

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 45.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος Β'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1849.

ΤΡΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ.

(Συνέχεια. 108 φυλλάδιον 44.)

Β.

Τὴν ἐπαύριον, μετὰ νύκτα αὔπνιον, νύκτα ταραχῆς καὶ ἀδημονίας, ἡ Ἰωάννα προσήχετο τὸ πρῶτον κατὰ τὸ σῆμα, ζητοῦσα διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ εὐσεβοῦς τούτου καθήκοντος νὰ εὕρῃ τὴν ἀναγκαίαν εἰς τὰς πολλὰς καὶ δυσχερεῖς φροντίδας τῆς καὶ εἰς τὰς ἀμνηστίας καὶ τοὺς κινδύνους τῆς θέσεώς τῆς γαλήνης, ὅταν ὁ δοῦξ τοῦ Σουφλίου ἐνεφρονίσθη ἐνώπιόν τῆς, καὶ, παριστάνων μὲ ζοφερότατα χρώματα τὴν παρούσαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν, τὴν ἐβίασεν ἐπιμόμως νὰ παραιτηθῇ. Ἄλλ' ὁ λόρδος Γουλιέλμ Δωδλεῦ, ὅστις εὗρεθῃ παρών, καὶ, καθὼς εἶπαμεν ἀνωτέρω, ἐκληρονόμησεν ὅλην τὴν φιλοδοξίαν τοῦ πατρὸς του, ἀντέκρουσε τὴν πρότασιν ταύτην, ἐξελέγγων τὴν ἀδυναμίαν, ὡς ἔλεγε,

τοῦ Σουφλίου· καὶ ἡ βασίλισσα, παρασυρομένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὸν πρῶτον, παρήκουσε τὰς σοφὰς παραινέσεις τοῦ δευτέρου.

Αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῆς πόλεως, τὸν λόρδον δὴμαργον ἔχουσαι ἐπὶ κεφαλῆς, προσήλθον ἀπὸ πρωίας, κατὰ τὴν πρόσκλησιν τῆς Ἰωάννας· καὶ ὅσα τῶν μελῶν τοῦ ἰδιαιτέρου συμβουλίου δὲν εἶχαν συλληφθῆ τὴν προλαβοῦσαν, δὲν ἐβρόδωναν καὶ αὐτὰ νὰ συνέλθουν εἰς τὴν συνήθη τῶν συνεδριάσεων αὐτῶν αἴθουσαν. Λίγα καθήσασα εἰς τὸν θρόνον τῆς, ἡ βασίλισσα διέταξε νὰ εἰσέλθουν οἱ ἀπόντες, οἵτινες καὶ ἦλθον ἀμέσως, κρατοῦντες ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, καὶ, ἀφοῦ ψυχρὰ τὴν ἐχαιρέτησαν, ἐκάθισαν. Ἡ βασίλισσα τότε ἐσηκώθη, καὶ ὠμίλησεν ὡς ἀκολούθως·

« Μυλόρδοι, σὰς ἐπροσκάλεσα σήμερον ἐνώπιόν μου, θέλουσα νὰ συσχεθῶ μὲ τὰς ἐξουχίτικὰς σας περὶ τῶν καταλλήλων μέσων εἰς κατάπαυσιν τῶν ἀταξιών, τῶν ταραχῶν καὶ τῶν ἀνταρσιῶν τούτων, αἵτινες ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν μου, καὶ τὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν μου. Τὴν ἐξουσίαν ταύτην, δὲν ἔμπορῶ ν' ἀριβιάλω, ὅτι τὴν κατέχω νομίμως, διότι τὴν ἔχω ἀπὸ σᾶς, μυλόρδοι, οἵτινες ὅλοι ὠμότατα ἐνώπιόν μου τὸν ὄρκον τῆς ὑποταγῆς. Θερροῦσα λοιπὸν ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν πίσυν σας, πιστεῖν τὴν ὅποιαν καὶ οἱ νόμοι τῆς τιμῆς καὶ ἡ σωτηρία τοῦ Κράτους

ἀποτελούν χρέος· ἱερὸν διὰ σᾶς, ζήτω τὴν συνδρομὴν
σας εἰς τὰς παρούσας δυσχερεῖς περιστάσεις.

Τότε μακρὸς καὶ ἀπαίσιος ψιθυρισμὸς ἠγέρθη
εἰς τὴν συνέλευσιν.

— Καὶ πῶς! ἐπανελάβε συγγινηθεῖσα μέχρι δα-
κρύων ἡ Ἰωάννα, μ' ἐγκαταλείπετε τὴν ὥραν τοῦ
κινδύνου; Ἀρνεῖσθε εἰς ἐμέ τὴν συνδρομὴν σας;

— Μάλιστα! ἀπεκρίθησαν πανταχόθεν.

— Προδότες! ἀνέκραξεν ὁ λόρδος Γουλιέλμ
Δώδλεϋ, τὴν ἰδίαν σας καταδίκην ἀπηγγείλατε!

— Ὅχι, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Σίμων Ρενάρ,
ἀπ' ἐναντίας, σὺ καταδικάζεις ὁ ἴδιος. . . Μυλεδὴ
Ἰωάννα Δώδλεϋ, ἠκολούθησε μεγαλοφώνως, σὺ
ἦτις ἤρπασες τὸν τίτλον καὶ τὰ καθήκοντα τῆς βα-
σιλίσσης! ἀναγορεύω ἐνώπιόν σου βασίλισσαν τῆς
Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας τὴν βασιλόπαιδα Μα-
ρίαν, ἀδελφὴν τοῦ ἀποβιώσαντος βασιλέως Ἐδουάρ-
δου τοῦ ΣΓ', καὶ θυγατέρα τοῦ αἰδίδμου Ἑρρίκου
τοῦ Η'.

— Ζήτω ἡ βασίλισσα Μαρία! ἐπευφήμησαν
πανταχόθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὀλίγοι τινές, διαφωνοῦντες, ἠθέλησαν νὰ διαμαρ-
τυρηθοῦν, ἀλλ' ὁ λόρδος Πενπρόκ, μεγάλως ἐνθου-
σιασθεῖς, ἔσυρε τὸ ζῆφος, καὶ, ρίπτων τὸν πῖλόν
του εἰς τὸν αέρα, ἀνέκραξε·

— Μὰ τὸν ἐπουράνιον Θεόν! ὁμνύω νὰ διαπι-
ράσω μὲ τὸ ζῆφος τοῦτο τὴν καρδίαν ἐκείνου ὅστις
δὲν ἐπευφήμησεν καθὼς ἡμεῖς εἰς τὴν ἀναγορευσιν
τῆς βασιλίσσης Μαρίας!

— Ἀκούσατε! ἀκούσατε! εἶπεν ὁ Σίμων Ρενάρ.
Κηρύττω ἐν πρώτοις ὅτι πᾶσα ἀντίστασις εἶναι
ματαιά. Ἐπειτα, ὑπόσχομαι, ἐν ὀνόματι τῆς βασι-
λίσσης Μαρίας, ἀμνηστίαν πλήρη καὶ τελείαν πρὸς
ὅλους ὅσοι ἀναγνωρίζουν ἐλευθέρως τὴν ἐξουσίαν τῆς
ἐξαίρουμένης ὁμῶς τῆς οἰκογενείας τοῦ δουκὸς τοῦ
Νορθουμπερλάνδ, διότι οὗτος εἶναι ἔνοχος ἐσχάτης
προδοσίας, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐπρογράφη. . . Μυ-
λόρδε Σουφρόλκ, προσκαλῶ τὴν Ἐξοχότητά σου νὰ
παραδώσης εὐθὺς τὰς κλείδας τοῦ Πύργου τοῦ Λον-
δίνου.

— Ἰδοὺ αἱ κλείδες, ἀπεκρίθη ὁ δούξ.

Καὶ ἔνευσε πρὸς ἕνα τῶν κλητῆρων, ὅστις ἀπέ-
θεσεν αὐτὰς εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ συμβουλίου.

— Πῶς, μυλόρδε! ἀνέκραξεν ὁ Δώδλεϋ, ὑπα-
κούεις εἰς τοιαύτην πρόσκλησιν!

— Εἶναι περιττὸν ν' ἀντισταθῶμεν περισσώτερον,
ἀπεκρίθη ὁ Σουφρόλκ· ἐλπίς πλέον δὲν εἶναι.

— Ναί, ἐλπίς πλέον δὲν εἶναι, ἐπανελάθει ἡ
Ἰωάννα. Μυλόρδοι, ἀποθέτω τὴν βασιλικὴν ἀξίαν
εἰς χεῖράς σας. Εἴθε νὰ δεῖξετε πρὸς τὴν Μαρίαν
περισσότεραν ἀφοσίωσιν, παρ' ὅσιν πρὸς ἐμέ ἐδείξα-
τε! . . . Γουλιέλμ, ἠκολούθησε, διὰ χάριν σου
παρήκουσα τὴν κλίσιν τῆς καρδίας μου, καὶ ἐτραῖξα
μέγα σφάλμα. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν ἔλασεν ἡ
Ἰωάννα Γρεϋ τὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα Γρεϋ
τὴν παρκατεῖ. . . Καὶ τὴν παρκατεῖ μετὰ χαρᾶς,
τιμωρουμένη διὰ τὸ ἐγκλημα ἄλλου, ἂν μολαταῦτα
τὸ μέγα τοῦτο ἐγκλημα ἤμπορεῖ νὰ ἐξαγορασθῇ διὰ
τῆς ὑπακοῆς μου καὶ τῆς εὐκρινούς ἐκ μέρους μου
ἀναγνωρίσεως τοῦ θανάτου τῆς ἀνταγωνιστρίδος μου.

— Ὅχι, Ἰωάννα, ὄχι, δὲν θὰ παραιτηθῆς! ἐ-
τραύλισε μαινόμενος ὁ Δώδλεϋ. Ὅχι, δὲν θὰ τὸ
ἀνεχθῶ ποσῶς. . . Ὅσοι εἶναι ὑπὲρ τῆς βασιλίσσης
Ἰωάννας ἀς μὲ περιστοιχίσουν, ἀς περιστοιχίσουν
τὸν θρόνον. . . καὶ θάνατος εἰς τοὺς ἐπίορκους!

Κάνεις δὲν ἐπέισθη.

— Λέγετε! ἐκραύγασε κυριευθεὶς ἀπὸ παροξυ-
σμὸν μανίας, προδότες εἴστε; Κάνεις ἀπὸ σᾶς δὲν
ἐνθυμεῖται τοὺς ὄρκους του;

Κάνεις δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν εἶναι προδότες, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ψυ-
χρᾶ ὁ Σίμων Ρενάρ, ἀλλὰ πιστοὶ ὑπήκοοι τῆς βα-
σιλίσσης Μαρίας.

— ἔχει δίκαιον, φίλτατέ μου λόρδε, εἶπεν ἡ
Ἰωάννα. Καθὼς τὸ εἶπεν ὁ πατήρ μου, εἶναι περιτ-
τὸν ν' ἀντισταθῶμεν περισσώτερον· δὲν εἶμαι πλέον
βασίλισσα.

Καὶ, τοὺς τελευταίους τούτους λόγους εἰπούσας,
κατέβη τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου.

— Μυλόρδοι, ἐπανελάθειν ἀπειθυνομένη πρὸς
τὸ ἰδιαίτερον συμβούλιον, τὴν σὴς εἴστε κύριοι
ἐδῶ· μοῦ εἶναι συγχωρημένον ν' ἀναχωρήσω;

— Μάλιστα, εὐγενῆς κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Πεν-
πρόκ. Λυποῦμαι ὁμῶς, διαζόμενος νὰ προσθέσω ὅτι
πρέπει νὰ μείνης εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου ἐωσό-
του μάθωμεν τὴν περὶ τούτου θέλησιν τῆς Αὐτῆς
Μεγαλειότητος.

— Λιχμάλωτος! ἀνέκραξε τρέμουσα ἡ Ἰωάννα. . .
καὶ ὁ σύζυγός μου, θὰ συγχωρήσετε νὰ μὲ ἀκο-
λουθήσῃ;

— Ἀδύνατον, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Σίμων Ρενάρ.
Ὁ λόρδος Γουλιέλμ Δώδλεϋ πρέπει νὰ μείνη ὑπὸ
χωριστὴν κράτησιν.

— Ἄ! κύριε, δὲν θὰ φανῆς τὸσον σκληρὸς!

— Μὴ μεσιτεύης ὑπὲρ ἐμοῦ, Ἰωάννα. Δὲν θὰ
δεχθῶ τὴν παραμικρὰν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον
χάριν.

— Φύλακες, ἀνέκραξεν ὁ Ρενάρ, σᾶς διατάσσω,
ἐν ὀνόματι τῆς βασιλίσσης Μαρίας, νὰ συλλάβετε
τὸν λόρδον Γουλιέλμ Δώδλεϋ.

Τοῦτο καὶ ἐξετελέσθη ἀμέσως, καὶ, μετὰ θλιβερόν
καὶ τρυφερόν ἀποχωρισμὸν, ἡ Ἰωάννα ἐπανῆλθεν εἰς
τὰ δώματά της, περιφρουρουμένη ἐπίσης ὑπὸ στρα-
τιωτῶν.

Μόλις ἐξῆλθεν ἡ Ἰωάννα ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, ὁ
κόμης Ἀρονδελ ἔλαβε διαταγὴν ν' ἀναχωρήσῃ ἀνευ
ἀναβολῆς, ἐπὶ κεφαλῆς στρατιωτικοῦ σώματος, καὶ
νὰ συλλάβῃ τὸν δούκα τοῦ Νορθουμπερλάνδ.

— Ἰδοὺ νέος ἄξιος, ὅστις ἤμπορεῖ νὰ σοῦ χρη-
σιμεύσῃ, εἶπεν ὁ Ρενάρ πρὸς τὸν κόμητα, δείξας
πρὸς αὐτὸν τὸν Γιλβέρτ μετὰ τῶν ὁπαδῶν του. . .
ἀκούεις, νέε; ἐπρόσθεσεν. Ἐδώκεις ἤδη ἐγγύα
ἰσχυρὰ τῆς ἀφοσιώσεώς σου πρὸς τὴν βασίλισσαν
Μαρίαν· δὲ καὶ ἄλλα νέα διὰ τῆς αἰχμαλωσίας
τοῦ δουκὸς, καὶ, ἐν ὀνόματι τῆς Αὐτῆς Μεγαλειό-
τητος, σοῦ ὑπόσχομαι χιλίας λίτρας χρυσᾶς εἰς
ἀκίνητα κτήματα, καὶ τὸν θαμὸν τοῦ ὑπάσπιστοῦ. . .
Τώρα, μυλόρδοι, ἀς σκεφθῶμεν περὶ τῆς ἀναγο-
ρεύσεως.

Καὶ παρευθὺς, ἡ συνέλευσις ὀλόκληρος, ἐξέρχο-

μένη ἀπὸ τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου, διευθύνθη
εἰς Τσηψάιδ, καὶ ἐκεῖ τῷ ὄντι ἀνηγορεύθη, ἐν μέσῳ
ἀμέτρου συρροῆς λαοῦ ἀνευφημοῦτος, καὶ ἀλαλά-
ζοντος, ἡ Μαρία βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, τῆς
Γαλλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, προστάτις τῆς πί-
στεως. Περὶ τῆς τελετῆς ταύτης, μάρτυς αὐτόπτης
γράφει τὰ ἑξῆς· « Ἦτον ὡραία τῷ ὄντι ἑορτὴ ποτὲ
τοιαύτην δὲν εἶδα, καὶ, καθὼς μὲ βεβαίω-
νουν, ποτὲ παρομοία δὲν ἐφάνη. Τὴν στιγμὴν τῆς
ἀναγορεύσεως, τότε πῖλοι ἐβρίθθησαν εἰς τὸν αέρα,
ὥστε, ἱκανὰς στιγμάς, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐσκο-
τίσθη. Ἀπὸ τὰ παράθυρα ἐπίπετε βροχὴ ἀληθῆς
νομισμάτων, καὶ ὁ κόμης τοῦ Πενπρόκ ἰδίως ἐβ-
ρίψεν ἐνώπιόν μου τὸν πῖλόν του γεμάτον ἀργυρο-
σκάν (1). Τὸ δειλινόν, παντοῦ ὑπῆρχαν χαρμόσυνα
θεάματα καὶ παιγνίδια· καὶ τσαῦται ἦσαν αἱ
κραυγαὶ τοῦ πλήθους, τοσοῦτοι οἱ ἦχοι τῶν κωδῶ-
νων, καὶ εἰς τὸσον πυκνὰ διαστήματα, ὥστε, ὁμι-
λοῦντες οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἀλλήλους, δὲν ἠκούοντο.
Παρακτὸς τούτου, εἰς ὅλας τὰς οἰκίας, ἄλλο τι δὲν
ἦτον, εἰμὴ χοροὶ, γαροὶ καὶ πανηγύρεις. »

Μετὰ τὴν ἀναγορευσιν, ἡ συνέλευσις ἀπῆλθεν εἰς
τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὅπου ἐψάλη ἐπίσημος
δοξολογία. Ἄξιον δὲ παρατηρήσεως εἶναι ὅτι καὶ αὐτὸς
ὁ δούξ τοῦ Σουφρόλκ, ὁ πατήρ τῆς Ἰωάννας, ἀνηγό-
ρευσεν ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου βα-
σίλισσαν τὴν Μαρίαν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἕως τὸ μεσονύκτιον, ἡ Ἰω-
άννα ἦτον ἄγρυπνος· τεθλιμμένη, ἀλλ' ἤσυχος
καὶ πλήρης ὑπομονῆς, ἀφοῦ ἱκανὴν ὥραν ἐνησχολή-
θη εἰς τὴν συνθήν σπουδῆν τῆς, ὑψώθη διὰ τῆς
μελέτης εἰς τὰς ὑψηλότερας τῆς διανοίας σφαιράς,
ἀποτρέπουσα οὕτω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὴν ἀνοι-
γομένην ἐμπροσθέν της ἀβυσσον. . . Αἴφνης τότε,
ἐνεφανίσθη ἡ Γώννωρ Βράξ, εἰσελθοῦσα διὰ τῆς
μυστικῆς θύρας, καὶ τῆς εἶπεν·

— Ἐρχομαι νὰ σ' ἐλευθερώσω.

— Δὲν ἐπιθυμῶ τὴν ἐλευθερίαν, ἀπεκρίθη ἡ
Ἰωάννα, καὶ δὲν θὰ παραδοθῶ εἰς τὴν προστασίαν
κάνενος εἰς τὸν κόσμον. . . Ὅθι μείνω ἐδῶ ἐωσότου
ἡ ἐξαδέλφη μου Μαρία εἰσέλθῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ
Λονδίνου· καὶ τότε θ' ἀφεθῶ εἰς τὴν διάκρισιν
της.

— Εἰς τὴν διάκρισιν της! Θεὸς φυλάξῃ, κυρία
μου! Μὴν ἐκτεθῆς, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὴν πρώτην
ὄργην τῆς φιλεκδικίου ταύτης φύσεως. Ἡ Μαρία
ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὸν πατέρα της Ἑρρίκον τὸν Η'
καρδίαν ἀμείλικτον· καὶ, ἂν τὴν περιμεινῆς ἐδῶ,
δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ γείνης τῆς μνησικακίας αὐ-
τῆς θυμῶ. Διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ, φίλτατη
κυρία, μὴ ἀποβάλλῃς τὸ τελευταῖον τοῦτο μέσον
τῆς σωτηρίας σου· διότι, ἂν παρέλθουν ὀλίγαι ὥραι
ἀκόμη, θὰ ἦναι ἴσως πολὺ ἀργά.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων. . . πῶς νὰ ἐξέλθω ἀπὸ
τὸ φρούριον;

— Ἀκολούθησέ με, καὶ μὴ σὲ μέληρ.

— Ἄλλ' ὁ σύζυγός μου. . .

(1) Εἶδος νομίσματος.

— Μὴ φροντίζῃς περὶ αὐτοῦ. Εἶδες ὅτι ἐλείπο-
τάκτησεν ἀνάδρωος τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου. Ἄφες
τον νὰ λάβῃ τὸν ἐπονείδιστον τῆς καταδίκης θά-
νατον, ὁμοῦ μὲ τὸν θδελυρὸν πατέρα του.

— Φύγε! γύναι, φύγε! δὲν σὲ ἀκολουθῶ.

— Ἄ! συγχώρησέ με, συγχώρησέ με, εὐγενῆς κυ-
ρία. . . Πολὺ καλὰ λοιπὸν! ἀκούσε. Μολοντί ἀδιὰ-
λακτον εἶναι τὸ μίσός μου πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Νορ-
θουμπερλάνδ, τὸν υἱὸν τὸν συγχωρῶ δι' ἀγάπην
σου. . . Καὶ ὄχι μόνον τὸν συγχωρῶ, ἀλλὰ, δι' ἀγά-
πην σου ἀκόμη, ὁμνύω ὅτι θὰ τὸν ἐλευθερώσω
καθὼς σέ. . . Πλὴν ἔλα, ἔλα· ἀς ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὸν
Πύργον τοῦ Λονδίνου, καὶ ἀς σπεύσωμεν νὰ φθάσω-
μεν εἰς Σιών-Χάουζ. Πρὸ τῆς ἡμέρας, ὁ λόρδος Γουι-
λφὸρ Δώδλεϋ θὰ ἦναι πλησίον σου. Δὲν θὰ μάθουν
ἀκόμη τὴν φυγὴν σου, καὶ θὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ εὐ-
ρῆς καταφύγιον ἄλλο ἀσφελέστερον.

— Ὅθι μ' ἐνώσης μὲ τὸν Δώδλεϋ! . . . Ὑπόσχεσαι
περισσότερον παρὸτι δύνασαι νὰ ἐκτελέσης.

— Ὅθι ἐκτελέσω ὅλα ὅσα ὑπόσχομαι, ὁμνύω εἰς
τὴν ἱερὰν σκιάν τοῦ ἀγαπητοῦ μου υἱοῦ Σεῦμοϋρ,
δουκὸς τοῦ Σόμερσετ! . . . Ἀκόμη μίαν φοράν, κυ-
ρία, θέλεις νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς ἐμέ;

— Πηγαίνωμεν, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Ἡ Γώννωρ τὴν κατέλειπεν εἰς Σιών-Χάουζ, ἀφοῦ τὴν
παραδῶκεν εἰς χεῖρας ἀφοσιωμένων τινῶν ὑπηρετῶν.

Γ.

Ἡ Γώννωρ Βράξ ἔμεινε πιστὴ εἰς τὴν ὑπόσχεσιν
της, καὶ, πρὸ τῆς ἡμέρας, ὁ Γουλιέλμ ἦτον εἰς
τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου του.

— Ἄ! φίλτατε λόρδε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, θλίβουσα
αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν της· εἴθε ἡ ἀπατηλὴ τῆς ἐξου-
σίας λάμπης νὰ μὴ μᾶς εἶχεν ἀπομακρύνει ποτὲ
ἀπὸ τὴν εἰρηνικὴν ταύτην κατοικίαν! Εἴθε νὰ μεί-
νωμεν ἐδῶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μας!

— Δὲν ἀπελπίζομαι ὀλοτελῶς ἀκόμη, ἀπεκρίθη
ὁ Δώδλεϋ· τὰ πράγματά μας ἤμποροῦν ἀκόμη νὰ
βελτιωθοῦν.

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπε μὲ σοφιστὴν φωνὴν ἡ
Ἰωάννα· ἔπειτα, καὶ ἀπὸ τὴν τοιαύτην τῆς τύχης
τροπὴν ποτὲ δὲν θὰ θελήσω νὰ ὠφεληθῶ. Ἄν καὶ
πάλιν μοῦ προσφέρουν τὸ στέμμα, καὶ βεβαιότητα
ἂν ἔχω ὅτι θὰ τὸ διατηρήσω, πάλιν δὲν θὰ τὸ δεχθῶ.
Ναί, Δώδλεϋ, ναί, τὸ ὄνειρον τῆς φιλοδοξίας ἐξηπα-
νίσθη, καὶ αἰσθάνομαι θαύτως τὸ σφάλμα τὸ ὅποιον
ἔπραξα.

— Πολὺ καλὰ, βασίλισσά μου. . . (διότι θέλω
ἀκόμη νὰ σὲ ὀνομάζω μὲ τὸ τοιαῦτο ὄνομα). Φθάνει
ὥστόσο ὁ πατήρ μου νὰ μὴν ἐγκατέλιπε τὸν ἀγῶνα,
θὰ πηγαίνω νὰ τὸν εὕρω, καὶ θὰ δοκιμάσωμεν ὁμοῦ,
μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μας, καὶ τελευταῖον φοράν
τὴν τύχην μας.

— Ἡ ἀνάθεκτος φιλοδοξία σου θὰ σὲ φέρῃ εἰς
τὴν καταδίκην. . . καὶ θὰ μὲ φέρῃ καὶ ἐμέ συγχρό-
τως. Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ κρατήσωμεν τὴν ἐξουσίαν
ὅταν τὴν εἶχαμεν, καὶ θὰ ἐλπίσωμεν νὰ τὴν λάβω-
μεν πάλιν ἀφοῦ μᾶς ἔφυγε!

— Δὲν μᾶς ἔφυγεν· ὄχι, δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ πι-

στεύσω· όχι, δὲν θὰ τὸ πιστεύσω, ἐνόσω ὁ πατήρ μου δὲν μὲν τὸ γράψῃ ἰδιοχείρως. Δὲν τὸν γνωρίζεις, τὸν πατέρα μου. Ἀρκεταὶ εἶναι δι' αὐτὸν πέντε χιλιάδες ἀνδρῶν... Τί λέγω;... πολὺ εἶναι δι' αὐτὸν τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἐναντίον ὄλων τοῦ τῶν ἐχθρῶν. Θὰ τὸν ἰδῶμεν καὶ πάλιν κύριον τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου, κύριον τῆς ἀπειθοῦς ταύτης πόλεως· καὶ θὰ ἰδῶμεν ἀναβαίνοντας εἰς τὴν καταδίκην τοὺς Ρενάρ, τοὺς Περμπρόκ, τοὺς Ἀρονδέλ· καὶ, ὅταν ἰδῶ τούτο, θὰ συγχωρήσω τὰς πρώτας κατ' ἡμῶν ἀδικίας τῆς τύχης.

— Ὁ Θεὸς ἄς συγχωρήσῃ τοὺς προδότας τούτους, καθὼς ἐγὼ τοὺς συγχωρῶ! Φοβοῦμαι ὅμως μήπως τὸ καθ' ἡμῶν πάθος των κάμῃ ἡμᾶς ὕματα τῆς καταστροφῆς ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς καταδικάζεις.

— Καιρὸς ἀντεγκλήσεων δὲν εἶναι, ὦ Ἰωάννα. Ἄν ὅμως δὲν ἐδίδες τὴν ἐμπιστοσύνην σου εἰς τὸν ἄ-υλιον ἐλεῖνο Ρενάρ· ἂν δὲν ἤκουες τὰς ὀλέθρι-σας συμβουλὰς του· ἂν συγκατετίθεσο νὰ συμμερισθῆς μετ' ἐμοῦ τὸ στέμμα ἂν, τέλος πάντων, δὲν ἐδί-αζες τὸν πατέρα μου νὰ λάβῃ τὴν ἀρχιερίαν τοῦ κα-τὰ τῆς Μαρίας στρατοῦ, ὅλα θ' ἀπέβαιναν κατ' ἐυ-χάν. Καὶ σὺ θὰ ἔμενες βασίλισσα, καὶ ἐγὼ θὰ ἦμην βασιλεὺς...

— Δικαίως μ' ἐλέγχεις, ὦ Δώδλεῦ· οἱ ἐλεγχοί σου μάλιστα δὲν ἔμπορῶν νὰ ἦσαι αὐστηρότεροι τῶν ἰδίων μου ἐσωτερικῶν ἐλέγχων. Καὶ μολοῦντα, καὶ ἂν ἀκόμη πύχαίτιον τὴν ἐπιθυμίαν σου, καὶ σὲ ἀνεβίβαζα εἰς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν· καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἤκουα τὰς συμβουλὰς τοῦ Ρενάρ· καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἠπατώμην ἀπὸ τοὺς συνενόχους του Ἀρονδέλ καὶ Περμπρόκ· καὶ ἂν ἀκόμη ἐφυλάττα-το πλῆσιόν μου τὸν πατέρα σου εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου, πάλιν ἡ βασιλεία μου δὲν θὰ ἦτον διαρ-κεσττέρα.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω, κυρία μου.

— Πολὺ καλὰ! Θὰ κόμω νὰ μὲ καταλάβῃς, διό-τι τί ὄφρα εἶ τῶρα πλέον ἡ προσπαθίαις. Ὁ πατήρ σου ἤθελε ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον· ἐμὲ δὲ μὲ εἶχε μόνον προσδιωρισμένον νὰ τοῦ ἀνοίξω τὸν δρόμον, ἐπιφυλακτόμενος ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπ' ἐμέ εἰς πρῶ-την εὐνοϊκὴν περίστασιν.

— Ἰωάννα!... ἀνέκραζεν ἐλαμνος καὶ προσ-εληθείς ὁ Γουλιέρμ.

— Μὴν ἐξάπτεσαι, ἀγαπητὲ Δώδλεῦ, ἀπεκρίθη. Δὲν σοῦ ἐξεμυστηρέυθη τούτο μὲ σκοπὸν νὰ σὲ λυ-πήσω... Ἀλλοίμονον! εἴμεθα τόσο δυστυχεῖς, ὥστε ἀνάγκη δὲν εἶναι νὰ διδῶμεν πρὸς ἀλλήλους νέας ἀφορμὰς λύπης... Σοῦ τὸ εἶπα, θέλουσα νὰ σὲ φιλιώσω μὲ τὴν τύχην σου, νὰ κατευνάσω τὰς ἐρμᾶς αὐτὰς τῆς φιλοδοξίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐλέ-πω ταραττομένην τὴν καρδίαν σου, νὰ σὲ ἀποτρέψω τέλος πάντων ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιχειρήσῃς μὲ τὸν δού-κα ἀπεγνωσμένην ἐπιχείρησιν, ἥτις ἀφεύκτως θὰ φέρῃ τὸν ὄλεθρον σὲς.

— Ἀλλὰ, κυρία μου, τὸν κατηγορεῖς κατηγορίαν τόσο μεγάλην, ὥστε γρεωστῶ, ὡς υἱός του, νὰ σὲ κόμω ν' ἀναγνωρίζῃς τὸ λάθος σου.

— Δώδλεῦ, ἔχω ἀποδείξει ὅτι ὁ πατήρ σου

ἐφαρμάκευτε τὸν βασιλέα Ἐδουάρδον· ἔχω ἀπο-δείξει ὅτι σκοπὸν εἶχε νὰ φαρμακεύσῃ καὶ ἐμέ καθὼς ἐκείνον.

— Εἶναι ἐδελυρὰ συγκορντρία!... Μὴ πιστεύῃς τίποτε, Ἰωάννα... Οἱ χαμερπεῖς ἐχθροὶ τοῦ πατρός μου...

— Σηκώθητε! ἀνέκραζεν ἡ Γώννωρ, ἐμβάστα αἰ-φνυδίως ἐντρομος.

— Τί εἶναι;

— Μολὺς ἐξήλθες, μυλόρδε, ἀπὸ τὸ προύμιον, ἐπληροφόρηθον ὅτι ὁ Σίμων Ρενάρ, δι' ὀφθαλμοῦν ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἰωάννας Ὁ ἀπειροῦντο πινα-νῶς νὰ τὴν λυτρούσουν ἀπὸ τὴν θάνατον, εἶπαισε τὸ ἰδιαίτερον συμβούλιον νὰ στέλλῃ, πᾶσαν νύκτα, νὰ ἐπιπέπτεται τὴν φυλακὴν τῆς, καὶ τούτο ν' ἀρ-χίστῃ νὰ ἐτελεῖται ἀμέσως· ἐστοχάσθην λοιπὸν, εὐγενεῖς κυρία, ὅτι ἡ φυγὴ σου ἠδύνατο ν' ἀνακαλυ-φθῇ, καὶ οἱ αἱ πρώται ἐρευναι θὰ ἐγίνοντο ἐδῶ. Ὅθεν ἐσπίεσα νὰ περάσω πάλιν τὸν Τάμισιν καὶ νὰ ἔλθω νὰ σὲ πληροφορήσω περὶ τῆς σοβαρᾶς ταύτης περιστάσεως... Φρόντισε, φρόντισε νὰ σωθῆς εὐ-θύς διὰ τῆς φυγῆς! Ἴσως οἱ ἐχθροὶ σου εἶναι ἤδη εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σίμων-Χάουζ... Φύγε!... ἀδιάφορον ποῦ. Θὰ εὕρῃς πρὸς ὄραν καταρῦγιον πάντοτε τῆς οἰκίας ταύτης ἀσφαλέστερον θὰ ἦ-ναι... Φύγε, σοῦ λέγω, φύγε!...

— Εἶναι περιττὸν, εἶπεν ἀταράχως ἡ Ἰωάννα. Τοῦ περιμένω ὑποτάσσομαι ἀγογγύστως εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Ἰησοῦ, καὶ σὲ συμβουλεύω, Γουλιέρμ, νὰ μὲ μιμηθῆς.

— Καλὲ, τί λέγεις, κυρία μου; ἀπεκρίθη ὁ Δώδ-λεῦ... Ἄς ἱππεύσωμεν, καλῆτερα, ἄς ἱππεύσω-μεν! καὶ ἄς ἀναχωρήσωμεν εἰς Καϊμπριτζ, ὅπου πρέπει νὰ εὐρίσκειται ὁ στρατός τοῦ πατρός μου.

— Ὁ πατήρ σου ἐσυλλήφθη, εἶπεν ἡ Γώννωρ. — Ἐσυλλήφθη, λέγεις; ἐσυλλήφθη;... — Ἀπὸ γῆθς. Ἐσυλλήφθη ἐντὸς τοῦ κοιτώνος

του ἀπὸ τὸν ἐγγονὸν μου Γιλβέρτ Πῶτ, λαθόντα ὡς ἀμοιῶν χιλίας λίτρας χρυσοῦ εἰς ἀκίνητα κτή-ματα, καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπασπιστοῦ. Ἐπειτα, παρεδόθη εἰς τὸν κόμητα Ἀρονδέλ, καὶ, εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ἔδειξε τόσον χαμερπεῖαν, ὅταν ἀπερωχίαν ἐδείκνυε πρότερον. Ἄμα ἰδὼν τὸν κόμη-τα, εἶπαισε δουλοπρεπῶς εἰς τοὺς πόδας του, καὶ τὸν ἰκέτευσεν νὰ λάβῃ οἶκτον πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν ἀγά-πην τοῦ Θεοῦ. « Ἐχε, μυλόρδε, ὑπ' ὄψιν, τοῦ εἶπεν, ὅτι, ὅσα ἐπραξά, τὰ ἐπραξά κατὰ διαταγὴν τοῦ ἰδιαίτερου συμβουλίου τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖς μέρος. » Ὁ δὲ κόμητ Ἀρονδέλ ἀπεκρίθη: « Ἐμὲ μ' ἐστειλεν ἡ νέα, ἡ ἀληθὴς βασίλισσα, καὶ, ἐν ὀνόματι αὐτῆς, σὲ θέτω ὑπὸ κράτησιν. » — Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Δώδ, δὲν ἀντιτείνω ποσῶς. Δ' ἐξορκίζω μόνον, νὰ δεῖξῃς εὐπλάγχχνίαν πρὸς ἐμὲ, διότι γνωρίζεις πῶς τὰ πράγματα συνέβη-σαν. » — « Μυλόρδε, ἐπανέλαθεν ὁ Ἀρονδέλ, ἐρό-μιμα θὰ ἐκασμεις ἂν δὲν ἐπερίμενες τόσο ἀργὰ νὰ δεῖξῃς τὴν ὑποταγὴν σου. Τὸ κατ' ἐμὲ, γρεωστῶ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰς ἐδικίας τὰς ὁποίας ἔλαβα. Εἶσαι ἀίχμαλωτός μου. » Αὐτὰ ἀναφέρουν τὰ ἐγ-γραφα, τὰ ὁποία ἐβίβασαν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν Πύργον

Ὁ δודὲ τοῦ Νορθουμπερλὰνδ ἰκετεῖων τὸν κόμητα Ἀρονδέλ.

τοῦ Λονδίνου· τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ τελευταία πράξις τῆς ἡρωϊκῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου Νορθουμπερλάνδ. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἰδῶμεν ποῖα θὰ ἦναι ἡ διαγωγή τοῦ ἐνδόξου τούτου ἥρωος καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης.

— Φύγε, φύγε μακρὸν, εἰρινύς! ἀνέκραζεν ἐξ ὄψεων ἡ Ἰωάννα· μὴν ἐξυβρίζῃς περισσότερο τὴν δυστυχίαν μας!

— Ὅποια ἀδικία πρὸς ἐμὲ, μυλεδὴ! Ἡμπορεῖς ν' ἀμφισβάλῃς περὶ τῆς ἀρσιώσεώς μου!

— Περὶ μόνης τῆς ἀπανθρωπίαις σου δὲν ἔμηνον ν' ἀμφισβάλω!

— Καὶ πῶς! ἀκατανόητον ἀνάγκη εἶναι τὸ μίσος μου;

— Εἰς ἐμὲ τὸ μίσος εἶναι πάντοτε ἀκατανόη-τον... Φύγε, σοῦ λέγω, ἀπ' ἐμπροσθέν μου!

— Ἄ! φιλάτη κυρία μου, ἀπελπίζεις τὴν δυσ-τυχὴ Γώννωρ Βραζ.

Καὶ παρευθὺς, κρότος μέγας ἠκούσθη, καὶ, μετ' ὀλίγον, πλῆθος ἐνόπλων ἀνδρῶν ἐβίβηεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ Ἰωάννα ἐσσηκώθη, ἐπροχώρησε μὲ σπ-θερὸν ἔμφα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ἀδιαφόρως:

— Ἡξέω διατὶ ἐρ-χεσθε, καὶ εἴμαι ἔτοι-μο; νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

— Ναι... ναι, ἄς πηγαίνωμεν! ἐπρόθεσιν ὁ Γουλιέρμ, καὶ ἡ μα-νία του ἀπέπνιγε τὴν φωνὴν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
ΕΚΤΟΝ.

Εἰσῆλθεν ἡ Μαρία εἰς τὴν πόλιν τοῦ Λον-δίνου, τὴν 3 αὐγούστου 1553. Διευκτέρευσε τὴν προλαβοῦσαν εἰς Δὴ, καὶ ἀνεχώρησεν ἐκείθεν περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἱπ-πεύουσα ἵππον λευκὸν μεγαλοπρεπῆ, καὶ συν-οδευομένη ἀπὸ τὸ ἰδι-αίτερον συμβούλιον, τοὺς μεγάλους ἀξιωματικούς τοι βασιλείου, τοὺς πρέ-σβεις Ρενάρ καὶ Νουολ, ἔδρας πολλοὺς ἐο-πλους, ὑπηρετάς παντός εἶδους, καὶ πλῆθος λαοῦ ἄμετρον καὶ ἀδικόπως αὐξάνον. Μὴν ὄραν μετὰ ταῦτα, αἱ κοιναὶ εὐρη-μιαὶ καὶ οἱ κρότοι τῶν

κανονίων ἀνήγγειλαν τὴν προσέγγισίν της. Ὀχυρά-σις ἦτον ὁ καιρός· φωτεινότητας ἤλιος ἐφαίθρουνεν εἰτε μᾶλλον τὴν περὶ τὴν μεσημβρίαν τοῦ ἐπιτω-ρευομένου εἰς τὴν διαβάσιν αὐτῆς ἀναριθμητοῦ πλῆ-θους. Πλησίον τῆς Ἀλδγαίτης, ἐξῆλθεν εἰς ἀπάν-τησιν τῆς λαμπρᾶ συνοδία ἱππέων, συγκειμένη ἀπὸ διαφόρους εὐγενεῖς καὶ ἀπὸ μεγάλαις κυρίας, καὶ ἐπὶ κερχλῆς ἔχουσα τὴν βασιλοπαιδα Ἐλισάβετ, τὴν ὁποίαν ἡ βασίλισσα ὑπεδέχθη μὲ μεγάλην καὶ ἐγ-κάρδιον φιλοφροσύνην. Αἱ δύο ἀδελφαὶ τότε πρῶ-την φορὰν ἐβλέποντο, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐδουάρ-δου καὶ τὸν σφετερισμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς ἐκ-μέρους τῆς Ἰωάννας. Παρατηρήθη ὅμως ὅτι το ἦθος τῆς βασιλίσσης ἔφαινε σοβαρώτερον ἀπ' ἢς σιγῆς ἡ Ἐλισάβετ ἤρχιτε νὰ χοροπηδᾷ μὲ τὸν ἵππον τῆς πλησίον τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ Μαρία δὲν ἦτον χωρὶς θελητήσ, ἂν καὶ ἐν γένει ὑπερίσμευεν ἡ ἐναντία περὶ τούτου ἰδέα. Τὸ πρόσωπόν της ἦτον στερογγύλον καὶ μικρὸν, ἀλλ' οἱ χαρακτῆρές της εὐχρῆστοι, ἡ χροιά της χαρῆσσα καὶ ἀνθηρὰ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της πλῆρεις πυρῆς. Μόνον τὰ χεῖλη της, λεπτὰ ὄντα καὶ συνεσταλμένα, ἀπε-τέλουν σοβαρὰν καὶ ὀπωρὸν σαυρωπὴν τὴν ἄλλως

Θελκτικὴν μορφήν της. Ἄν ἡ Μαρία δὲν εἶχεν οὐτε τὸ ἡγεμονικὸν ἀνάστημα τοῦ πατρὸς της Ἐρρίκου τοῦ II, οὔτε τὸ λαμπρὸν κάλλος τῆς μητρὸς της Λίκατερίνης τῆς ἐξ Ἀραγωνος, εἶχεν ἀπὸ ταύτης μὲν γάριν, ἀπ' ἐκείνων δὲ μεγαλειότητα, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐψευδαν ποσῶς τὴν ὑψηλὴν καταγωγὴν της.

Ποτὲ γυνὴ δὲν ἐσυκοφαντήθη τόσον, ὅσον ἡ βασίλισσα Μαρία. Ὄχι μόνον ἐμεγάλυναν τὰ ἐλαττώματά της, ὄχι μόνον τῆς ἐδωκαν ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχεν, ἀλλὰ τῆς ἠρνήθησαν ἀκόμη καὶ ὅσα εἶχε πραγματικῶς προτερήματα. Συγγραφεῖς τινες μολαταῦτα ἐδείχθησαν ὀλιγώτερον πρὸς αὐτὴν ἀδικοί. « Ἦτον θυμώδης, λέγει τις τῶν συγγραφέων, ὅπως οὐν φιλέκδικος, καὶ περισσότερον φειδωλὴ παρ' ὅσον ἀρμόζει εἰς βασίλισσαν· ἀλλὰ μόνον τὰ ἐλαττώματα ταῦτα ἠδύνατο νὰ τῆς ἀποδοθῶν, ἐνῶ κατὰ τ' ἄλλα ἦτον θαυμασία τῶ ὄντι γυνὴ. Εἶχε, παραδείγματος χάριν, γενναιοψυχίαν σπανιωτάτην μεταξὺ τῶν γυναικῶν, τὴν ὁποῖαν ποτὲ ποσῶς δὲν ἐκλόνησαν οὐτ' ἐναντιότης τύχης οὔτε κίνδυνος. » Κατ' ἄλλον πάλιν « ἡ θεοσεβεία, ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ ἐλευθεριότης· αὐτῆς ἦσαν ἀνώτεροι παντὸς ἐπαίνου. » Ὁ ἐπίσκοπος Γόδγουϊν τὴν παριστάνει ὡς « γυναῖκα θεοσεβεστάτην, ἠπιωτάτην, σεμνοτάτην τὰ ἦθη, περὶ τῆς ὁποίας καλὸν μόνον θὰ εἶχεν ὁ κόσμος νὰ εἰπῆ, ἂν ἔλειπαν τὰ περὶ τὴν θρησκείαν λάθη της! » Αὐτὰ λοιπὸν τὰ θρησκευτικὰ λάθη, μὲ ἄλλους λόγους ὁ ζῆλός της ὑπὲρ τῆς καθολικῆς θρησκείας, τὴν ἐβλαψε παρὰ πᾶν ἄλλο πλεῖστον τῶν μεταγενεστέρων της, ὡς ὄντων ὅλων εὐαγγελικῶν κατὰ τὸ δόγμα· ἔπειτα, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἶναι τῶ ὄντι λυπηρὸν ὅτι τόσον ἔξοχα προτερήματα τὰ ἡμαῦρον εἰς αὐτὴν ἡ δεισιδαιμονία.

Χωρὶς νὰ ἔχη τὴν βαθεῖαν τῆς Ἰωάννας σοφίαν, ἡ Μαρία μολαταῦτα ἀπέκτησε σπανίας γνώσεις. Ἐνόει θαυμάσια τὰ λατινικὰ, τὰ γαλλικὰ, τὰ ἰσπανικὰ καὶ τὰ ἰταλικὰ, καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην γλώσσαν ἐλάλει μὲ πολλὴν εὐκολίαν. Ὅσακις ἐσυγκινεῖτο καὶ ἐπαθαίνετο ἰσχυρῶς, ἐγένετο αἰφνιδίως εὐγλωττος εἰς ἄκρον καὶ, ἐπειδὴ εἶχε δύναμιν λογικῆς σπανίαν τῶ ὄντι εἰς γυναῖκα, εὐρίσκετο καταλλήλοσάτης εἰς τὴν διαλεκτικὴν. Ἀνεφέρμεν περὶ τῆς γενναιοψυχίας της· εἶγετῶ ὄντι ἀνδρείαν ἀκατάδαμκτον, ἀλλὰ, καθὼς εἰς τὸν πατέρα της, ἡ σταθερότης ἐθῶνεν ἕως τὸ πέρας. Ἐξείχεν εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ χοροῦ, ἠγάπη ἐμπικθῶς τὴν μουσικὴν, καὶ ἐπαίς μὲ θαυμασίαν εὐφυίαν διάφορα ὄργανα, καὶ ἰδίως τὴν κιθάραν. Ἐκδοτος οὕσα καταπολλά εἰς τὴν ἰππασίαν, ἐλάμβανε συχνάκις τὴν εὐχαριστικὴν τοῦ κυνηγίου, καὶ ἐπανέφερον εἰς ὑπόληψιν ὅλας τὰς τοιοῦτου εἶδους ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας εἶχαν ἐξορῆσει, ὡς πολὺ κοσμικὰς, οἱ νεόφυτοι τῆς μεταρρυθμισθείσης ἐκκλησίας. Μία τῶν κατ' αὐτῆς κατηγοριῶν ἦτον καὶ ὅτι ἠγάπα τὴν πολυτέλειαν τῶν ἐνδυμάτων· διότι, ἐπὶ τῆς προλαβοῦσης βασιλείας, αἱ γυναικὲς ἐνδύοντο μὲ μεγάλην ἀπλότητα, καὶ πρώτη ἡ Μαρία εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰ πολυτίμα ὑράσματα, τὰ πολυτελῆ κοσμήματα καὶ τὰς γαλλικὰς καινοτομίας.

Κατὰ τὰ ἔξωτερικὰ χαρίσματα, ἐπροίκισεν ἡ φύ-

σις περισσότερον τὴν βασίλοπαιδα Ἐλισάβετ. Ἦτον ἡ Ἐλισάβετ τότε εἰς τὸ πρῶτον ἄνθος τῆς νεότητος, καὶ, μολοντί ὡραία κυρίως, κατὰ τὴν ἀκριβῆ δηλαδὴ σημασίαν τῆς λέξεως, δὲν ἦτον, ἧτις τὴν ἐβλεπεν ἀδύνατον ἦτον νὰ μὴ κυριευθῆ ἀπὸ θαυμασμόν. Τὸ ἀνάστημά της ἦτον ὑψηλόν, τὸ εἶδημα ἀξιοπρεπέστατον, ἡ ὀξύνοια ἐσπινθηροβόλει εἰς τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμοὺς της, καὶ ἐξεθειάζοντο κοινῶς διὰ τὴν ὡραιότητά των αἱ καλλιτεχνικῶς σχεδιασμένοι χεῖρές της, τὰς ὁποίας εὐρίσκει συνεχῶς ἀφορὰν ν' ἀρίστη νὰ τὰς ἐλέπουν οἱ περὶ αὐτήν.

Ἄφου ἦλθεν ἡ Ἐλισάβετ πλησίον τῆς βασίλισσας, ἡ συνοδία ἐπανελάθε τὸν δρόμον της.

Ἡ Μαρία, καθ' ἣν στιγμὴν διέβαινε τὴν πύλην τῆς πόλεως, ἠγούτων τῶν κωδῶνων καὶ τῶν σαλπύγγων, καὶ ἐροντώντων τῶν κανονίων, ἐσυγκινήθη ζωρῶς ἐλέπουσα ὀρμῶντα πρὸς αὐτὴν τὰ θεωρυδιώδη ἐκείνα κύματα λαοῦ ἀμέτρου, ἐκβαχουμένου ἀπὸ εὐδαιμονίαν.

— Χαῖρε, Μαρία κεχαριτωμένη! . . — Ὁ Θεὸς νὰ φυλάττῃ τὴν Μεγαλειότητά σου ὑπὸ τὴν κραταιάν του σκέπην. — Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ χαρίσῃ μακράν καὶ εὐδαίμονα βασιλείαν! . .

Τοιαῦτα συγκεχυμένα εὐχαὶ ἀντήχουν πανταχόθεν.

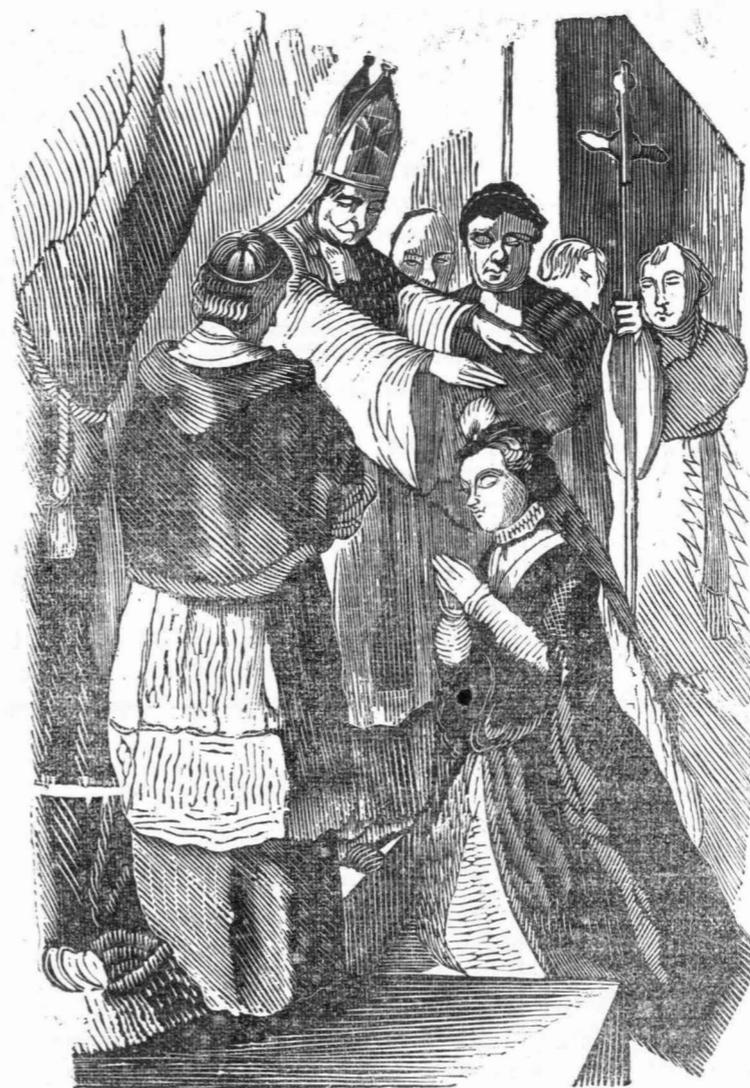
— Εὐχαριστῶ, ἄγαθοὶ πολῖται! εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου λαέ! ἀπεκρίνετο ἡ βασίλισσα μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς· μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς ὅλων μητρικῆς ἀγάπης μου!

Ἐνῶ ἐγένοντο ταῦτα, ὁ λόρδος δήμαρχος, οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ πάρεδροι, καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπάλληλοι αὐτῶν, ἦλθαν νὰ τὴν προσκυνήσουν· ἔπειτα, ἠνώθησαν ὅλοι μὲ τὴν συνοδίαν, ἧτις ὠδεύσε βραδέως πρὸς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου.

Αἱ ὁδοὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἦσαν σκεπασμένοι μὲ ἄμμον καὶ μὲ ἄσθη, καὶ ἄλλο τι παντοῦ δὲν ἐβλεπε, εἰμὴ τάπητας πλουτίους, ἀψιδας θριαμβικὰς, σημαίας, ταινίας, ἀσπίδας, παράσημα, πανία λευκὰ σειόμενα ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν παραθύρων, ὅπου συνεθλίβοντο χιλιάδες παιδρῶν προσώπων, καὶ ἀρόπου ἐξήρχοντο χιλιάδες φωνῶν, μελωδουστῶν ἐφ' ὅλων τῶν τόπων τῆς ἐκστατικῆς παραφορᾶς τῆς κοινῆς ἀγαλλιᾶσεως.

Ἀίφνης, ἡ Μαρία εὐρέθη ἐμπροσθεν μεγάλου τινὸς θήματος, σκεπασμένου μὲ τάπητας καὶ ἄλλα χρυσὰ ὑράσματα. Ἐκεῖ, εἶδεν εἰκοσι περίπου ἱερεῖς καθολικοὺς, ἐνδεδυμένους τὰ ἱερατικὰ τῶν ἐνδύματα, καὶ κρατοῦντας, ἄλλους μὲν, σταυροὺς μεγάλους ἀργυροῦς, ἄλλους δὲ, χρυσὰ θυμιατήρια, μὲ τὰ ὁποῖα τὴν ἐθυμιάζαν, ἐνῶ γέρων ἀρχιερεὺς ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ μέσον τῶν, ὑψῶν τὰς χεῖρας καὶ εὐλογῶν αὐτήν. Ἡ βασίλισσα, ἰδοῦσα αὐτοὺς, ἐπέβησε ταχέως, καὶ, κύπτουσα τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἔδαφος, ἤκουσε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν εὐχῶν.

Ἡ πράξις αὕτη ἐπροξένησε λυπηρὸν ὕπως οὐν ἀποτέλεσμα· καὶ, ἰπεύσασα πάλιν, παρετήρησε περὶ αὐτὴν συμπτώματα τινα δυσαρρεσκείας. Ἀλλὰ, μετ' ὀλίγον, τὸ πρᾶγμα ἐλησμονήθη· αἱ χαρμύστικοι κραυγαί, ὀλίγας στιγμὰς δικκοπεῖται, ἐπανέλθη-

Ἡ βασίλισσα Μαρία δεχομένη τὰς εὐλογίας τοῦ καθολικοῦ κλήρου.

σαν ζωηρότεροι, καὶ τὴν συνώδευσαν μέχρι τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου.

Ὀλίγον πρὶν προχωρήσουν, εἶπε λέξιν εἰς τὸ αὐτίον τοῦ διοικητοῦ, καὶ ὁ διοικητὴς ἀμέσως ἀπεμακρύνθη. Μόλις δὲ ἐφθασεν ἡ βασίλισσα εἰς τὴν πρῶτην αὐλὴν, ὁ διοικητὴς ἐπανῆλθε, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ διαφόρους ἐπισήμους ἀνδρας, φυλακισθέντας περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον καιρὸν, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ζήλου των πρὸς τὴν καθολικὴν θρησκείαν, καὶ ἐλευθερωθέντας τότε ἀμέσως κατὰ διαταγὴν τῆς βασίλισσας.

— Σηκώσου, μυλόρδε δούξ τοῦ Νορφολκ, εἶπε μὲ φωνὴν κατανύξειω πρὸς ἕνα ἐξ αὐτῶν, γέροντα σεβάσιμον, γονυπετίσαντα ἐμπροσθεν τῆς ἀκυρώων τὴν κατὰ σοῦ ἀπόφασιν, ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ πατρὸς μου. Τὰ ἀξιώματά σου, ὁ θαθμός σου, αἱ τιμαὶ σου καὶ τὰ κτήματά σου θὰ σοῦ ἐπιστραφῶν.

Μετὰ τὸν δοῦκα, ἐπροχώρησεν ὁ Γάρδινερ, ἐπίσκοπος τοῦ Βιντσεστέτερ.

— Ὄχι μόνον, τοῦ εἶπεν ἡ βασίλισσα, ἡ Πανιερότης σου θ' ἀποκατασταθῆς εἰς τὴν ἐπισκοπὴν σου,

Πεμπρῶκ. Ὁ Ρίδλεϋ πληροῖται μὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τὴν τελευταίαν διδασχὴν του· καὶ ὁ Κράμμερ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Καὶ ἄλλοι φυλακισμένοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Γρόνσταλ, ἐπίσκοπος τοῦ Λούραμ, καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Σόμμερσετ, ἐπλησίασαν τότε, καὶ ἔτυχαν ἐπίσης εὐνοικωτάτης υποδοχῆς. Ὁ τελευταῖον παρουσιασθείς ἦτον νέος, εὐγενεστάτης καλλονῆς, Ἐδουάρδος Κουρτεναί καλούμενος, υἱὸς τοῦ μαρκησίου Ἐξέτερ, καρτουηθέντος κατὰ τὸ 1538. Ἐκτοτε ὁ νέος οὗτος ἐστῆνάξεν εἰς τὰς φυλακάς· ἐγγονος δὲ ὦν τῆς Λίκατερίνης, νεωτέρης τῶν θυγατέρων Ἐδουάρδου τοῦ Δ', κατήγετο ἀπὸ βασιλικὸν αἷμα, καὶ ὁ πατήρ του εἶχεν ἀναγορευθῆ διάδοχος τοῦ στέμματος.

— Καλῶς ὤρισες, ἐξάδελφε, εἶπεν ἡ Μαρία καὶ ἔδωκε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρά της νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἡ καταδίκη σου θ' ἀκυρωθῇ· καὶ, ἂν δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐπιναφέρω μεταξὺ τῶν ζώντων τὸν πατέρα σου, ἠμπορῶ τοῦλάχιστον ν' ἀποκαταστήσω τὴν τύχην τοῦ υἱοῦ σου. Ἀπὸ τῆς σήμερον, εἶσαι κόμης τοῦ Δεβονσάϊρ· τὸ δίπλωμά σου θὰ ἐκδοθῇ ταχέως, καὶ θὰ ἐπαναλάβῃς ὅσα τῶν κτημάτων τοῦ πατρὸς σου ἔχουν περιουσία τοῦ στέμματος.

ἀλλὰ θὰ περιβληθῆς καὶ μὲ ἄλλα ὑψηλότατα ἀξιώματα. Σὲ διορίζω λόρδον ἀρχιγραμματέα τοῦ βασιλείου.

— Ἡ Μεγαλειότης σου μὲ τιμᾶς ὑπὲρ τὸ δέον, ἀπεκρίθη ὁ Γάρδινερ θλιβῶν εἰς τὰ χεῖλη του τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας.

— Ἀναμείβω τὴν ἀξίαν σου, μυλόρδε, ἀπεκρίθη· — πλὴν περιμένε μίαν στιγμὴν. ἔχω νὰ ἐνασχληθῶ καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ἀκόμη.

Τὸν Γάρδινερ διεδέχθη ἐπίσκοπος ἄλλος ἐκθρονισθείς· ἦτον δὲ οὗτος ὁ Βόννερ.

— Μυλόρδε, τοῦ εἶπεν ἡ Μαρία, προσκαλεῖσαι εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν ἔδραν τοῦ Λονδίνου, καὶ ὁ ἀνοικεῖως κατέχων αὐτὴν σήμερον ἐπίσκοπος Ρίδλεϋ θὰ λάβῃ τὴν θέσιν σου εἰς τὸν Πύργον. — Μυλόρδε, ἐπρόσθεσεν ἀπεθνονομένη πρὸς τὸν διοικητὴν, ἀς συλληθῇ ὁ Ρίδλεϋ ἀμέσως.

— Σοῦ τὰ προεῖπα ὅλα ταῦτα μυλόρδε, εἶπεν ὁ Βόννερ πρὸς τὸν

Ενώ ὁ Κουρτεναὶ τῆς ἐξέφραξε τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἡ βασίλισσα ἐμειδίασε πρὸς αὐτὸν με τὴν χάριν, ὥστε πολλοὶ τῶν περιστάσεων ἤρρισαν νὰ ὑποπέσουν ὅτι δὲν ἦτον παράδοξον νὰ τὸν ἐλέγη νυμφίον τῆς.

— Τὸ μείδιμα τοῦτο τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος πρὸς τὸν Κουρτεναὶ, παρετήρησεν ὁ Παιμποῦκ κινῶν διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν Ρενάρ, περιέχει, ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ! ὑπανδρείας ὑπόσχεσιν.

— Οὐμ! ἀπεκρίθη ὁ πρέσβυς, αἰσθημα τοιοῦτο πρέπει νὰ ἐκρίζωθῃ εἰς τὰς ἀρχάς του. Ἐχῶ δι' αὐτὴν νυμφίον ἄλλον κατὰ νοῦν.

— Τὸν κύριόν σου, τὸν βασιλέα Φίλιππον τῆς Ἰσπανίας, στοιγνησαζίζω, ἐπαλέαθεν ὁ Παιμποῦκ. Συνοικέσιον καταλλήλον τῷ ὄντι, ἂν ὁ Φίλιππος δὲν ἦτον καθολικός.

Ὁ Ρενάρ ἐδεβαίωσε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην διὰ τῆς σιωπῆς του, χωρὶς νὰ δεῖξῃ μολαταῦτα ὅτι ἐθεώρει πολὺ σπουδαίαν τὴν ἐνστάσιν.

— Πολὺ εὐχαριστοῦμαι ὅτι ἀνεκάλυψα τὸ μυστήριον τοῦτο, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας Νουάλ, ὅστις ἔτυχε πλησίον καὶ ἤκουσε τὴν συνομιλίαν. Δὲν θὰ χυχαριστεῖτο θεθαίως ὁ κύριός μου Ἰβρίκς, ὁ Β' νὰ γείνη τοιοῦτος σύνδεσμος μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας. Κυρόττομαι ὑπὲρ τοῦ Κουρτεναὶ καὶ κατὰ τῶν σχεδίων τοῦ Ρενάρ.

Ἀφοῦ ἠμράσθη ὅλους τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ἀπαχθέντας ἐνώπιόν τῆς, ἡ Μαρία διετάξε νὰ ἐλευθερωθῇ ὡς ἐπιδοθήποτε ἐκκατεῖτο εἰς τὴν φυλακὴν ὡς καθολικός.

— Πρώτη μου φροντίς, ἐπρόσθεσε, θὰ ἦναι νὰ τελείωσά τὰ μνημόσυνα τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἐδουάρδου τοῦ ΣΤ', τοῦ ὁποῦ το ὄμα, ἕνεκα τῶν ταρχῶν τοῦ σφετερισμοῦ, σφειρεῖται ἀκόμη τῶν τιμῶν τῆς βωμολαχίας καὶ κλεψίας. Ἡ τελετὴ θὰ γείνη εἰς τὸ μοναστήριον Γουεστμίνστερ.

— Αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη, κυρία μου, εἶπεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κράμμερ, ἐκεῖ παρὼν εὐρεθεῖς. Ὁ μακαρίτης βασιλεὺς ἦτον εὐαγγελικός τὴν θρησκείαν.

— Συλλογίσου καλὰ, μυλόρδε, πρὶν τολμήσῃς νὰ ἐναντιωθῆς εἰς τὴν θέλησίν μου, ἀπεκρίθη αὐστηρῶς ἡ βασίλισσα. Διέταξε ἡδὴ νὰ συλακισθῇ ὁ Ρίττλεϋ, καὶ δὲν θὰ διστάσω νὰ διατάξω τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῆς Πανιερότητος Σου.

— Ἡ Μεγαλειότης Σου ἔμπορεῖς νὰ διατάξῃς, ὅτι ἀγαπᾷς, ἀπεκρίθη εὐτόλμως ὁ Κράμμερ, πλὴν ἐγὼ θὰ ἐμπληρώσω τὸ χρέος μου, καὶ με κίνδυνον ἀκόμη νὰ σὲ δυσχερεστήσω. Ὁ ἀδελφός σου βασιλεὺς, κυρία μου, ἐπρέσθευε τὴν εὐαγγελικὴν θρησκείαν, ἥτις εἶναι τὴν σήμερον . . . μολονότι ὁ Θεὸς ἤξευρε διὰ πόσον ἀκόμη καιρὸν . . . θρησκεία τοῦ Κράτους· πρέπει λοιπὸν νὰ κηδευθῇ κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς μεταρρυθμισθείσης θρησκείας. Κάμμιξ ἄλλη τελετὴ παρὰ τὴν τῆς μεταρρυθμισθείσης θρησκείας δὲν θὰ τελεσθῇ εἰς τὸ μοναστήριον Γουεστμίνστερ, ἐνόσω ἐγὼ θὰ διατηρῶ σκίαν τοῦλάχιστον ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

— Παλὺ καλὰ, μυλόρδε. Ἡμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ τὸ

μέσον νὰ γείνη καὶ ἡ Πανιερότης Σου συγκαταβατικώτερος. Ἀῦριον θὰ δημοσιεύσω τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς μου. Ἐννοῶ δὲ καὶ ἀπαιτῶ ὥστε τὰς λέξεις αἰρετικὸς καὶ παπώρρων νὰ μὴ τὰς μεταχειρίζεται κανεὶς ὡς ὄνειδος.

— Ἰκανὸν καιρὸν ἔξισα, ἀνέκραξεν ὁ δούξ τοῦ Νορφόλκ γονυπετήσας, ἀφοῦ βλέπω τέλος πάντων ἀποκαθισταμένην τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων μου!

— Ἡ θεῖα Πρόνοια, ἡ ἀγρυπνοῦσα ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς Ἐξοχότητος Σου, τοῦ εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ σίωσσα τὸν τράχηλόν σου ἀπὸ τὴν καταδίκαν ἥτις ἐφαίνετο ἀφροντοῦς, σ' ἐφύλαττε βεβαίως διὰ τὴν εὐτυχίαν, διὰ τὴν ἐνδοξον ταύτην ἡμέραν.

— Καὶ με ἐφύλαττεν, ἀπεκρίθη ὁ δούξ, νὰ γείνω πιστὸς καὶ ἀφρωσιωμένος; θεράπων τῆς Μεγαλειότητος Σου.

— Τί διατάττεις, Μεγαλειότης, ἠρώτησεν ὁ ιουκιτής, περὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Νορθουμπερλάνδ, περὶ τοῦ λόρδου Γουίλφρὸδ Δάωδλεϋ, καὶ περὶ τῆς λέδης Ἰωάννας Δάωδλεϋ, συζύγου του;

— Οἱ δύο πρώτοι ἀς μένον ἐγκλειστοί, ἐωσότου δικασθῶν. Ἡ λέδη Ἰωάννα ἐπίσης ἀς μένη ὑπὸ κράτησιν προσωρινῶς . . . Τώρα, μυλόρδοι, ἀς εἰσελθῶμεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Α.

Ἡ ἀποτυχία τοῦ δουκὸς τοῦ Νορθουμπερλάνδ, καὶ ἡ αὐστηρὰ αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας κρήτησις, ἐπρυξένισαν, καὶ εἰς τὸ φυσικὸν καὶ εἰς τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ, ἀποτέλεσμα ὄντως ὀλέθριον. Δὲν ἦτον πλέον ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος· ἀθροῖα μελαγχολικῆ, ἢ μάλλον σκυθρωποτάτη ἀπόγνωσις, διεδέχθη τοὺς τολμηροτάτους τῆς φιλοδοξίας του διαλογισμούς· τὸ τοσοῦτο ζῶηρόν καὶ υπερήφανον βλέμμα του ἔβαινε ἀμαυρὸν καὶ ἀνήσυχον· ἡ νοσέρᾳ ἰσχύότης τοῦ προσώπου του ἠλλοίωσε τὴν ἠρωϊκὴν φυσιογνωμοίαν του· τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα ἐκυρτώθη. Τέλος πάντων, μετέβη διαμιάς ἀπὸ τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν εἰς τὴν παρακμὴν τοῦ γήρατος. Μὲ χράν λοιπὸν, οὕτως εἶπεν, ἔμαθεν ὅτι τὴν 18 ἀγούστου ἔμελλε νὰ δικασθῇ, τοῦτέστι νὰ καταδικασθῇ καὶ ὁ προσεγγίζων θάνατος, ἀντὶ νὰ τὸν καταβάλλῃ, ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν ὄλην τὴν πρώτην του σταθερότητα, τὴν ὁποίαν εἶχαν κλονήσει διαδοχικῶς ἡ ἀδυναμία τῆς προσδοκίας καὶ ἡ χειροτέρευσις τῆς υγείας του. Δὲν ἠγνόει ὅτι θὰ εἶχε δικαστὰς τοὺς προσωπικούς ἐχθρούς του, καὶ ἀσφάσις νὰ δεῖξῃ τοῦλάχιστον ἀξιοπρεπῆ διαγωγὴν ἐμπροσθέν των.

Ὁ πρωτότοκος υἱὸς του, Ἰωάννης Δάωδλεϋ, κόμης τοῦ Γώργουικ, καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Νορθάμπτων, εἶχαν περιληφθῇ εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ δουκὸς κατηγορεῖν καὶ οὕτω, κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, πρὶν ἀπαχθῶν εἰς τὸ Γουεστ-

μίνστερ-Χάλ, τοὺς ἤνωσαν καὶ τοὺς τρεῖς εἰς μαγίστην τινὰ αἵθουσαν, μεταβλήθεισαν μετὰ ταῦτα εἰς ναὸν καθολικόν, τότε ὅμως χρησιμεύουσαν ὡς προαύλιον εἰς τοὺς δεσμίους τοῦ Πύργου τοῦ Δουδίνου.

Ἄμα ἰδὼν τὸν υἱὸν του, ὁ δούξ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

— Νὰ σὲ συγχωρήσω; καὶ διατί;

— Διὰ τὸν θάνατόν σου.

— Αὐτὸ μὴ τὸ λέγῃς. Ἐπεθύμησα, με τὴν αὐτὴν θερμότητα με ὄσσην καὶ ἡ Ἐξοχότης Σου, τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς μας· δὲν εἶμαι λοιπὸν ὀλιγώτερον τῆς Ἐξοχότητος Σου ἔνοχος. Πρώτος ἐγὼ ἔμελλα νὰ σὲ συγχωρῶ διὰ τὴν νίκην· τελευταῖος λοιπὸν θὰ σὲ ὀνειδίσω διὰ τὴν ἥτταν.

— Ὡ! ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου μόνως ἔπρεπε νὰ πέσῃ ἡ εὐθύνη ὀλόκληρος. Ἐγὼ ὄλα τὰ διοργάνισα· ἐγὼ ἔσκαψα τὴν ἀδυσσον ὅπου ἐπέσαμεν ὄλοι· καὶ, ἂν τώρα σὺ ἀποθνήσκῃς, ἐγὼ, τέκνον μου, σ' ἐφόνευσα!

— Μὴ φροντίζῃς, πάτερ μου, περὶ τῆς τύχης μου· τὴν ζῶην αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ σὲ ἔλαβα, τὴν θυσιάσω διὰ σὲ εὐχαριστῶς. Ἄν ἐπιμένῃς νὰ λάβῃς ἀπ' ἐμέ συγχώρησιν, ὦ! Θεέ μου! τὴν ἔχεις ἀναμφισβότως· ἀλλ' ἐγὼ κυρίως πρέπει νὰ ζητήσω συγχώρησιν ἀπὸ σὲ, καὶ, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ζητῶ τὴν εὐλογίαν σου.

— Ἐχε τὴν, ἀγαπητέ μου υἱέ, καὶ εἴθε ὁ Ὑψίστος νὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ ἀμοτέρους! ἀνέκραξε με ζέσιν πολλὴν ὁ Νορθουμπερλάνδ. Ἄν αἱ ἀπλοῦστεραι ἱεσάιαι ἠδύναντο νὰ συγκινήσουν ὑπὲρ σοῦ τοὺς δικαστὰς μας, δὲν θὰ παρέβλεπα καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο μέσον· ἀλλὰ γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι εἶναι ἀδυσώπητοι.

— Καλῆτερα νὰ πάθω χιλίους θανάτους, παρὰ νὰ ἰδῶ τὴν Ἐξοχότητά Σου ἐξευτελιζομένην εἰς τοιοῦτον βαθμόν! Μὴ τοὺς ζητῆς τίποτε ἄλλο, μυλόρδε, παρὰ ταχεῖαν ἀπόφασιν. Ὅχι ἐνώπιον δικαστῶν, ἀλλ' ἐνώπιον δημίων ἔχομεν νὰ ἐμφανισθῶμεν.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Νορθάμπτων. Δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ ἐλπίσωμεν, καὶ ἐπομένως τίποτε νὰ φοβηθῶμεν. Τὸ παιγνίδιον τὸ ἐχάσαμεν, λοιπὸν πρέπει νὰ πληρώσωμεν.

— Ἐχεις δίκαιον, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν ὁ δούξ, πρέπει νὰ πληρώσωμεν· ἀλλὰ διατί νὰ μὴν ἔμπορῶ νὰ πληρώσω ἐγὼ δι' ὄλους!

— Ἀς ὑποφέρωμεν τὴν ἐναντίαν τύχην ὡς ἄνδρες, ἐπαλέαθεν ὁ Νορθάμπτων, καὶ ἀς μὴν ἀψήσωμεν, διὰ τῆς ἀδυναμίας μας, νὰ θριαμβεύσουν περισσότερον οἱ ἐχθροὶ μας. Ἐπειτα, ἡ ὑπομονή σου, μυλόρδε, ἀρκεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ ὑπομονὴν καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, οἵτινες, συγκρινόμενοι με τὴν Ἐξοχότητά Σου, ὀλίγα ἔχομεν νὰ χάσωμεν.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Νορθουμπερλάνδ, ἡ ὑπομονή μου τῷ ὄντι εἶναι τοιαύτη, ὥστε δὲν ἤξεύρω ἂν ἐπιθυμῶ νὰ γείνω πάλιν ὅτι πρὸ ὀλίγου ἦμην. . . Καὶ μολαταῦτα, ἐπρόσθεσε σφίγγων τοὺς ὀδόντας του, με μέθην χαρᾶς θ' ἀνελάμβανα τὴν ἐξουσίαν, (Φυλλάδιον 45. Τομ. Β')

διὰ μίαν μόνην ὥραν, καὶ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ τοῦ ἀθλίου. . .

— Τίνος;

— Τοῦ Σίμωνος Ρενάρ. ε

Τότε ἐπεκράτησε πρὸς καιρὸν σιωπῆ, καὶ ἔπειτα, ὁ Νορθουμπερλάνδ ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς φρουρᾶς, περιπατοῦντα εἰς τὸ βάθος τοῦ προαυλίου, καὶ τὸν ἠώτησεν ἂν ἤξευρε τίποτε περὶ τῶν σκοπῶν τῆς βασιλείας διὰ τὴν λέλην Ἰωάνναν Δάωδλεϋ.

— Ἡ Μεγαλειότης Της, λέγουν, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός, κλίνει ὑπὲρ τῆς ἐπιτελείας· ἀλλ' οἱ σύμβουλοι τῆς γνωμοδοτοῦν ὑπὲρ τῆς αὐστηρότητος.

— Ἀλλοίμονον! τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ δούξ· ἡ ἀδυσώπητος ἔχθρα των, καταδιώκουσα αὐτὴν, ἐμὲ καταδιώκει.

Τέλος πάντων, ἠνοιχθῆ πύλη μικρὰ καμαρωτῆ, πρὸς τὴν ὁποίαν διευθύνθη ὁ ἀξιωματικός, ἀφοῦ ἐπροσάλασε τοὺς δεσμίους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, λέγων ὅτι ἡ φρουρά των τοὺς ἐπερίμενε· καὶ μετ' ὀλίγον, μεταξὺ δύο στοίχων δορυφόρων, ἔφθασαν οὗτοι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ταμέσεως, ὅπου ἦσαν λαὸν πολὺν, ἀνυπόμονον νὰ ἰδῇ δυστυχοῦντα τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῦ ἡ ἡγέρωχος εὐδαιμονία πρὸ πολλοῦ κατεφρόνει τὸ κοινὸν μῖτος. Ὁ Νορθουμπερλάνδ, γνωρίζων ὅτι ὁ λαὸς δὲν τὸν ἠγάπα, ὅτι, μεταξὺ τοῦ ἀναριθμήτου τοῦτου τῶν περιέργων πλήθους, δὲν εἶχεν οὔτε ἓνα μόνον φίλον, καὶ ὅτι ὄλοι ἀπ' ἐναντίας ἔχαιραν διὰ τὴν πτώσιν του, δὲν ἐφαίνετο ποσῶς τετραραγμένος, ἀλλ' ἐπροχώρει με βῆμα τόσον σταθερὸν, καὶ ἔστρεφε περὶ αὐτὸν βλέμματα τόσον υπερήφανα, ὥστε καθεὶς, διαβαίνοντας αὐτοῦ, ἐκυριεύετο ὡς ἀπὸ μαγείαν, καὶ ἐχαμήλωνεν ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ θάδισμα τοῦ Νορθάμπτων ἦτον σοδαρὸν καὶ ἀξιοπρεπές, τὸ δὲ τοῦ Γώργουικ ἀγέρωχον καὶ ὑπεροπτικόν. Προηγείτο αὐτῶν ὁ ἀρχὼν δεσμοφυλάξ, ὅστις, κατὰ τὴν τότε εἰς τὰ τῆς ἐσχάτης προδοσίας ἐγκλήματα συνήθειαν, ἐβάσταζεν ἐπὶ τῶν ὤμων πέλεκυν τοῦ ὁποῦ τὴν κόψιν ἔπρεπε νὰ κρατῇ γυρισμένην πρὸς τοὺς καταδικούς μὲν ἂν ἐκαταδικάζοντο, πρὸς τὸ ἀντίθετον δὲ μέρος ἂν ἀθιῶνοντο, ἢ πρὸ τῆς ἀποφάσεως.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΕΝΟΣ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝΟΥ.

Ὁ πατὴρ Φριδερίκου τοῦ Μεγάλου, Γουλιέλμος ὁ Α', βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, ὁ μονάρχης ἐκεῖνος ὁ θεωρῶν ἀνοίκεμον εἰς τὴν βασιλικὴν ἀξιοπρέπειαν τὸ νὰ παίξῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὸν αὐλὸν, ἐπαίξεν ὁ ἑίδιος τὴν γραφίδα, με μόνην ταύτην τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν Φριδερίκος ἦτον μουσικός ὄχι εὐκαταφρόνητος, ὁ δὲ Γουλιέλμος ἦτον ὁ χειρότερος τῶν ζωγράφων.

Ἀλλὰ πάντοτε οἱ βασιλεῖς ἔχουν τὸ προνόμιον τοῦ νὰ ἦναι κακοὶ τεχνίται. Αἱ τέχναι χρεωστοῦν εἰς αὐτοὺς διὰ τοῦτο πλειότεραν εὐγνωμοσύνην, διότι τὸ στέμμα ἀναγνωρίζει ἄλλο στέμμα.

Ὁ Γουλιέλμος λοιπὸν οὕτως εἶχεν, ἐν τῆς τῶν

ἀνακτόρων τοῦ Ποταδάμ, δῶμα ἰδιαιτέρον, ὅπου κῦχαρίσται τὸ δυστυχές του πάθος. Καί, σχεδὸν καθ' ἡμέραν, μετὰ τὸ γεῦμά του, ὁ βασιλεὺς μετέβαινε εἰς τὸ δῶμα τοῦτο, τὸ ὅποιον ὠμοιάζε καπιναστῆριον μάλλον, παρά σπουδαστῆριον ζωγράφου.

Χρωματοποιήτην εἶχεν ὁ βασιλεὺς γέροντά τινα ζωγράφου. Γάλλον τὸ γένος, Κορμίρ καλούμενον, πρὸς τὸν ὅποιον ἐδίδεν ἐν φλωρινίῳ τὴν φράν, καὶ πολλὰ βιβλιοκοπήματα τὴν μῆνα· διότι ὁ φίλτατος μονάρχης ἦτον ἀγροῖκος εἰς ἄκρον, καὶ δύστροπος χωρὶς νὰ ἦναι εὐεργετικός. Πρακτὸς τούτου, ἦτον τῶσον φιλάργυρος, ὥστε οἱ βιβλιοζῶμενοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουν γλυκύτητάς τινας μετὰ τοὺς βιβλιοδισμούς.

Ὁ Γάλλος μολκαταῦτα ὑπέφερε τοὺς βιβλιοδισμούς, διότι εἶχεν ἀνάγκην τῶν φλωρινίων· ἀνάγκην πρῶτον δι' ἑαυτὸν, καὶ δεύτερον διὰ δύο παιδιὰ τὰ ὅποια του ἐχάρισεν ὁ Θεὸς, δύο παιδιὰ ἀρσενικά, τὸ μεγαλύτερον, Ἑρρίκον, εἰκοσιδύω ἐτῶν, καὶ τὸ μικρότερον, Φριτζ, δέκα ἡνδεκα ἐτῶν μόλις.

Ὁ γέρον ζωγράφος ἠναγκάσθη νὰ ταξειδεύσῃ εἰς Γαλλίαν δι' ὑποθέσεις τῆς οἰκογενείας του· εἰς δὲ τὴν ἀπουσίαν του, ὁ υἱὸς του Ἑρρίκος τὸν διεδέχθη πλησίον τοῦ Γουλιέλμου.

Ὁ πατὴρ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψῃ δταν ἀρχίξῃ ἡ παρούσα ἱστορία· καὶ εὐρίσκουμεν τοὺς δύο τοῦ υἱοῦ εἰς τὸ σπουδαστῆριον τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας. Ὁ Ἑρρίκος ἐνησχολεῖτο ἐτοιμάζων τὸ ζωγραφικὸν πυξίδιον, πρὸς χρῆσιν τοῦ βασιλέως ὅστις δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ· ἀλλὰ διέκοπτε συχνάκις τὴν ἐργασίαν του, ῥίπτων βλέμμα περιεργῶν καὶ σκεπτικῶν πρὸς τὸν βασιλικὸν κήποι, μὲ τὸν ὅποιον ἐκοινωνεῖ ἰσοπέδως τὸ σπουδαστῆριον. Ἐνίοτε μάλιστα, στεναγμὸς καθὺς ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ νέου ζωγράφου· ἐγένετο δὲ τοῦτο ὁσάκις τὸ βλέμμα του, ἀφοῦ προσηλόνατο ἐπιμόνως εἰς τὴν δεινροστομίαν τῶν φιλυρῶν, ἐπανήρχετο εἰς τὸ πυξίδιον χωρὶς ν' ἀνακαλύψῃ εἰς τὸν ὄριζοντα ὀπτασίαν τινα προαγγελθεῖσαν ἢ ἐλπισθεῖσαν.

Ὁ μικρὸς Φριτζ ἦτον ἐξηπλωμένος μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν γῆν εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ σπουδαστῆριου. Βιβλίον ἀνοικμένον ὑπῆνεν, καὶ μένον ὄστω διότι τὸ ἐπλάκωνε προτομὴ τοῦ Σωκράτους, ἕκειτο καταγῆς πλησίον τοῦ πύλου τοῦ παιδίου· ἀλλ' ὁ Φριτζ δὲν εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὸ βιβλίον, ὅλη του ἡ προσοχὴ ἦτον εἰς τὸν πύλον του, τοῦ ὁποῦ ἐξέταξε τὰς πτυχὰς μὲ πολλὴν προφύλαξιν, ὡς ἂν ἐμελλε νὰ δραπετεύσῃ ἐκείθεν αἰχμάλωτος, τὸν ὅποιον τὸ παιδίον δὲν ἤθελε νὰ ἐλευθερώσῃ. Καὶ τῷ ὄντι, ζωῦφιον μαῦρον ἐπήδησεν αἴφνης, καὶ, ἰδὸν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἤρχισε νὰ κελαδῆ. Τὸ ζωῦφιον τοῦτο ἦτον γρύλλος, τὸν ὅποιον ὁ μικρὸς μαθητὴς εἶχε κάμει τῶν σπουδῶν του σύντρονον.

Τὴν φωνὴν τοῦ ζωῦφιου ἀκούσας, ὁ Ἑρρίκος ἐστράφη.

— Φριτζ, εἶπε, σὺ πάντοτε θέλεις νὰ παίζῃς. Καὶ ἔπειτα, δὲν θὰ μάθῃς τὸν μῦθόν σου, καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὰ αὐτὰ σου! Ἠξέσεις ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν εἶναι πολὺ μιλακός.

— Ὡ! δὲν φοβοῦμαι, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, εἰ-

ζῶν καὶ πάλιν τὸ κριεὶ εἰς τὸ σκότος τοῦ πύλου του· ἡξέρω ἀλανθάστως τὸν μῦθόν μου· καί, ἂν θέλῃς, καλέ μου ἀνάδοχε, τῶρα σοῦ τὸν λέγω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς ἄλλο πρᾶγμα ἔχων ἤδη κατὰ νοῦν.

Μεθ' ἱκανὴν δὲ σιωπὴν·

— Ἀληθινὰ, ἀνάδοχέ μου, ἠρώτησεν αἰρυνδίως τὸ παιδίον. Ἡ κυρία Καρολίνα δὲν θὰ παράσῃ ἀπεδῶ σήμερον;

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας, ὁ νέος ζωγράφος ἀνεσκήρτισε· πορφυρῶν ἔγαινε τὸ πρόσωπόν του, καὶ, ἀποτεινόμενος αὐστηρῶς ὀπωσοῦν πρὸς τὸν διακόψαντα αὐτόν, εἶπε·

— Φριτζ, σοῦ εἶχα εἰπεῖ ποτὲ νὰ μὴ προφέρῃς τ' ὄνομα τῆς κυρίας Παννεβίτζ.

— Τὸ ἡξέρω, ἐπανέλαθε τὸ παιδίον μὲ κωμικὴν σοβαρότητα· ἀλλ' ὅταν ἤμεθα μόνοι...

— Τὸ ἔλιον εἶναι, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ Ἑρρίκος.

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπανέλαβαν καθεὶς τὸ ἔργον του.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὁ Φριτζ, προσεκτικὸς ὡν πάντοτε, ἔλυσε καὶ πάλιν τὴν σιωπὴν.

— Νά! ἡ Μαργαρίτα εἶναι ἐκεῖ πέραν!...

Μαργαρίτα ἦτον ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Καρολίνας, καὶ πάντοτε σχεδὸν συνώδευε τὴν κυρίαν της. Ὁ πονηρὸς Φριτζ λοιπὸν τὰς εἶχεν ἰδεῖ καὶ τὰς δύο συγχρόνως· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀδελφὸς του τοῦ εἶχεν εἰπεῖ νὰ μὴ προφέρῃ τ' ὄνομα τῆς κυρίας, κῦχαρίσθη νὰ ὀνομάσῃ τὴν ὑπηρετίδα, ἡξέρων καλῶς ὅτι διὰ τῆς μιᾶς θὰ ἐμαντεύετο ἡ ἄλλη.

Ἄρα ἀκούσας ὁ νέος ζωγράφος τὴν ἐκφώνησιν τοῦ Φριτζ, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστῆριου.

Καὶ ἀληθῶς, ἡ κυρία Παννεβίτζ ἐπροχώρει θραδέως, νεύουσα κάτω τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Ἑρρίκος ἰδὼν αὐτὴν, ὠχρίασε, τὰ γόνατά του ἐλύγισαν, καί, ὀέλων νὰ σταθῇ ὄρθιος, ἐστρίχθη εἰς ἐν τῶν θρόνων. Ἐνευσεν ἔπειτα πρὸς τὸν ἀδελφόν του, καὶ τὸ παιδίον, ἐνοήσων τὸ νεῦμα τοῦτο, ἐπῆρε τὸ βιβλίον του καὶ τὸν πύλον του, καὶ ἐπήγε νὰ μελετήσῃ τὸ μάθημά του εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ παλατιου.

Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο, ἡ Καρολίνα εἶχε προχωρήσει· καὶ μετ' ὀλίγον, δισταζούσα, δειλὴ καὶ πλήρης συγκινήσεως ἀκόμη διὰ τὸ τολμηρὸν τῆς κινήμας, ἡ νεάνις ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ σπουδαστῆριου.

Ὁ Ἑρρίκος, τεταραχμένος εἰς ἄκρον, καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, δὲν ἤδυνθη οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ· δὲν ἐτόλμησε μάλιστα οὔτε ν' ἀπειθῇ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν κυρίαν Παννεβίτζ· ἠσθάνετο ὅμως ὅτε ἦτον ἐμπροσθέν της, διότι ἡ παρουσία τοῦ προσφιλοῦς προσώπου φωτίζει ὅλα τὰ πράγματα, καὶ μᾶς περιτυλίσσει ὡς εἰς σφαῖράν τινα ἀκτινοβολίας, ἀπὸ τὸ πρόσωπον αὐτὸ προερχομένης.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ κυττάξῃ τὴν Καρολίαν, ὁ Ἑρρίκος τὴν ἐβλεπε θαυμασίως. Ἐμῆεν εἰς ἕκστασιν ἐμπροσθεν τῶν μεγάλων καὶ κωνῶν ὀφθαλμῶν της, ὅθεν ἐξήρχετο βλέμμα καθαρὸν καὶ ἄδολον, ὡς τὴν καρδίαν τῆς ὁποίας ἦσαν διε-

μνηεῖς. Ἐθαύμαζε τὸ ἐλαφρῶς πως ὑπεροπτικὸν ἐκείνο στόμα, τὸ ὅποιον τὸ ψεῦδος δὲν εἶχε μολύνει ποτὲ, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐπλανᾶτο μελαγχολικὸν μειδίαμα. Ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐκείνη κόμη, τὴν ὅποιαν ἔφερον ὑψηλοπρεπῶς, ὡς ἡ βασίλισσα φέρει τὸ στέμμα της, τὸ λιγυρὸν τῆς ἀνάστημα, ὅπου ἡ χάρις δὲν ἀπέκλειε τὴν ῥωμαλεότητα, διήγειραν τὸν ἄφρονον τοῦ νέου ζωγράφου θαυμασμόν. Ἀλλ' ὅτι περισσότερο τὸν ἐξέπληττεν, ἦτον ἡ ὀπωσοῦν παράτολμος ἀφέλεια ἐκείνη, τὸ μίγμα, ἡ μᾶλλον ἡ ἀντίθεσις ἐκείνη τῆς δειλίας καὶ τῆς εὐτολμίας, ἡ αὐθάδης ἐκείνη ἀθωότης, ἡ ἀποτελοῦσα τὸν διακριτικὸν καὶ θελκτικὸν χαρακτῆρα τῶν ξανθῶν παρθένων τῆς Σπρέας.

Ἡ Καρολίνα ἐλάλησε πρῶτη.

— Κύριε Ἑρρίκε, εἶπα μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ὁ πατὴρ σου καὶ διδάσκαλός μου εἰς τὴν σκιαγραφίαν κύριος Κορμίρ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν;

— Ὀχι, κυρία μου, ὄχι ἀκόμη, ἐτραύλισεν ὁ Γάλλος.

— Ἐπιθυμοῦμαι θέβαια ποτὲ νὰ φθάσῃ;

— Μάλιστα, κυρία μου, ἀπεκρίθη ἀσκόπως ὁ νέος ζωγράφος, πολὺ τὸ ἐπιθυμῶ.

— Ἐγὼ δὲν τὸ ἐπιθυμῶ, εἶπε στενάζουσα καὶ ἐρυθρῶσα ἡ Καρολίνα.

Ὁ Ἑρρίκος ἔρριψεν ἐπὶ τῆς νεάνιδος βλέμμα ταχύτατον, ὡς ἂν ἔλεγε· Διαιτί;

— Διότι, εἶπεν ἡ Καρολίνα, ἀποκρινομένη εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο, διότι δὲν θὰ ἔχω πλέον ἀνάγκην νὰ ἐργάζομαι νὰ σ' ἐρωτῶ, καὶ νὰ μανθάνω ἀνεφθίσειν ὁ διδάσκαλός μου· καὶ ἐπομένως, Ἑρρίκε, δὲν θὰ σὲ ἐλέπω πλέον.

Καί, ἐνῷ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, μεγάλη σταγὼν δακρύων ἔτρεξεν εἰς τὰ μακρὰ τῆς βλέφαρα, καὶ ἔπειτα ἀντήχησεν εἰς τὴν γῆν ὡς ἡ πρώτη σταγὼν τρικυμίας.

Ὁ νεανὴς ἤρθυθη ἀλγεινῶς τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ πόνου τοῦτο εἰς τὴν καρδίαν του· ὠχρίασε καὶ ἐκλονήθη· μετὰ ταῦτα, πλησιάζων εἰς τὴν νεάν, καὶ κυττάζων αὐτὴν μὲ βλέμμα ὀλιβερόν, εἶπε·

— Θεὸ μου πανάγαθε! ἔρχεσαι, κυρία μου, νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς κἀμμίαν συμφορὰν;

— Ναι, καὶ τὴν μεγαλύτεραν ὅλων τῶν συμφορῶν, κύριε Ἑρρίκε· ὁ πατὴρ μου θὰ μὲ ὑπανδρεύσῃ.

Καί, ὡς ἂν διὰ τῆς ἐξομολογήσεως ταύτης ἠλευθερώθη ἀπὸ καταθλιπτικῶν εἰσῶν, ἐλάθησε πλήρης ἀτονίας ἐπ' αὐτὸν δούλου κισωτίου, κειμένου πλησίον τοῦ σπουδαστῆριου.

Ὁ Ἑρρίκος, τοῦτο ἀκούσας, καὶ ἔντρομος γεγόμενος, ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

Μετὰ μακρὰν παύσιν, ἡ νεάνις ἠολούθησε·

— Γνωρίζεις τὸν κύριον Καννεμπέργ, τὸν γραμματεῖα τοῦ βασιλέως;

— Πολὺ καλὰ! τὸν ἀκαδημαϊκόν, τὸν μυθοποιόν. Δὲν εἶναι αὐτός;

— Αὐτὸς αὐταίως. Μὲ εἶδ', καί, κατὰ δυστυχίαν μου, πρὸς ἄλλα. Ὡ! δὲν σφάλω εἰς τοῦτο. Ἑρρίκε, πάντοτε δυσάρεστος πρὸς αὐτόν ἐφάνην.

— Δυσάρεστος; Καρολίνα; Ἀλλοίμονον! καὶ ἄκουσε· ἐσκέφθη ὀρίμως, ἐπρόσθεσε μὲ τόνον ἡμπορεῖ τοῦτο νὰ γένη; ἐπανέλαθεν ὁ νέος ζω-

γράφος μὲ φωνὴν λύπης καὶ ἐπιπλήξεως ἐνταυτῷ, ἦτις εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην ἦτον πολὺ παράξενος. Καὶ ἡμπορεῖς τάχα νὰ ἦσαι δυσάρεστος εἰς κανένα; Ἐπειτα, κυρία μου, τὸ συμβᾶν τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Εἶτε μὲ τούτον ὑπανδρεύσῃς, εἶτε μὲ ἄλλον, τί μὲ μέλει; Ἡ θλίψις μου θὰ ἦναι πάντοτε ἡ αὐτὴ· νομίζεις ὅτι ἐμωράνθη ποτὲ τόσον, ὥστε νὰ ἐλπίσω, ἐγὼ, τεχνίτης πτωχός, ἄπυρος καὶ ἀφανής, νὰ νυμφευθῶ νέαν εὐγενῆ καὶ πλουσίαν; Τὴν εὐτυχίαν ταύτην μόνον εἰς τ' ὄνειρόν μου ἐτόλμησα νὰ τῆνιδῶ· διότι, ἂν ἦθελα ποτὲ, ἔξυπνος ὢν, νὰ προσηλώσω εἰς αὐτὴν τὸν νοῦν μου, ἡ καρδία μου ἐφλέγετο εἰς τὸ στήθος μου, ζάλη φρικτὴ μ' ἐκυρίευε, καὶ μόνος ὁ τοιοῦτος στοχασμός ἦτον ἱκανὸς νὰ μὲ φανεύσῃ. Ὡ! ἄκουε, Καρολίνα, ἄς τ' ἀφήσωμεν πλέον.

— Πτωχὲ νέε! πόσον μὲ ἀγαπᾷ, καὶ πόσον πάσχει! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ νέα Παννεβίτζ.

— Καὶ ὁ γάμος αὐτός, εἶπεν ἀγωνιῶν ὁ Ἑρρίκος, ὁ γάμος αὐτός ποῖον ἡμέραν θὰ γένη;

— Αὐτὸ ἀπὸ μίαν μόνην περίστασιν ἐξαρτᾶται, ἀπεκρίθη ἡ Καρολίνα. Ἠξέσεις, φίλε μου, πόσον κατατρώγει τὸν πατέρα μου ἡ φιλοδοξία. Οἱ τίτλοι καὶ αἱ τιμαὶ τοῦ γυρίζουν τὴν κεφαλὴν· μὲ ἀγαπᾷ, καθὼς πολλάκις σοῦ τὸ εἶπα, ἀλλ' εἶναι καλὸς νὰ δώσῃ τὴν κόρην του, καθὼς καὶ τὴν ζωὴν του, εἰς ἀντάλλαγμα παρατήμου, ἢ ὑποσηγήματος αὐλικοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ ἀρχικλειδοῦχος τοῦ βασιλέως ἀπέθανεν, ὁ πατὴρ μου δὲν κοιμᾶται πλέον, καὶ περὶ ἐνὸς καὶ μόνου πράγματός· ἐνασχολεῖται μὲ τὸν ἀκαδημαϊκόν. Ὀλοι του αἱ εὐχαι, ὅλοι του οἱ λόγοι, ὅλα του τὰ κινήματα, πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀποτεινόνται.

Ν' ἀπουλάσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀρχικλειδοῦχου.

— Τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς, φιλαργυρίας ἕνεκα, θ' ἀφήσῃ χρεῖουσαν ὅσον ἡμπορεῖ περισσότερον καιρόν.

— Ναι, ὁ κύριος Καννεμπέργ τὸ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα μου. Φαίνεται μάλιστα ὅτι πρέπει νὰ ἦναι πολὺ αὐθάδης ὅστις καθυποβάλλῃ εἰς τὸν βασιλέα αἰτήσιν περὶ τοῦτο, καὶ κἀνεὶς εἰς τὴν αὐλὴν δὲν ἔχει τὴν τοιαύτην σύλμπην· ἀλλ' αὐτοὶ ὅλα τὰ προεἶδαν· ἤκουσα σήμερον τὸ σχέδιον τῆς βραδυνῆς των. Ὁ κύριος Καννεμπέργ, μὲ διαφόρους προτάσεις, καὶ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, θὰ εἰσαξῇ τὸν πατέρα μου εἰς προτιμήσιν τοῦ βασιλέως· καὶ οἱ δύο, ὁ πατὴρ μου καὶ ὁ μυθοποιός, θὰ πρὸς κενύσουσαν νὰ εὕρουν τὴν ἀρμόδιαν στιγμὴν· δταν οὗ ἐκείνη στιγμὴ αὐτὴ φθάσῃ, ὁ γραμματεὺς θὰ τολμήσῃ νὰ λαλήσῃ ὑπὲρ τοῦ θρόνου Παννεβίτζ. Ἐξ ἄλλου μέρους, ὁ πατὴρ μου ὑπεσχέθη ἐπιστάσας ὅτι, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν λάβῃ τὸ δίπλωμα τοῦ ἀρχικλειδοῦχου, τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἡμέραν ἐγὼ, ἡ θυγάτηρ του, θὰ γένω...

— Κυρία Καννεμπέργ, εἶπεν ὁ νέος ζωγράφος, ἀποπρατόντων τῆν ἐπαράσιν της.

— Ὡ! μὴ προφέρῃς τ' ὄνομα τοῦτο, διέκοψεν ἡ Καρολίνα, διότι εἶναι κακὸς οἰωνός δι' ἡμᾶς.

Ἄκουσε· ἐσκέφθη ὀρίμως, ἐπρόσθεσε μὲ τόνον ἡμπορεῖ τοῦτο νὰ γένη; ἐπανέλαθεν ὁ νέος ζω-

γράφος μὲ φωνὴν λύπης καὶ ἐπιπλήξεως ἐνταυτῷ, ἦτις εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην ἦτον πολὺ παράξενος. Καὶ ἡμπορεῖς τάχα νὰ ἦσαι δυσάρεστος εἰς κανένα; Ἐπειτα, κυρία μου, τὸ συμβᾶν τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Εἶτε μὲ τούτον ὑπανδρεύσῃς, εἶτε μὲ ἄλλον, τί μὲ μέλει; Ἡ θλίψις μου θὰ ἦναι πάντοτε ἡ αὐτὴ· νομίζεις ὅτι ἐμωράνθη ποτὲ τόσον, ὥστε νὰ ἐλπίσω, ἐγὼ, τεχνίτης πτωχός, ἄπυρος καὶ ἀφανής, νὰ νυμφευθῶ νέαν εὐγενῆ καὶ πλουσίαν; Τὴν εὐτυχίαν ταύτην μόνον εἰς τ' ὄνειρόν μου ἐτόλμησα νὰ τῆνιδῶ· διότι, ἂν ἦθελα ποτὲ, ἔξυπνος ὢν, νὰ προσηλώσω εἰς αὐτὴν τὸν νοῦν μου, ἡ καρδία μου ἐφλέγετο εἰς τὸ στήθος μου, ζάλη φρικτὴ μ' ἐκυρίευε, καὶ μόνος ὁ τοιοῦτος στοχασμός ἦτον ἱκανὸς νὰ μὲ φανεύσῃ. Ὡ! ἄκουε, Καρολίνα, ἄς τ' ἀφήσωμεν πλέον.

— Πτωχὲ νέε! πόσον μὲ ἀγαπᾷ, καὶ πόσον πάσχει! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ νέα Παννεβίτζ.

— Καὶ ὁ γάμος αὐτός, εἶπεν ἀγωνιῶν ὁ Ἑρρίκος, ὁ γάμος αὐτός ποῖον ἡμέραν θὰ γένη;

— Αὐτὸ ἀπὸ μίαν μόνην περίστασιν ἐξαρτᾶται, ἀπεκρίθη ἡ Καρολίνα. Ἠξέσεις, φίλε μου, πόσον κατατρώγει τὸν πατέρα μου ἡ φιλοδοξία. Οἱ τίτλοι καὶ αἱ τιμαὶ τοῦ γυρίζουν τὴν κεφαλὴν· μὲ ἀγαπᾷ, καθὼς πολλάκις σοῦ τὸ εἶπα, ἀλλ' εἶναι καλὸς νὰ δώσῃ τὴν κόρην του, καθὼς καὶ τὴν ζωὴν του, εἰς ἀντάλλαγμα παρατήμου, ἢ ὑποσηγήματος αὐλικοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ ἀρχικλειδοῦχος τοῦ βασιλέως ἀπέθανεν, ὁ πατὴρ μου δὲν κοιμᾶται πλέον, καὶ περὶ ἐνὸς καὶ μόνου πράγματός· ἐνασχολεῖται μὲ τὸν ἀκαδημαϊκόν. Ὀλοι του αἱ εὐχαι, ὅλοι του οἱ λόγοι, ὅλα του τὰ κινήματα, πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀποτεινόνται.

Ν' ἀπουλάσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀρχικλειδοῦχου.

— Τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς, φιλαργυρίας ἕνεκα, θ' ἀφήσῃ χρεῖουσαν ὅσον ἡμπορεῖ περισσότερον καιρόν.

— Ναι, ὁ κύριος Καννεμπέργ τὸ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα μου. Φαίνεται μάλιστα ὅτι πρέπει νὰ ἦναι πολὺ αὐθάδης ὅστις καθυποβάλλῃ εἰς τὸν βασιλέα αἰτήσιν περὶ τοῦτο, καὶ κἀνεὶς εἰς τὴν αὐλὴν δὲν ἔχει τὴν τοιαύτην σύλμπην· ἀλλ' αὐτοὶ ὅλα τὰ προεἶδαν· ἤκουσα σήμερον τὸ σχέδιον τῆς βραδυνῆς των. Ὁ κύριος Καννεμπέργ, μὲ διαφόρους προτάσεις, καὶ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, θὰ εἰσαξῇ τὸν πατέρα μου εἰς προτιμήσιν τοῦ βασιλέως· καὶ οἱ δύο, ὁ πατὴρ μου καὶ ὁ μυθοποιός, θὰ πρὸς κενύσουσαν νὰ εὕρουν τὴν ἀρμόδιαν στιγμὴν· δταν οὗ ἐκείνη στιγμὴ αὐτὴ φθάσῃ, ὁ γραμματεὺς θὰ τολμήσῃ νὰ λαλήσῃ ὑπὲρ τοῦ θρόνου Παννεβίτζ. Ἐξ ἄλλου μέρους, ὁ πατὴρ μου ὑπεσχέθη ἐπιστάσας ὅτι, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν λάβῃ τὸ δίπλωμα τοῦ ἀρχικλειδοῦχου, τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἡμέραν ἐγὼ, ἡ θυγάτηρ του, θὰ γένω...

— Κυρία Καννεμπέργ, εἶπεν ὁ νέος ζωγράφος, ἀποπρατόντων τῆν ἐπαράσιν της.

— Ὡ! μὴ προφέρῃς τ' ὄνομα τοῦτο, διέκοψεν ἡ Καρολίνα, διότι εἶναι κακὸς οἰωνός δι' ἡμᾶς.

Ἄκουσε· ἐσκέφθη ὀρίμως, ἐπρόσθεσε μὲ τόνον ἡμπορεῖ τοῦτο νὰ γένη; ἐπανέλαθεν ὁ νέος ζω-

γράφος μὲ φωνὴν λύπης καὶ ἐπιπλήξεως ἐνταυτῷ, ἦτις εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην ἦτον πολὺ παράξενος. Καὶ ἡμπορεῖς τάχα νὰ ἦσαι δυσάρεστος εἰς κανένα; Ἐπειτα, κυρία μου, τὸ συμβᾶν τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Εἶτε μὲ τούτον ὑπανδρεύσῃς, εἶτε μὲ ἄλλον, τί μὲ μέλει; Ἡ θλίψις μου θὰ ἦναι πάντοτε ἡ αὐτὴ· νομίζεις ὅτι ἐμωράνθη ποτὲ τόσον, ὥστε νὰ ἐλπίσω, ἐγὼ, τεχνίτης πτωχός, ἄπυρος καὶ ἀφανής, νὰ νυμφευθῶ νέαν εὐγενῆ καὶ πλουσίαν; Τὴν εὐτυχίαν ταύτην μόνον εἰς τ' ὄνειρόν μου ἐτόλμησα νὰ τῆνιδῶ· διότι, ἂν ἦθελα ποτὲ, ἔξυπνος ὢν, νὰ προσηλώσω εἰς αὐτὴν τὸν νοῦν μου, ἡ καρδία μου ἐφλέγετο εἰς τὸ στήθος μου, ζάλη φρικτὴ μ' ἐκυρίευε, καὶ μόνος ὁ τοιοῦτος στοχασμός ἦτον ἱκανὸς νὰ μὲ φανεύσῃ. Ὡ! ἄκουε, Καρολίνα, ἄς τ' ἀφήσωμεν πλέον.

να παρακούσω μὲν τὸν πατέρα μου δὲν θὰ τολμήσω, διότι τὸν φοβοῦμαι τόσο, ὥστε οὔτε κἀν νὰ συλλογισθῶ δύναιμι τὴ τοιοῦτο· ἡ ἡμέρα δὲ καθ' ἣν μὲ ὑπανδρεύσῃ θὰ ᾖ· αἱ ἡμέρα τοῦ θανάτου μου.

Ὁ Ἑρρίκος ἐφρίξεν ὡς ἂν ἤλυσεν, ὅχι ἀπειλήν, ἀλλὰ τὴν ἐπέλεσεν αὐτὴν τοῦ συμβάντος.

Ἦψωσε τοὺς ἐντρόμους ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ ἀγνόν καὶ ὑπερήφανον τῆς νεάνιδος Παννεβίτζ πρόσωπον. «Ἡ γαλήνη καὶ εὐτολμος τοῦ προσώπου τοῦ μορφή, ἡ ἥρωϊκὴ ἐκείνη σταθερότης καρδίας ὑποταγμένης ἐν τούτοις εἰς τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, τὸν ἔρριψαν εἰς μεγάλην ἀπορίαν καὶ ἔκστασιν. Ἀπὸ τὴν ὑπεροχὴν ταύτην τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τὴν γενναϊότητα ταύτην τῆς ἀγάπης παρασυρόμενος, ὁ Ἑρρίκος ἠσθάνθη ὅτι ὁ θαυμασμός του ἐκφράνιζε τὴν λύπην του, καὶ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, χωρὶς κἀν νὰ τὸ νοήσῃ, ἠτοιμάσθη νὰ γονυπετήσῃ ἔμπροσθεν τοιαύτης γυναικός.

Ἡ Καρολίνα τὸν ἐμπόδισε διὰ τοῦ βλέμματός καὶ διὰ τῆς χειρός.

Τὴν χεῖρα ταύτην ἀρπάσας, ὁ Γάλλος τὴν ἐσκέπασε μὲ φιλήματα καὶ μὲ δάκρυα.

Ἡ κυρία Παννεβίτζ, συνελοῦσα ἀπὸ τὴν στιγμιαίαν τῆς ἐξαψίν, καὶ κατανοήσασα καὶ αὐτὴ, ἀπέσυρεν ἠτύχως τὴν χεῖρά τῆς· ἔπειτα, στρέφοντα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ καθαρὰ, διότι τὰ βλέμματά τῆς εἶχαν σκοτισθῆ ἀπὸ τὰ δάκρυα, τὸν ἀπεχαιρέτησε δειλῶς, καὶ ἔγεινε ἀφαντος διὰ τοῦ κήπου.

Ὁ νέος Κορμίρ τὴν ἔβλεπε φεγγούσαν· ἀλλ' ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ὡς, διὰ τῆς ἀκινήσιος τῆς συνεντεύξεως ἐκείνης.

Τοσαύτη δὲ ἦτον τοῦ δυστυχοῦς νέου ἡ ταρχή, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ προσκλήσῃ τὸν μικρόν του ἀδελφὸν Φρίτζ, ὅστις ἔπαιζεν εἰς τὴν αὐλὴν μὲ τὸν γρύλλον του, χωρὶς νὰ ἔχη κατὰ νοῦν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπουδαστήριον.

Ἐντὸς ὀλίγου λοιπόν, κραυγαὶ ὀξεῖαι, ἀνεμυγνόμεναι μὲ ἰσχυρὰν καὶ ἠχητικὴν φωνήν, ἐξύπνισαν τὸν Κορμίρ ἀπὸ τὴν βαθεῖάν του σύννοιαν.

— Ὁ βασιλεὺς! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, σφραγίζων τοὺς ὀφθαλμούς του μὲ τὸ μαντίλιον, καὶ λαμβάνων εἰς χεῖρας τὸ πυζίδιον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὀξεῖα φωνὴ ἐπανελάβε τοὺς κλαυθμηρισμούς τῆς:

— ὦ Θεέ μου! διελογίσθη, εἶναι ὁ Φρίτζ, εἶναι ὁ ἀδελφός μου, τιμωρούμενος ἀπὸ τὸν βασιλέα. Καὶ ἐγὼ τὸ ἔστειλα, τὸ ἄθλιον παιδίον! Ἄ! διάβολε! καὶ ἂν, πρὸς δικαιολογίαν του, ὁ Φρίτζ μ' ἐπρόδιδε!

Τότε, ἀπὸ τὸν φόβον τοῦτον ἐπίσης, ὡς καὶ ἀπὸ τὸν ἔλεγον τῆς συνειδήσεώς του κυριεύμενος, ὁ Ἑρρίκος διευθύνθη πρὸς τὴν αὐλὴν, θέλων νὰ ἐμποδίσῃ, ἂν ἦτον ἀκόμη καιρὸς, πᾶσαν ἐξήγησιν, καὶ συγχρόνως νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ τοῦ ἀθώου ἀδελφοῦ του.

Καὶ ἀληθῶς, ὁ βασιλεὺς ἐκράτει τὸν Φρίτζ ἀπὸ τὸ αὐτίον, καὶ τὸν ἐπέπληττε πικρῶς· τὸ δὲ παιδίον γελοῖως καὶ ἀλλοκότως ἐκλαυθμήριζε.

Τοῦτο βλέπων, ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἤδη ἀνοίξει τὸ στόμα του νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος· ἀλλ' ἐσιώπησεν ἀμέσως, διότι εἶδε πλησίον τοῦ γραμματέως Καννεμπέργ' ἀνθρωπὸν τινα μικρόσωμον, ἰσχνόν, τραχύν, μὲ μεγάλους μύστακας, προσκυνούοντα ἀδικοκόπως, ὅστις δὲν ἦτον ἄλλος, εἰμὴ ὁ βαρόνος Παννεβίτζ ὁ ἴδιος.

Πῶς νὰ εἶπῃ εἰς τὸν βασιλέα· — Μεγαλειότατε, συγχώρησε τὸν Φρίτζ· ἐγὼ τὸν ἔστειλα εἰς τὴν αὐλὴν· — Καὶ διατι, κύριε; — Διότι συνωμῶλον μὲ τὴν κυρίαν Παννεβίτζ, τὴν θυγατέρα ἐδῶ τοῦ κυρίου βαρόνου. »

Ἐφρίξεν ὁ Ἑρρίκος εἰς μόνην τὴν ἰδέαν τῆς τοιαύτης ἀνακαλύψεως, καὶ ἐτρόμαξε μήπως τὸν καταδώσῃ τὸ παιδίον δεικαλογοῦμενον διὰ τὴν φυγὴν του.

Ὁ βασιλεὺς, κρατῶν ὀλονέν τὸν Φρίτζ ἀπὸ τὸ αὐτίον, τὸν ἐπέπληττε πάντοτε, ἀττεινόμενος μὲν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμπόδιζε τὸν γέροντα Γουλιέλμον νὰ ᾖ σοφώτερος κατὰ τὴν χεῖρα, παρότε ἦτον κατὰ τὴν φωνήν· τὸν ἐκίνει δὲ διὰ τοῦ αὐτίου ὅτου καὶ ὅπως ἤθελεν, ἀπαρραλλάτως σχεδὸν ὡς ὁ ναύτης κινεῖ τὴν λέμβον διὰ τοῦ πηδαλίου.

— Ἄ! διαβολόπουλον! ἄ! θεομπαίκτη! τοῦ ἔλεγεν ὠργισμένος, δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παίζῃς πρὶν μάθῃς τὸ μάθημά σου; Ἄ! κατ' οὗτον τὸν τρόπον μὲ ὑπακούεις, ἀναθεματισμένε;

— Ἦξεύρω τὸν μῦθόν μου! ἠξεύρω, Μεγαλειότατε, τὸν μῦθόν μου! ἐκράυαζεν ὁ Φρίτζ κατ' ὄλους τοῦ πόνου καὶ τῶν θρήνων τοὺς τόνους.

Αὐτὴ ἦτον ὅλη ἡ ἀπόκρισις του.

— Ἄ! ἠξεύρεις τὸν μῦθόν σου; πολὺ καλά! τώρα τὸ βλέπομεν, ἔλεγεν ὁ Γουλιέλμος, σύρων πάντοτε πρὸς τὸ σπουδαστήριον τὸ θυμά του.

Φθάσας ἐκεῖ, ὁ Φρίτζ, μὲ τὸ πρόσωπον πορφυροῦν καὶ τὸ αὐτίον κατακόκκινον, διεύθυνε πρὸς τὸν ἀδελφόν του βλέμμα οἰκτρὸν ὡς ἂν ἔλεγε· — Κύτταξε, Ἑρρίκε, πόσον μυστικὸς εἶμαι· ὀλοκαύτωμα προσέβρω τὰ αὐτιά μου εἰς τὸν βωμόν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Καὶ τῷ ὄντι, μικρὰ δὲν ἦτον ἡ θυσία· διότι, ἂν ὁ βασιλεὺς ἠκολούθει νὰ τζιμπᾶ δυνατώτερα καὶ περισσότερον καιρὸν, κίνδυνος ἦτον ν' ἀφήσῃ τὸ μισράκιον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὴν προσφοράν του.

Ὁ Γουλιέλμος εἶχεν ὄρεξιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἐχλεύαζε τὸν γραμματέα του Καννεμπέργ'.

— ὦ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, τοῦ ἔλεγε, λάλε μου περὶ τῆς ἀκαδημίας μου, σὲ συμβουλεύω. Ὡραία, μὰ τὸν Θεόν, ἐφεύρεις! ἀκαδημία, καὶ νὰ μὴν ἠξεύρῃ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ διατί ὁ καμπανίτης οἶνος εἶναι ἀφρώδης.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Καννεμπέργ'· ἀφ' ἐνός μερὸς μὲ προσβεβλημένην φιλοτιμίαν ὡς ἀκαδημαϊκός, ἀφ' ἑτέρου μὲ δουλοπρεπῆ ὑποταγὴν ὡς γραμματεὺς τοῦ γέμματος· Μεγαλειότατε, τοῦτο δὲν εἶναι ὅλως διόλου σφάλμα μας. Ἀπεκρίθημεν ὅτι τότε μόνον ἠδυνάμεθα νὰ λύσωμεν ἐν πλῆρει γνώσει τὸ πρόβλημα, ὅταν ἡ Μεγαλειότης Σου διατάξῃ νὰ μᾶς δοθῇ κορίνιον μὲ τεσσαράκοντα φιάλας καμπανίτου.

— Ἄ! κατὰ διαβόλου καὶ βεῖς! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, διότι ἦτον κατὰ πολλὰ φυλάγγυρος. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ πῆ κανεὶς τὸν οἶνόν μου, καὶ προτιμῶ ποτέ εἰς τὴν ζωὴν μου νὰ μὴ μάθω διατί ὁ καμπανίτης εἶναι ἀφρώδης, παρὰ νὰ μεθύσω δι' ἐξόδων μου τὴν ἀκαδημίαν μου.

— Πολὺ καλὸ ἔκαμες, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Καννεμπέργ' ἐσθνήσασα μάλιστα μῦθον ἐπὶ τοῦ προκείμενου, ἐπιγραφόμενον· Ἐλέφας καὶ Χυροδιόσκαλος.

— Ἄν ὁ μῦθος αὐτός δὲν ἀξίζῃ καλῆτερον παρὰ τὸν Βάτραχον καὶ τὸ Κολοκύνθιον, σὲ συμβουλεύω, φίλε μου, καὶ ἄλλους νὰ μὴ συνθέσῃς, καὶ αὐτοὺς νὰ τοὺς λησμονήσῃς.

Ὁ Καννεμπέργ' ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του.

Ὁ βαρόνος ἀπ' ἐναντίας ἐγένετο φιλοφρονητικῶς δι' ὄλους τοὺς λόγους, ὅσοι ἐπιπταν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μονάρχου· ἀλλὰ τότε, ἠμυθολογῶν, παροργισθεὶς διὰ τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ μέλλοντος πενηθεροῦ του, ἐτόξευε μανιακὸν βλέμμα κατ' αὐτοῦ.

Ὁ Παννεβίτζ, συγχυσθεὶς ὀλίγον διὰ τὴν ἄφωτον ταύτην ἐπίπληξιν, ἀπεκρίθη διὰ παντομίμου κινήματος ἐκφράζοντος τὰ ἐξῆς·

— Δὲν πιστεύω διόλου ὅσα λέγω, ἀγαπητέ μου Καννεμπέργ'· ἀλλὰ πρέπει νὰ κολακεύσωμεν τὸν βασιλέα, καὶ ἠξεύρεις διὰ ποῖον διπλοῦν σκοπόν· τὴν θέσιν τοῦ ἀρχικλειδούχου δι' ἐμέ, καὶ τὴν κόρην μου Καρολίαν διὰ σέ.

Ἐν τούτοις, ὁ βασιλεὺς εἶχε καταλάβει τὴν συνήθη εἰς τὸ σπουδαστήριον θέσιν του· ἀπέθεσε πρῶτον τὴν βιβλίον του εἰς τὴν γωνίαν, ἔλαβε πίπαν χονδρὴν, μετὰξὺ δέκα δώδεκα, τεθειμένων κατὰ τάξιν εἰς ἐπίτηδες πιποθήκην, καὶ ἔπειτα, ἐκπέμπων νέφη καπνοῦ, ὠπλίσθη μὲ τὸ ζωγραφικὸν χειροστήριγμα καὶ μὲ τὴν γραφίδα.

Ὁ βασιλικὸς πίναξ, τὸν ὁποῖον τελευταίαν φορὰν ἐπέχειράζετο, παρίστανε τὸν γνωστὸν μῦθον τοῦ Λαφονταίνου, Ἀλώπηξ καὶ Κόραξ· διότι ὁ Λαφονταίνος ἦτον ὁ ἀγαπητός συγγραφεὺς, ἡ μᾶλλον ὁ μόνος γάλλος συγγραφεὺς τὸν ὁποῖον ἠδύοκει νὰ τιμᾷ ἡ θαναυσωτάτη καὶ προυσαικωτάτη Μεγαλειότης Του.

Περιττὸν ἴσως ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ βαρόνος Παννεβίτζ εὐρίσκειτο εἰς ἔκστασιν ἔμπροσθεν τοῦ γελοῦ ἐκείνου πίνακος· τὰ ἐγκώμιά του, αἱ ἐκφωνήσεις του, αἱ παραφοραὶ του, ἔκαμαν καὶ ἀνδριάντα ἀπὸ λευκὸν μάρμαρον νὰ κοκκινίσῃ.

Ὁ Καννεμπέργ', ἀντὶ νὰ λαλήσῃ περὶ τῆς ἀξίας τῆς εἰκόνας, ἐλάλησε περὶ τοῦ θέματος.

— Πάλιν μὲ τὸν ἀγαπητόν σου ποιητὴν, Μεγαλειότατε;

— Ναί, κύριε μυθοποιεῖ, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ νέφους τοῦ καπνοῦ του, καὶ ἀκολουθῶν νὰ χρωματίξῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν εἰκόνα του· πάντοτε μὲ τὸν Λαφονταίνον· μὴ σοῦ κακοραίνεται, διότι αὐτὸς εἶναι ἄδολος ὡς τὸ χρυσίον. Ἀφελῆς, εὐληπτος, ἀγαθός, ἀληθής πρὸ πάντων, δὲν τρέχει νὰ ζητῇ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὰς δεκατέσσαρας ὥρας, καὶ παραλείπει ὅτι τὰ ζῶα του λαλοῦν ὡς ἄνδρες εὐφρεῖς. Εἶναι ἀληθές, ἠκολούθητε μυκτηρίζων κρυ-

φίως, εἶναι ἀληθές, ὅτι εἰς μερικὰς ἀκαδημίας, οἱ εὐφρεῖς ἄνδρες λαλοῦν ὡς τὰ ζῶα.

— Συμφηρισμός, Μεγαλειότατε, συμφηρισμός, εἶπεν ὁ βαρόνος καὶ ἐξεκαρδίσθη γελῶν.

Ἄλλ' ὁ Καννεμπέργ', χωρὶς ποσῶς νὰ γελᾷσῃ, ἐκεραυνοβόλησε κατὰ τοῦ Παννεβίτζ βλέμμα δυσαρσεκείας καὶ περιφρονήσεως.

Ὁ Ἑρρίκος ἔστεικεν εἰς τὴν γωνίαν, ἀκούων τὴν σιγὴν ταύτην, χωρὶς ποσῶς νὰ λάβῃ μέρος· καὶ ὁ μικρὸς Φρίτζ ἐξεστῆθιζε τὸ μάθημά του, τρίβων καὶ γαθεύων τρυφερὰ τὸ πονεμένον αὐτίον του.

Μετὰ μικρὰν δὲ παύσιν, ἡ συνομιλία ἤρχισεν ἐκ νέου.

— Φοβοῦμαι, ἐπανελάβε μὲ ὀλίγον πείσμα ὁ Καννεμπέργ', ὅτι ἡ Μεγαλειότης Σου εἶσαι προκατειλημμένος ὑπὲρ τοῦ γάλλου μυθοποιῦ. Ἡμεῖς εἰς τὴν ἀκαδημίαν κατηγοροῦμεν τὸν συγγραφεὶα τοῦτον ὡς στερούμενον ἀληθείας καὶ κρίσεως, καὶ προσέτι ὡς ἐπινοοῦντα μικρὰ δράματα συμβαίνοντα ἀντιστροφῶς τῆς φύσεως ἢ τῶν χρήσεων τοῦ βίου. Ἐπεφορτίσθη μάλιστα νὰ συντάξῃ ἔκθεσιν περὶ τῶν παραλογισμῶν τοῦ Λαφονταίνου, καὶ θ' ἀναγνώσω τὴν ὀμιλίαν μου ταύτην εἰς τὴν σημερινὴν τῆς ἀκαδημίας συνεδρίασιν.

Ὁ βασιλεὺς ἐσθήκωσε τοὺς ὤμους, καὶ ἐμουρμούρισε·

— Καῦμένη κρονόληρ!

Ὁ γραμματεὺς, προσβληθεὶς κατάκαρδα, καὶ θερμανθεὶς ὅπως οὖν· ἀπεκρίθη·

— Ἡ Μεγαλειότης Σου μολαταῦτα δὲν θ' ἄρνηθῃς ὅτι ὁ Λαφονταίνος διδάσκει ἀποτρόπαια ἠθικῆς δόγματα.

— Ἄ! καὶ ποῖα; σὲ παρακαλῶ.

— Καλέ, Μεγαλειότατε, ἡ ἐκλογὴ δὲν εἶναι δύσκολος· ἰδοὺ ἐν·

« Ὁ λόγος τοῦ ἰσχυροτέρου εἶναι πάντοτε ὁ καλύτερος. »

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο·

« Ὁ σοφὸς λέγει, κατὰ τοὺς ἀνθρώπους·

Ζήτω ὁ βασιλεὺς! Ζήτω ἡ ἀντιπολίτευσις! »

— Τά! τά! τά! ἀνέκραξεν ἀνυπομόμως ὁ βασιλεὺς, λέγει καλῆτερα ὅτι κατηγορεῖ τὸν Λαφονταίνον διότι ἔχει παραπολὺ δίκαιον, διότι εἶναι παραπολὺ ἀληθής, διότι ζωγραφεῖ τὴν κοινωνίαν μὲ ζοιηρὰ χρώματα.

— Μὲ ψευδῆ, Μεγαλειότατε, ἐπανελάβεν ὁ Καννεμπέργ'.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέθεσε τὴν πίπαν του εἰς τὴν σκνίδα τοῦ ὑποστάτου, καὶ ἔπαυσε πρὸς καιρὸν τὴν ζωγραφίαν.

— Ἄν ᾖναι δυνατόν, ν' ἀκούω τοιαῦτα φλυαρήματα! ἀνέκραξε σηκῶν τὸς ὤμους του. Ἀλλὰ περίμενε μίαν στιγμὴν, καὶ θὰ μείνης ἀναπολόγητος· ἀρκούμαι εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα μῦθον. Φρίτζ, πλησίασε!

Τὸ παιδίον ἐπλησίασε βραδέως, κρατοῦν εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ βιβλίον, καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸν πῖλόν του.

— Ἄς ἰδῶμεν! ποῦ ἐμείναμεν;

— Εἰς τὸν δεύτερον μῦθον· Ἀλώπηξ καὶ Κόραξ.

— Τί συγκυρία! περητήρησεν ὁ βαρόνος Ἰσα Ἰσα, τὸ θέμα τῆς θαυμαστῆς ταύτης εἰκότος.

Ὁ βασιλεὺς ἐχαμογέλασε κρυφῶς καὶ πονηρῶς ἔλαβε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου, καὶ ὁ Φρίτζ ἤρχισε νὰ ἐκστηθίζῃ τὸν μῦθόν του, πότε τρέχων ὡς ταχυδρόμος, καὶ πότε σύρων τὰς λέξεις, ὡς περιμένων τὰς ἐπομένους, τὰς ὁποίας τὸ μνημονικόν του δὲν ἐδιέζετο νὰ τοῦ προσφέρῃ.

Ὁ Γουλιέλμος, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν λογομαχίαν του μετὰ τὸν Καννεμπέργ, δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὰς διακοπὰς τοῦ παιδίου· ἀλλ' ἐπανελάμβανεν ὁ ἴδιος τοὺς στίχους τοῦ μύθου, διακοπτόμενος εἰς πᾶσαν λέξιν, ἐξετάζων τὰ παρακρινῶς περιστατικά, καὶ καταδεικνύων ὅλην τὴν ἀξίαν των, ἐνῶ ἐδίδεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ τελευταῖα χρώματα τῆς εἰκότος του.

Ὁ δὲ βαρόνος τὰ ἐλησημόνει ὅλα, συγκεντρώνων τὴν ἐκστατικὴν προσοχὴν του εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως. Εἰς πάντα νέον χρωματισμὸν, ἐπρεπέτις ν' ἀκούῃ τὸν πατέρα τῆς Καρολίνας ἐκφωνοῦντα·

— Ὅποια ἐντέλεια! ὅποια ἀκριβεία! πόσον θαυμασίως ὁ τελευταῖος οὗτος χρωματισμὸς ἐπέτυχεν! τί εὐφροσύνη! τί ἀριστοῦργημα! ποτὲ ζωγράφος ἐντέλης τοιοῦτο ἔργον δὲν ἐσύνθεσε!

Τὸ παιδίον ἠκολούθει πάντοτε τὴν ἀπαγγελίαν του μετὰ τὴν προσκόπτουσαν φωνὴν του, καὶ, ἐνῶ ὁ Παννεβίτζ ἀνέπτυσσε τοὺς θησαυροὺς τῶν ἐγκωμίων του ὑπὲρ τοῦ βασιλικῆς ἔργου, ὁ Φρίτζ ἐφθασεν εἰς τοὺς στίχους ἐκείνους τοῦ μύθου·

«*Α! καλὴμέρα, κίριε Κόραξ,*

«*Ὡ! τί ὠραῖος εἶσαι! ὦ! τί χαριτωμένον μου φαίρεσαι!*

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας δὲν ἦτον ἄνθρωπος ν' ἀφήσῃ νὰ περάσουν ἀπαρατήρητοι λόγοι τόσοσὶν διαφανῶς καὶ ἀκριβῶς ἐφαρμοζόμενοι, ὡς οἱ τῆς μικρᾶς ταύτης κωμωδίας τοῦ γάλλου μυθοποιῶ. Ἡ θέσις καὶ τὰ ὑπερβολικὰ τοῦ βαρόνου ἐγκώμια ἦσαν, ὑπὲρ τῆς γνώμης τοῦ μονάρχου, ἐπιχείρημα ἰσχυρὸν καὶ ἀκαταμάχητον.

Ὁ Γουλιέλμος λοιπὸν ἐκύτταξε μετὰ βλέμμα πονηρὸν τὸν ταπεινωθέντα ἀκαδημαϊκόν, ὡς ἂν ἐλέγεν·

— Αἱ! κύριε γραμματεῦ, δι' ἄσχημα εἶσαι ἀκόμα ὅτι ὁ Λαφονταῖνος δὲν εἶναι ὁ ζωγράφος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς φύσεως; ἀλλὰ τότε, ἡ σιγητὴ τῆς ὁποίας εἶσαι θεατὴς σὲ ψεύδει πληρέστατα· ἰδοὺ, ἔχεις πρὸ ὀφθαλμῶν μῦθον ἐμπρακτον.

Βεβαίως, ἀντιλογίᾳ εἰς τοῦτο δὲν ἐχώρει· ὁ Καννεμπέργ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν· ὁ βαρόνος οὐδ' ἐπρόσεχε πωσῶς εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο, καὶ τὸ παιδίον ἔλεγε πάντοτε.

Ὅταν ὁ Φρίτζ ἐφθασεν εἰς τὸ ἐπιμύθιον·

«*Μάθετε ὅτι πᾶς κόλαξ...*

— Βασιλεῦ, ἠρώτησεν αἰφνιδίως διακόπτων τὴν ἀπαγγελίαν, τί θὰ εἰπῇ κόλαξ;

— Κόλαξ; ἐπανέλαθεν ὁ βασιλεὺς, τοῦ ὁποίου ἐκίνοι ἤδη τὸν γέλωτα ἢ κατὰ διάνοιαν μελετηθεῖσα πονηρία· κόλαξ, τέκνον μου; Νὰ σοῦ δεῖξω ἓνα!

Καί, συγχρόνως, ἐγγίζων μετὰ τὴν ἀραν τοῦ χειροστηρίγματος· αὐτοῦ τὸν ὄνον τοῦ βαρόνου·

— Ἰδοὺ, εἶπε, μικρὲ φίλε μου, ἰδοὺ κόλαξ πρῶτης τάξεως.

Τὴν ἀρὴν ταύτην αἰσθανθεὶς καὶ τὴν ἐκφώνησιν ἰκούσας, ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας ἀνεσκήρτησε, καὶ διαμιάς ὠπιτοδρομήσεν.

— Ἐγὼ, Μεγαλειότατε! εἶπεν ἐντόνως, ἐγὼ κόλαξ, ὅστις ἄλλο δὲν εἶπα παρὰ τὴν ἀλήθειαν, γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν, το ὁμύω!

— Βεβαίως, ἠκολούθησε τὸν λόγον ὁ Καννεμπέργ, ὅστις εὗρισκεν οὕτω τὴν διπλὴν εὐκαιρίαν, καὶ τὸν βασιλέα νὰ κολακεύσῃ, καὶ τὸ κατὰ τοῦ Λαφονταῖνου θέμα του νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ. Ὁ βαρόνος ἐξέφρασεν εὐκρινῶς τὴν ἰδέαν του, καὶ, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ ἔμπειρος περὶ τὰ τοιαῦτα, θὰ σοῦ εἰπῇ ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη ἠμπορεῖ νὰ ἐκτιμηθῇ ὡς οἱ καλοὶ πίνακες τῶν καλλιτέρων ζωγράφων.

Ὁ Γουλιέλμος, ὅστις ἦτον καθ' ὑπερβολὴν φιλάργυρος, ἐτέντωσε τοὺς φιοῦς ὀρθοκλιμούς του, καὶ τὸ θανάσιμόν του τοῦτο ἀμάρτημα τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήτῃ τὸ συμφέρον τῆς φιλολογικῆς του ἀποδείξεως.

— Ἀληθινά; εἶπε μετὰ ἔκφρασιν παραδόξον, ὅπου ἡ πλεονεξία τοῦ φιλαργύρου ἠνέμετο μετὰ τὴν φιλαυτίαν τοῦ ζωγράφου, ἀληθινά; ἂν ἤθελα νὰ ὠρεθῶ ἀπὸ τὴν τέχνην μου, ἂν ἤθελα νὰ πωλῶ τὰς ζωγραφίας μου, νομίζετε ὅτι θὰ εἶχα κέρδος; Πιστεύετε ὅτι θὰ εὕρισκοντο ἀγοραστὰ νὰ δώσουν ἰκανὰ φλωρίνια;

— Φλωρίνια! ἐπανέλαθεν ὁ Παννεβίτζ, σπεύδων νὰ ἐμβῇ πάλιν εἰς τὴν βασιλικὴν εὐνοίαν διὰ τῆς ἀτάω ὕψους τῆς κολακείας· φλωρίνια; Φλωρία, Μεγαλειότατε, ὄχι φλωρίνια.

— Φλωρία, ἐπανέλαθε τότε καὶ ὁ μονάρχης, θυμαίνων ἀπὸ τῆς λέξεως ταύτης, ἐπναρέουσαν εἰκόνας θελατικὰς εἰς τὴν καρδίαν του· φλωρία! καλὲ, εἶται ἐξέχου εἰς ὅτι λέγεις, βαρόνε;

— Τόσον ἐξέχου, Μεγαλειότατε, ὥστε ἠμπορῶ νὰ ὑποτιμῶ, ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου, ὅτι αὕτη ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσες, ἡ εἰκὼν αὕτη τοῦ Κόρακος καὶ τῆς Ἀλώπεκος, θὰ πωληθῇ σχεδὸν τρεῖς χιλιάδας φλωρία.

Ὁ Γουλιέλμος ἐτριψε τὰς χεῖράς του, καὶ ἐτίμησεν τὴν ἀραν τοῦ μυστικῆς του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνείθισε νὰ κάμνῃ ὅταν ἠθάνετο μεγίστην εὐχαρίστησιν.

— Τρεῖς χιλιάδας φλωρία εἶπες, βαρόνε, ἠμπορεῖ σχεδὸν νὰ πωληθῇ ἡ εἰκὼν αὕτη;

— Ναι, ἐξέχου, Μεγαλειότατε.

— Πολὺ καλὰ, φίλε μου. Ἐπειδὴ βλέπω ὅτι εἶσαι πινακογνώστης ἔμπειρος, καὶ θέλω νὰ σὲ ὑποχρεώσω, σοῦ παραχωρῶ τὴν εἰκόνα μου διὰ χίλια πεντακόσια φλωρία.

Ὁ Παννεβίτζ δὲν ἐπερίμενε τὸ τοιοῦτο· ἀλλ' ἀφροῦ τὸ ἐπροκάλυπεν, ἐπρεπε νὰ τὸ δεχθῇ στατικῶς.

Τοῦτο καὶ ἐπροσέθηκε νὰ κάμῃ ὅπως καλῆτερα ἠδύνατο. Ἐκαστος πειθεταὶ ὅτι ὁ ἀγὼν οὗτος δὲν ἦτον εὐκολος, διότι ὁ βαρόνος ἦτον φιλάργυρος, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἐπρεπε ν' ἀλλεξῇ χίλια πεντακόσια φλωρία μετὰ ταῦτα καλὴν ζωγραφίαν, ἦτον ἰδέα φρικτὴ δι' αὐτόν.

Ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας, μορφαζὼν μορφασμόν οἰκτρὸν, ἐδέχθη τὴν βασιλικὴν πρότασιν.

— Ἡ εἰκὼν ἐτελείωσεν, ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος,

καταγοητευθεὶς ἀπὸ τὴν γενομένην συμφωνίαν, καὶ ἠμπορεῖς ἀπὸ τοῦδε νὰ γίνῃς αὐτῆς κύριος. Εἶς τῶν ὑπασπιστῶν μου θὰ εὕρῃ ἄνθρωπον νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ φέρων τὴν εἰκόνα εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ εἰς τὸν ἴδιον ἠμπορεῖς νὰ δώσῃς τὰ χίλια πεντακόσια φλωρία, ὥστε νὰ μὴ λάθῃς περισσοτέραν ἐνόχλησιν.

— Διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ βαρόνος, στενοχωρηθεὶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον, κατὰ τὴν προομιάν! Δὲν ἔχω τὰ χίλια πεντακόσια φλωρία εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ὁ βασιλεὺς διαζέται παραπολύ.

Θέλων λοιπὸν νὰ κερδήσῃ καιρὸν, καὶ νὰ κρύψῃ τὴν τυχαίαν ἀγοραμασίαν του, ἀπεποιήθη ἐντόνως τὴν προσφορὰν τοῦ βασιλέως.

— Βασιλεῦ, εἶπε μετὰ ἐξωτερικὴν εὐλάβειαν, ὁ δὲ θεωρήσω δούξαν μου νὰ φέρω ὁ ἴδιος τὴν εἰκόνα εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ νὰ μὴν ἀφήσω εἰς ἄλλον τὴν φροντίδα ταύτην. Ἀργότερα θὰ λάθω τὴν τιμὴν νὰ προσφέρω αὐτοπροσώπως τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀξίαν εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου.

Καὶ οὕτως, ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας ἐπῆρε τὴν βασιλικὴν εἰκόνα ὑπὸ τὴν μοσχάλιν του, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τὴν κυτταξῇ, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του,

Συγχυσμένος, ἄντροπαυμένος καὶ ὀριζόμενος κρυφᾶ,

«*Ἄν καὶ ὅπως οὐδ' ἀργᾶ,*

Εἰς παρῶν ἄν ἐκείνην νὰ μὴ πέσ' ἄλλη φορὰ.

Ἐγίνετο δὲ οὕτω τὸ ἀνίστροπον τοῦ μύθου τοῦ Λαφονταῖνου, διότι ὁ κόραξ ἐγέλασε τὴν ἀλώπεκα, καὶ ὁ κόλαξ ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ ἀκριβοτάτα τὴν τιμὴν τῆς κολακείας του.

Τὸ ἀνεφάρμοστον τοῦτο τοῦ μύθου τοῦ Λαφονταῖνου ἀνεκάλυψεν ἀφελῶς ὁ μικρὸς μαθητὴς διὰ τῆς ἐξῆς ἐρωτήσεώς του πρὸς τὸν βασιλέα.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ κύριος βαρόνος εἶναι κόλαξ, πρέπει νὰ ζῆ εἰς ἔαρος τοῦ κολακευομένου. Εἰς ἔαρος τίνος λοιπὸν ζῆ αὐτός;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπροξένησε κατ' ἀρχὰς μὲν ἐντύπωσιν, μετὰ ταῦτα δὲ ἀμυχανίαν πολλὴν εἰς τὸν βασιλέα.

Ἐρρίψεν οὗτος βλέμμα κρύβιον εἰς τὸν γραμματέα του. Ὁ Καννεμπέργ ἠτινοβόλει ἀπὸ χαρὰν· ὕψωσε τότε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶχεν ὅλην τὴν ἀγαλλίασιν τῆς νίκης.

Οἱ δύο λογομαχοῦντες ἐκύτταξον, καὶ, χωρὶς νὰ λαλήσουν, ἐνόηθησαν.

Ὁ βασιλεὺς ἔλυσεν πρῶτος τὴν σιωπὴν, καὶ, ὡς ἂν ἀπεκρίνετο εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ μυθοποιῶ·

— Πολὺ καλὰ, ἀνέκραξε μετὰ πείσμα, ἄς ἦναι, ἔχεις δίκαιον, δὲν ἀντιλέγω· ἀλλ' ἐν μόνον παράδειγμα δὲν ἀποδεικνύει τίποτε.

— Τόσον πολὺ ἀποδεικνύει κατὰ τὴν ἰδέαν μου, ἀπεκρίθη ὁ ἀκαδημαϊκός, ὥστε τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀξιολογώτερον μέρος τῆς διατριβῆς μου κατὰ τοῦ Λαφονταῖνου· καὶ, ἂν ἡ Μεγαλειότης σου μετὰ συγχωρῆς νὰ πηγαίνω νὰ ρίψω τὰς ιδέας μου εἰς τὸ χαρτίον πρὸ τῆς συνεδριάσεως...

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον! τὸν διέκοψεν ἀποτόμως καὶ ὀργίλως ὁ βασιλεὺς.

Ἄλλο τι δὲν ἤθελε καὶ ὁ Καννεμπέργ· ὅθεν, ἐξελ-

θὼν, ἐτρέξε νὰ προσθέσῃ παράρτημα εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν διατριβὴν του.

Μετ' ὀλίγον, ἐξῆλθε καὶ ὁ βασιλεὺς ἔλως κατηφῆς καὶ μουρμουρίζων κατ' ἴδιαν. Δὲν ἔμεινε λοιπὸν ἄλλος εἰς τὸ σπουδαστήριον, παρὰ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Κορμίρ.

Τὸ μάθημα τοῦ Φρίτζ ἐτελείωσεν ἐκτάκτως, καὶ εἶχε τότε δικαίωμα, κατὰ τὸ σύνηθες, νὰ πηγαίνῃ νὰ παίξῃ μετὰ λοιπὰ παιδιά τοῦ Παισδαμ. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἐρρίκου τὸν ἐνηγκαλισθητρικῶς πρὶν τοῦ δώσῃ τὴν ἀδειαν, καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ καλῆτέρα ἀμνηστία τῆς μυθικότητός του, καὶ τὸ δραστηριώτερον ἐλάσκιον τοῦ αὐτοῦ του.

Ὁ Ἐρρίκος Κορμίρ ἐδιέζετο νὰ εὐρεθῇ μόνος εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, διότι, μόνος ὢν, δὲν ἴ' ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὰς ιδέας του, καὶ, θὰ ἠδύνατο νὰ συλλογιζέται ἐλευθέρως περὶ τῆς Καρολίνας Παννεβίτζ.

Αἱ κεναὶ καρδίαι καὶ κεφαλαὶ ἀπειροῦν τὴν μοναξίαν μετὰ τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν οἱ ποιεῖται καὶ οἱ ῥωτόληπται τὴν ζήτησιν.

Λυπηρὰν ἔδον ἠθάνετο ὁ νέος, εὐθυζόμενος εἰς τοὺς πικρὸς διαλογισμοὺς, τοὺς ὁποίους διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ ἐπίσημος καὶ θλιβερὰ μετὰ τῆς ἐρωμένης του συνέντευξις.

Ἐκάλυψε λοιπὸν εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ σπουδαστηρίου, καὶ ἐκεῖ, σκεπτικὸς, σύννομος, κρατῶν τὴν κεφαλὴν του μετὰ τὰς δύο του χεῖρας, ἐγκατελείφθη εἰς τὰς μελαγχολίας ὅλας τῆς σκέψεως.

Ἐβρίσκετο πρὸ μίαν σχεδὸν ὥρας εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὅταν μικρὸν περιστατικὸν τὸν ἔκαμε νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἐκύτταξεν ὀλόγυρά του, καὶ εἶδεν εἰς τοὺς πόδας του γραμματίον περιτυλισσὸν λιθάριον, χρησιμεύσαν ὡς ἔρμα εἰς τὴν κουφότητα τοῦ χαρτίου· ὁ κρότος αὐτοῦ εἶχε διεγείρει τὴν προσοχὴν τοῦ νέου ζωγράφου.

Πρὸ τοῦ νὰ λάθῃ τὴν ἐπιστολήν, ὁ Ἐρρίκος ἐκύτταξεν ἀπὸ τὸ παραθύρον, θέλων νὰ μάθῃ ποῖος τὴν ἔφερεν. Εἶδε τότε τὴν θαλαμηπόλον τῆς Καρολίνας φεύγουσαν δραματικῶς, ὡς φοβουμένην μὴ τὴν καταλάβουν, ἢ ὡς θέλουσαν ν' ἀποφύγῃ ἐπικειμένην τινὰ ἔρευναν.

Τὸ γράμμα λοιπὸν ἤρξατο ἀπὸ τὴν κυρίαν Παννεβίτζ· ὁ νέος Κορμίρ τὸ ἤρπασε προθύμως, καὶ τὸ ἐξεδίπλωσεν.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἐξῆς·

«*Φίλε μου, ἔλπεις πλέον δὲν ὑπάρχει ὅλα πηγαίνων ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ χεῖροτερον. Εἰκὼν ὀλίγα τοῦ βασιλέως ἐπετάχυνε τὴν δυστυχίαν μας.*

«*Ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐγκαταλείπει.*

«*Ὁ πατὴρ μου, μετανοήσας πικρῶς ὅτι ἠγόρασε τὴν εἰκόνα ταύτην, κῆρε τὸν πονηρὸν Καννεμπέργ, ὅστις ἐπρόσερε νὰ τὴν ἀγοράσῃ εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν, μετὰ συμφωνίαν ὅμως νὰ νυμφευθῶ ἀπόψε τὸν γραμματέα τοῦ βασιλέως.*

«*Ἀπεφασίσθη ν' ἀναχωρήσωμεν ὅλοι, μετὰ τὴν συνεδριάσιν τῆς ἀκαδημίας, εἰς τὸ φρούριον Στολβέργ, καὶ ὁ ἐρημος αὐτὸς γάμος νὰ τελεσθῇ τὴν νύκτα.*

«*Πλὴν μὴ φοβῆσαι, Ἐρρίκε· ὁ γάμος οὗτος, τοῦ*

• οποιού ο στοχασμός μόνος μου προξενεί φρίκην,
 • δέν θά γείνη. Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάτρεπτος.
 • Πηγαίνοντες εἰς Στολβέργ, θά διαδῶμεν, κα-
 • θῶς ἡξέυρεις, τὸν ποταμὸν Σπρέαν. Ἐκεῖ ἔχω τὴν
 • ἐλπίδα μου· ἐκεῖ θά εὐρω καὶ καταφύγιον καὶ
 • σωτηρίαν.
 • Ἰπειδὴ ζωντανὴν δὲν με ἀφίνουν νὰ γείνω ἐ-
 • δική σου, νεκρὰν τοῦλάχιστον κάνεις δὲν θά δυ-
 • νηθῆ νὰ με ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν μόνον φίλον τῆς
 • καρδίας μου.
 • Ὅλη ἐδική σου, καὶ εἰς τοῦτον καὶ εἰς τὸν ἄλ-
 • λον κόσμον,

«Καρολίνα Παννεβίτζ.»

Ἡ ἄτακτος γραφή, τὰ πολυάριθμα σύσματα, καὶ τὰ δάκρυα τῶν ὀπείων τὰ ἔχνη ἐφάνιντο εἰς τὸ χαρτίον, ἐφάνεροναν τὴν λύπην, τὴν σύγχυσιν, καὶ τὴν ταραχὴν τῆς γραφάσας.

Κατ' εὐτυχίαν, ὁ Ἑρρίκος δὲν ἔλαβε καιρὸν ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, διότι, μόλις τὴν ἤνοιξεν, ὁ βαρόνος Παννεβίτζ ἐμβῆκε μετ' ὁμήν εἰς τὸ σπουδαστήριον, καὶ ἤρπασε τὸ χαρτίον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ νέου ζωγράφου.

Ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀργὴν του· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐτόξευαν φλόγας μανίας. Τὸ πρόσωπόν του, ὠγρὸν συνήθως, ἦτον τότε πελιδνόν, καὶ τὸ φουάττον στόμα του ἀπέπνιγεν ἐξερχομένης τὰς ἀράς, τὰς ὑποίους δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ.

Τέλος πάντων, ἐν μέσῳ τῆς παραφόρου ταύτης μανίας, ὁ Κορμίρ ἐνόησεν ὅτι αὐτὸς ἦτον τὸ ἀντικείμενον τῆς καταφοράς του, καὶ ὅτι εἶχεν ἐμπροσθέν του πατέρα παρωργισμένον, ἐρχόμενον νὰ ζητήσῃ λόγον περὶ τοῦ δυσγενοῦς ἔρωτος υἱοῦ τεχνίτου πρὸς τὴν θυγατέρα εὐγενοῦς Προύσου.

— Οὐτιδανέ, ἀνέκραξεν ὁ Παννεβίτζ, ὅταν ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ, μοῦ ἔκλειψες τὴν ἀγάπην τῆς θυγατρὸς μου· σὺ! ἄνθρωπος μηδαμινός, ἐτόλμησες νὰ ἐλαύσης τὸν ἔρωτά της! Ὡ! πρέπει νὰ σὲ φονεύσω· πρέπει, διότι ζωὴ χωρὶς ὑπόληψιν εἰς ἐμέ εἶναι ἀνυπόφορος. Δὲν ἔχω πλέον ἐλπίδα νὰ γείνω ἀρχικλειδοῦχος· τί με μέλει διὰ τὰ λοιπά; Ἰπερασπίσου, κακοῦργε, ὑπερασπίσου λοιπόν.

Καί, ταῦτα λέγων, ὁ βαρόνος Παννεβίτζ ἐκράτει τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα. Βλέπων δὲ ὅτι ὁ νέος ζωγράφος δὲν εἶχεν ἔπλον, ἐξεκρέμασεν ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν τοίχον τοῦ σπουδαστηρίου ξίφος, καὶ, βίψας αὐτὸ περιφρονητικῶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κορμίρ, εἶπε·
 — Ἀάθε! ἐξευτελιζομαι ὥστε νὰ μονομαχήσω μετὰ σοῦ. Ἰπερασπίσου, σοῦ λέγω.

Ὁ Ἑρρίκος, χωρὶς πολὺ νὰ ταραχθῆ διὰ τὴν μάστιγαν ταύτην, δὲν ἐπῆρε τὸ ξίφος· ἀλλὰ, σταυρώσας τὰς χεῖρας εἰς τὸ στήθος του, ἀπεκρίθη·

— Ὅχι, κύριε, δὲν ὑπερασπίζομαι· φόνευσέ με ἂν θέλῃς, ἀλλὰ δὲν θά ὑπερασπισθῶ.

— Καὶ διατί, κακοῦρξικε, ἠρώτησεν ὁ βαρόνος ἀρρίζων ἀπὸ μανίαν.

— Διότι εἶσαι πατὴρ τῆς κυρίας Καρολίνας.

— Αἴ! καὶ τί σὲ μέλει, ἄθλιε, οὐτιδανέ, ἄνδρε; Καὶ τί σὲ μέλει, ἀπὸ τὴν ὑπανδρεύω ἀπόψε,

καὶ τὴν ὑπανδρεύω με ἄλλον, ὄχι με σέ; Ἀάθε! Ἡ ὑπομονή μου ἐφθάσεν εἰς τὸ ἄκρον· καὶ τελευταίαν φοράν σὲ διατάσσω νὰ ὑπερασπισθῆς.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐσείσθη ποσῶς, καὶ δὲν γνωρίζομεν κατὰ ποῖον τρόπον ἢ σκηνὴ αὐτὴ θά ἐτελείονε, χωρὶς περιστατικὸν ἔκτακτον, τὸ ὁποῖον αἰφνιδίως τὴν διέκοψε.

Βήματα ἀντήχθησαν κατὰ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς. Ὁ Ἑρρίκος, συνειθισμένος ὢν εἰς τοὺς κρότους τούτους, ἔδωκε προσοχὴν.

— Ὁ βασιλεὺς, εἶπεν, εἶναι ὁ βασιλεὺς!

Τοῦτο ἀκούσας, ὁ βαρόνος ἐξεμέθυσεν ὀλοτελῶς ἀπὸ τὴν ὀργὴν του.

— Ὡ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἔξω φρενῶν, ἂν ὁ βασιλεὺς με ἀπαντήσῃ ἐδῶ, θά νομίση ὅτι τοῦ φέρω τὸ ἀντίτιμον τῆς εἰκόνας, καὶ ὁ Καννεμπέργ δὲν μοῦ ἔδωκεν ἀκόμη τὰ χρήματα! Πόθεν νὰ ἐξέλθω; πόθεν νὰ φύγω;

Καὶ ἐγύριζεν ὀλόγυρα τοῦ σπουδαστηρίου, ἀμνηχανῶν διπλῶς, καὶ πῶς νὰ εἶλθῃ τὸ ξίφος του εἰς τὴν θήκην, καὶ πῶς νὰ εὐρῆ ἐξοδόν.

— Εἶναι πολὺ ἀργά, ὁ βασιλεὺς θά σὲ ἰδῇ, τοῦ εἶπεν ἐντόνως ὁ νέος ζωγράφος. Νά! κρῦψου ἐκεῖ!

Καί, ταῦτα λέγων, ἔσπρωξε τὴν θύραν μικροῦ τινος δωματίου, ἐξαρτωμένου ἀπὸ τὸ σπουδαστήριον.

Ὁ βαρόνος Παννεβίτζ ὤρμησεν εἰς τὸ καταφύγιον τοῦτο μετ' τὴν ἄλλοτε προθυμίαν τῶν ἐνόχων, ὅταν ἐζήτουν ἄσυλον.

Μόλις ὁ βαρόνος ἐκλεισθῆ εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν.

Ὁ Γουλιέλμος ἦτον σύννου καὶ περιλυτός. Καταιθασμένα ἔχων τὰ ὀφρύδια, ἐκτύπησε δυνατὰ τὰς πλάκας μετ' τὴν μακρὰν του ράβδον.

Χωρὶς νὰ εἰπῆ τίποτε, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν ἐμπροσθέν τοῦ υποστάτου, καί, λαβῶν ἡμιτελές τι σχέδιον, ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ ταχέως ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ὁ Κορμίρ ἐσιώπα, διότι δὲν ἦτον φρόνιμον ἔργον νὰ βίβη ἐμπροσθέν τῆς κυρίας ὀργῆς τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ὁ Γουλιέλμος ἔλυσε τέλος πάντων τὴν σιωπὴν.

— Ὁ Καννεμπέργ δὲν ἐπέστρεψεν; ἠρώτησε με θυμόν.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, ἀκόμη.

— Αἴ! τὸ πιστεύω, ἐνασχολεῖται νὰ ἐτοιμάσῃ τὰς παραλόγους φλυαρίας σου κατὰ τοῦ Λαφονταίνου. Καὶ ἡ ἀκαδημία μου θά ἰδῆς ὅτι θά χειροκροτήσῃ τὸν ἀνόητον αὐτόν. Βεβαίως, πρέπει νὰ διαλύσω τὴν ἀκαδημίαν μου. Ἡ συλλογὴ τῶν σαμωμένων τούτων ὄνων δὲν μοῦ χρησιμεύει εἰς τίποτε· καὶ προβλέπω ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα θά μοῦ καταδικάσουν τὸν Λαφονταῖνον.

— Αὐτὸ ποτέ, Μεγαλειότατε, δὲν θά δυναθῶν νὰ τὸ κατορθώσουν, ἀπεκρίθη μετ' ἰσχυρίαν ὁ νέος.

Ὁ Γουλιέλμος τότε ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐκτύπησε μετ' ὀλιγωτέραν αὐστηρότητα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑρρίκου.

— Ἀαλίς ὡς Γάλλος, τοῦ εἶπε, διότι σὺ ἐνόησες τὸν Λαφονταῖνον· ἀλλ' οἱ ἀγροῖκοι αὐτοὶ δὲν

ἐνοοῦν τίποτε. Παραλείπω ὅτι ὁ Καννεμπέργ θά τοῦς πωλήσῃ πλῆθος ἀνοησιῶν, μεταξύ τῶν ὀπείων μία μόνη ἀλήθεια εὐρίσκεται, ἡ ἱστορία τοῦ βαρόνου Παννεβίτζ.

— Συγχώρησέ με, Μεγαλειότατε, νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε.

— Ὡ! διάβολε! ἀποδεικνύει, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἐρεθισθεὶς ἀπὸ τὴν ἀντιλογίαν. Ἡ πρᾶκτικὴ τοῦ Λαφονταίνου φρόνησις τὴν φοράν ταύτην ἐσπλάκάνει· δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῆ, διότι, μὰ τὸν Θεόν, ὁ βαρόνος καὶ ἐκολάκευσε καὶ ἠπατήθη· ὑπῆρξε καὶ ἀλώπηξ καὶ κόραξ συγχρόνως. Ἀνόητε βαρόνε! ἀκούε ἐκεῖ! ποῖος τοῦ εἶπε, τί ἀνάγκην εἶχε, νὰ ἔλθῃ σήμερον νὰ μ' ἐνοχλήσῃ;

Ὁ Παννεβίτζ, ὅστις εἶχεν ἀνοίξει ἑλαφρὰ τὴν θύραν τοῦ κρυφῶνός του θέλων ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως, ἤκουσε τὰς φιλοφρονητικὰς περὶ αὐτοῦ φράσεις. Ὄθεν ἐμόρφασεν ἀγρίως τὸ πρόσωπόν του, καί, βλέπων ὅτι τὸν διώρθωσεν ὁ βασιλεὺς ἀξιολόγα, περισσότερον δὲν ἐζήτησεν, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ὄστρακόν του.

Καθὼς ἤκουσε τὰς παρατηρήσεις τοῦ βασιλέως, αἰφνιδίως τὴν ἰδέα διήλθε τὴν κεφαλὴν τοῦ νέου ζωγράφου· ἀστραπὴ ἔλαμψεν εἰς τὰ βλέμματά του, μειδίαμα ἐπλανήθη εἰς τὰ τεθλιμμένα χεῖλη του, διότι εἶδε τὴν εἰκόνα τῆς Καρολίνας ἐν μέσῳ χρυσῶν ἀκτίνων ἐλπίδος.

— Τί θά ἔλεγε, εἶπε, Μεγαλειότατε, ἂν ὁ βαρόνος εἶχε συμφέρον νὰ σὲ κολακεύσῃ;

Ὁ βαρόνος ἤνοιξε καὶ πάλιν τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καί, προβάλλων τὸ ὀργίλον τοῦ πρόσωπου καὶ τοὺς ἀπειλητικὸς ὀφθαλμούς του, εἰδείκνυε τοὺς γρόνθους εἰς τὸν Κορμίρ, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὸν ὀνομάσῃ ἰδιοτελεῖ κὼλακα.

Ὁ νέος εἰδείκνυε ὅτι δὲν ἐνόησε τίποτε ἀπὸ τὰς παντομίμους ταύτας κινήσεις τοῦ Παννεβίτζ, ἂν καὶ πολὺ ἐμφαντικῶς.

— Συμφέρον νὰ με κολακεύσῃ; ἐπνεύλασεν ὁ βασιλεὺς· ἀπατάται, ὦ νέε. Ὁ βαρόνος ποτέ δὲν μοῦ ἐζήτησε τίποτε.

— Ἦμπορῶ μολταυτὰ νὰ βεβαιώσω τὴν Μεγαλειότητά σου ὅτι ὁ καθυτὸ σκοπὸς τοῦ βαρόνου ἦτον ν' ἀπολαύσῃ χάριν.

— Ἀνωτέραν τοῦ ἀντιτίμου τὸ ὁποῖον ἐσυμφώνησε διὰ τὴν εἰκόνα μου; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς στραβοχειρίζων.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, χάριν κατὰ πολλὰ ἀνωτέραν.

— Ὡ! διάβολε! ἀλλὰ τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει διαβολικὰ, ἐπανελάθεν ὁ Γουλιέλμος· τότε ἀποδεικνύεται καὶ εἰς τοὺς δυστροπιότερους ἀκόμη τῶν ἀνθρώπων ὅτι ὁ Λαφονταῖνος ἔχει πάντοτε δίκαιον.

— Πάντοτε, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ἡ ἀπόδειξις, ὦ νέε; Ἡ ἀπόδειξις τῶν λόγων σου; ἠρώτησε δυσπιστῶν ὁ βασιλεὺς.

— Τὴν ἀπόδειξιν ἐλπίζω νὰ τὴν δώσω εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου μετὰ μίαν σιγίμην, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ. Ἐφάνη πάλιν εἰς τὴν ἡμίκλειτον θύραν, καὶ ἡ ἀθημονοῦσα ὄψις του, ἐν ἑλλείψει φωνῆς (διότι δὲν εἶ

τόλμα νὰ λαλήσῃ), ἐφάνερονεν ἀρκούντως ὅτι ἔσκε περιμένων νὰ τοῦ υπαγορεύσῃ ὁ νέος ζωγράφος τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διαδραματίσῃ εἰς τὴν μικρὰν ταύτην κωμῶδιαν πρόσωπον.

Εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Κορμίρ ἔνευσε πρὸς τὸν βαρόνον νὰ ἐμβῆ εἰς τὴν φωλεάν του· καί, θέλων νὰ κάμῃ τὴν διαταγὴν σαφεστέραν, ἐσπρωξεν αὐτὸς τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τοῦ βαρόνου.

— Ἄς ἰδῶμεν, ἄς ἰδῶμεν, εἶπεν ἀνυπομόνως ὁ βασιλεὺς, ποῖα εἶναι ἡ ἀπόδειξις σου;

— Ἰδοῦ, ἀπεκρίθη ὁ νέος· τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ὁ βαρόνος μοῦ ἔδωκεν ἀναφοράν διὰ τῆς ὁποίας ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σου τὴν θέσιν τοῦ ἀρχικλειδοῦχου.

— Τοῦ ἀρχικλειδοῦχου; . . . Ὡ! ὦ! πῶς τρέχει ὁ φίλος μας Παννεβίτζ! Πολὺ ὑψηλὰ πηγαίνει ὁ παλληκαρῆς. Ἀλλ' ὡστόσο, ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ ἀναφορά;

— Μ' ἐπεφόρτισε νὰ τὴν θέσω εἰς τὸν υποστάτην σου, ὥστε ἡ Μεγαλειότης σου, ὅταν λάβῃς τὰς γραφίδας, νὰ βίβῃς ἐξ ἀνάγκης τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν ἀναφοράν.

— Ἡ ἰδέα δὲν εἶναι κακὴ! Καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος· βιαζόμενος νὰ φιλῆσῃ εἰς τὴν λύτιν· ἀλλὰ πρῶτην φοράν ἀκούω περὶ τοῦτου. Τοιαύτην ἀναφοράν δὲν τὴν γνωρίζω, δὲν τὴν ἀνεγνώσα, δὲν τὴν εἶδα.

— Δὲν ἐτόλμησα, Μεγαλειότατε, νὰ τὴν παρυσιάσω, διότι γνωρίζω ὅτι περὶ τοῦ πράγματος τούτου ἡ Μεγαλειότης σου δὲν χωρατεύεις.

— Ἐκαμεν καλά· πλὴν τὴν ἀναφορὰν αὐτὴν τὴν ἐφύλαξες, ἡξέυρεις ποῦ εἶναι;

— Ὅχι, τότε ἀκριβῶς, Μεγαλειότατε.

Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐλύτταξε μετ' αὐστηρὸν βλέμμα.

— Ὡ! ἡξέυρω ὅτι ὑπάρχει ἐπρόσθεσιν ἀμέσως ὁ Κορμίρ. Εἶναι ἐκεῖ, εἰς τὰ κορνίκα ἐκεῖνα, μετὰ τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν σχεδίων· πρέπει νὰ ἐρευνήσω νὰ τὴν εὐρω.

— Ἐρευνά! Ἐρευνά, φίλε μου, εἶπεν ἐγερθεὶς ὁ βασιλεὺς· ἀνάτρεψέ τα ὅλα, ἂν ἦναι ἀνάγκη. Ἄν θέλῃς, καὶ ἐγὼ σὲ βοηθῶ.

— Ὡ! ὄχι δὰ, Μεγαλειότατε, ἐσπευσε νὰ ἐπικυλάσῃ ὁ Ἑρρίκος. Πρῶτον, δὲν ἀνέχομαι νὰ κοπιήσῃς ἡ Μεγαλειότης σου· καὶ ἔπειτα, ἐρευνῶ πολὺ καλῆτερα μόνος μου. Οἱ δῶα θά τ' ἀνακατώσωμεν χειρότερα, καὶ δὲν θά κατορθώσωμεν τίποτε.

— Ἄς ἦναι, εἶπε καὶ ἐξανεκάθησεν ὁ βασιλεὺς· πλὴν κάμε γλήγορα.

— Μείνε ἤσυχος, Μεγαλειότατε.

Καὶ ἀμέσως, προσποιούμενος ὅτι ἐρευνᾷ, ὁ Ἑρρίκος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ ἔδωκε κρυφίως, καὶ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, εἰς τὸν βαρόνον καλαμάριον, κονδύλιον καὶ φύλλον χαρτίου.

Ὁ Παννεβίτζ ἐνόησεν ὅτι τοῦτο ἐσήμαινε·

— Γράψε τὴν ἀναφορὰν καθὼς ἤκουσες καὶ καθὼς εἶπα.

Καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ, ἐνῶ ὁ ζωγράφος ἤνοιγεν ὀλα τὰ κορνίκα, ἐβίβητε χαμαὶ ὅλα τὰ χροστικισώτια, εὐκαίρονεν ὀλα τὰ χαρτοφυλάκια, καὶ ἀνω κάτω ἔφερε τὸ σπουδαστήριον καθ' ὀλα του τὰ μέρη.

— Λοιπόν! χύρες τίποτε; ήρώτησεν ο βασιλεύς, ένω έξεθύμαινε την άνυπομονίαν του διορθώνων δυνατά, μέ το μολυβδόκονδυλον, το άθλιον σχέδιόν του.

— Όχι άκόμη, Μεγαλειότατε! αλλά πλησιάσω, άπεκρίθη ο Έρρίκος, ζητών να κερδήση όλίγον καιρόν, από τον όποιον ώφελείτο ο Παννεβίτζ.

Μετ' όλίγα λεπτά, ο βαρόνος έτελείωσε την άναφοράν, και την έδωκεν εις τον Κορμίρ.

Την έλαβεν ο Έρρίκος προθύμως, και, χουχουλίζων αυτήν, την έπλησίαζεν εις το βούχον του μανικίου του, θέλων να στεγνώσῃ ταχύτερα την μελάνην.

— Άκόμη δέν είναι αυτή, ειπε μεγαλοφώνως, ως άποτεινόμενος δήθεν προς τον βασιλέα, ένω πραγματικώς άπετείνετο προς τον βαρόνον. Δέν είναι αυτή! είναι όμως άρχή εύρέσεως.

Και συγχρόνως, προς έξήγησιν της άμφιβόλου του φράσεως, λαβών κομμάτιον χαρτίου, έγραψε με πολλήν ταχύτητα τρεις στίχους.

Οί τρεις ούτοι στίχοι περιείχαν τά εξής:

• Ίπόσχομαι, άν διορισθώ σήμερον άρχικλειδούχου του βασιλέως, να δεχθώ ως γαμβρόν μου τον κύριον Έρρίκον Κορμίρ.

Ο νέος ζωγράφος, δίδων την όμολογίαν ταύτην εις τον βαρόνον, του ειπεν εις το αύτιον:

— Την ύπογραφήν σου ύποκάτω του έγγραφου τούτου: είδειμή, όχι τίποτε δέ έκάμαμεν.

Ο πατήρ της Καρολίνας έπῆρε το χαρτίον, έρρίψεν επ' αυτού τά βλέμματά του, και έμεινεν έντρομος και έκστατικός εις την τσαούτην τόλμην του νέου.

— Όχι, όχι, ποτέ! έμουρμούρισε.

Και συγχρόνως, ήτοιμάσθη να σχίσῃ το έγγραφον. Τότε και ο Έρρίκος, χωρίς ποσώς να συγχυσθῆ, έπῆρε με τάς δύο του χείρας την άναφοράν, και την έκράτει εις τον άέρα, σημαίνων σαφώς δια του κινήματός του τά εξής:

— Αν σχίσῃς την όμολογίαν μου, σχίζω και έγώ την άναφοράν σου.

Ο βαρόνος ένόησε την άπειλήν και έφριξεν. Έδίστασεν όλίγον, άλλ' έπειτα, με πολύν άγώνα, λαβών το κονδύλιον υπέγραψε.

Μετὰ ταύτα, έδωκε το έγγραφον εις τον ζωγράφον.

— Το έπέτυχα καθώς ήθελα! ειπεν ο Έρρίκος μεγαλοφώνως, φυλάττων εις τον κόλπον του την όμολογίαν.

Ο βασιλεύς έσηκώθη εύθύς.

— Φέρ' έδω, φέρ' έδω, ειπεν.

Ο Κορμίρ του έδωκε την άναφοράν.

Αναγνώσας δέ αυτήν ταχέως, ο βασιλεύς ειπεν:

— Είχες δίκαιον, μικρέ! αυτή είναι. Ο βαρόνος ζητεί να γείνη άρχικλειδούχος: κεραυνόβλητος θα μείνη ο Καννεμπέργ: οί άκαδημαϊκοί μου θα σκάσουν από το πείσμα των! Η συνεδρίασις της άκαδημίας δέν ήρχισεν άκόμη, και η άναφορά θα φθάσῃ έγκαιρώς εις τον γραμματέα μου. Δός μου γρήγορα κονδύλιον και μελάνην, να γράψω καθώς πρέπει την έπιστημείωσιν.

Ο Έρρίκος έσπευσε να ύπακούσῃ εις την διαταγήν του βασιλέως.

Ο γέρον Έρρίκος έκακόγραψεν εις το περιθώριον της άναφοράς όλίγους στίχους με πολλήν έιαν: έπειτα, τους έδειξεν εις τον ζωγράφον, λέγων:

— Να, κύτταζε τί έπιστημείωσιν έγραψα εις την άναφοράν σου.

Ο Κορμίρ άνέγνυσε μεγαλοφώνως την βασιλικήν έπιστημείωσιν.

• Καννεμπέργ, ικανοποίησον έπιστήμως τον άθάνατον Λαφονταίνον. Θέλω να σε τιμωρήσω διότι παρεγνώρισες την αλάθηστον σοφίαν του, σ' έπιφορτίσω να δώσης ο ίδιος το δίπλωμα του άρχικλειδούχου εις την άλώπεκα, τον βαρόνον Παννεβίτζ, και

Μάθε ότι πᾶς κόλαξ

Ζῆ εις θάρος του κολακευόμενου.

Τούτου γενομένου, ο βασιλεύς, άφήσας το κονδύλιον, και λαβών την ράβδον και τον πιλόν του, έξῆλθε δρομαίως: τόσην έιαν έίχε να στείλῃ εις τον διορισμόν του το έγγραφον εκείνο, το όποιον έμελλε να κατακεραυνώσῃ τον μυθοποιόν Καννεμπέργ!

Άμα έξεληθόντος του βασιλέως, ο βαρόνος έπήδησεν έξω της φωλιάς του, προπετής, εύθυμος, άκτινοβόλος.

— Άρχικλειδούχος! άρχικλειδούχος! άνέκραξεν έξω φρενών από χαράν. Οά έχω κλειδιά κεντημένα εις την στολήν μου! Οά ήμπορώ να παρουσιάσωμαι με τά παράσημα του ύπουργήματός μου έμπροσθεν της οικογενείας μου, έμπροσθεν των έχθρών μου, έμπροσθεν όλου του κόσμου τέλος πάντων! Οά ήμαι ο πρώτος Παννεβίτζ όστις ύπηρετεί το πρόσωπον βασιλέως της Προυσίας!

— Βεβαιότατα, πενθερέ μου, άπεκρίθη προς αυτόν ο Έρρίκος.

Η άπόκρισις αύτη έπανάφερε τον βαρόνον εις όλων των ύποχρεώσεών του την πραγματικότητα.

— Πενθερός σου, άναμφιβόλως, φίλε μου, άπήνητησεν άμνηχανών: άλλά το νομίζω πολυ δύσκολον, διότι ύπεσχέθην την δεξιάν της κόρης μου εις τον κύριον Καννεμπέργ.

— Πολυ καλά, κύριε βαρόνε: πλην εις τον κύριον Καννεμπέργ δέν ύπεχρεώθης έγγράφως καθώς εις έμέ!

— Όχι, πλην ο λόγος της τιμής άνδρός: εύγενοūs . . .

— Οά τον λάθῃς όπισω, πενθερέ: άλλως, πηγαίνω να φανερώσω εις τον βασιλέα την άπάτην από την όποιαν σ' έκαμα να ώφελθῃς.

— Όχι! όχι! μη το κάμῃς, φίλε μου: ένα μόνον λόγον έχω, η κόρη μου είναι έδική σου.

Τότε ο βαρόνος και ο μέλλων γαμβρός του διευθύνθησαν όμου προς την οικίαν Παννεβίτζ. Και οί δύο έσπευσαν να φανερώσουν εις την κυρίαν Καρολίαν, ο μὲν την έπιτυχίαν της φιλοδοξίας του, ο δε την έπιτυχίαν του έρωτός του.

Η κυρία Παννεβίτζ δέν ήτον μόνη: ο κύριος Καννεμπέργ ήτον πλησίον της, προσφέρων εις αυτήν προηγουμένης τάς όποιάς έμελλε να δρέψῃ εις την άκαδημίαν δάφνας, καταστρέφων τον Λαφονταίνον.

— Καννεμπέργ, φίλε μου, άνέκραξεν έμβαίνων ο βαρόνος. Σε ζητοῦν τρέχοντες εκ μέρους του βασι-

λέως, να σοῦ δώσουν διαταγήν αποβλέπουσαν έμέ.

Ταῦτα λέγοντος αυτού, ο Έρρίκος Κορμίρ έπεσεν εις τά γόνατα της Καρολίνας, ήτις τον έξέλαβεν ως τρελλόν, και άφήκε κραυγήν έκπληξείως ακούουσα τους χαροποιούς και άπυναρτήτους λόγους, τους έπισωρευομένους εις το στόμα του.

Η νέα Παννεβίτζ έμενε λοιπόν έκθαμβος εις την σκηνήν ταύτην: άλλ' ο Καννεμπέργ έφανέρονε δυσαρέσκειαν πολλήν και άγανάκτησιν. Έτέντονε τους όφθαλμούς του, έλειονόλογει την τύχην του, και ύφονε κεραυνωμένας χείρας προς τον ουρανόν, χωρίς να ήμπορέσῃ να προσφέρῃ λέξιν: έκύτταζε πότε το ζεύγος των έραστών, πότε τον βαρόνον, όστις μόνος δέν έφανέρονε την παραμικράν άπορίαν δια το παρόν θέαμα.

Τέλος πάντων, ο μυθοποιός ήμπόρεσε να προσέρῃ όλίγας λέξεις έν μέσω της κοινής έκπληξείως.

— Και πώς! βαρόνε, έτραύλισεν, άνέχεσαι παρόντος σου να . . . ;

— Τι θέλεις; τον διέκοψεν ο Παννεβίτζ. Έσυμφωνήσαμεν μεταξύ μας: μ' έκαμεν άρχικλειδούχον.

— Καλέ, αλήθεια! πάτερ μου, άνέκραξεν η Καρολίνα, τόσον μεγάλη εύτυχία! Ο Έρρίκος σύζυγός μου!

Και, άφοῦ ειπε τάς όλίγας ταύτας λέξεις, οί όφθαλμοί της έπεσαν εις τους όφθαλμούς του νέου ζωγράφου, και εύθύς σχεδόν κάλυμμα μαῦρον έσκέπασε το ὕψρον βλέμμα της: αι παρειά της ώχρίασεν, έκλονήθη, και έλειποθύμησεν, από έκπληξιν, συγκίνησιν και χαράν, εις τάς άγκάλας του Κορμίρ.

Ο πατήρ και ο έραστής απέθεσαν ήσύχως το χαριτόβρυτον σώμα της Καρολίνας επί μεγάλου θρόνου.

Μετ' όλίγον, ήνοιξε τους όφθαλμούς και έχαμογέλα προς τους φίλους της.

Όλα ταῦτα δέν ήσαν διάλου άρεστά εις τον Καννεμπέργ.

— Αυτό δέν ήμπορεί να γείνη, άνέκραξεν άγνακτών ότι έβλεπε τά πράγματα ακολουθούντα τοιοῦτον δρόμον: διότι, τέλος πάντων, έχω τον λόγον σου, βαρόνε: σοῦ ήγόρασα την εικόνα του βασιλέως εις τιμήν ύπέρογκον, ὑπό τον ρητόν όρον όμως . . .

— Τι όρον, όρον! τον διέκοψε μεγαλοφώνως ο νέος Γάλλος, βλέπων έρχόμενον τον ύπασπιστήν του βασιλέως. Όρον! όταν εύτυχῃς έχων ως ιδιοκτησίαν σου εικόνα θαυμαστήν, έργον των χειρών της Αὔτου Μεγαλειότητος!

Ο μυθοποιός ήτοιμάζετο να γογγύσῃ, και να λαλήσῃ άνευλαβώς κατά του άριστουργήματος του Γουλιέλμου, άλλ' έμποδίσθη έμφανισθέντος του ύπασπιστοῦ, τον όπατον ειχεν ιδεί ο Κορμίρ.

Ο ύπασπιστής έδωκεν έγγραφον εις τον Καννεμπέργ, μείναντα κωφόν και άλαλον δια την παρουσίαν του.

— Είμαι ο διορισμός μου! άνέκραξεν ο βαρόνος τρίβων τάς χείρας του.

— Όταν έμβήκῃς, ειπεν ο νέος ζωγράφος προς τον ύπασπιστήν, ο κύριος Καννεμπέργ έξέπραξε την εύχαρίστησιν του διότι ήγόρασεν από τον κύριον

βαρόνον, εις την αύτην τιμήν των χιλίων πεντακοσίων φλωρίων, εικόνα μεγαλοπρεπή ζωγραφηθεϊσαν από την Αὔτου Μεγαλειότητα.

— Ω τον έδελυρόν ψεύστην! έμουρμούρισε κρυφίως ο μυθοποιός.

Αλλ' ο γάλλος ζωγράφος, πλησιάσας εις το αύτιον του άκαδημαϊκού, ειπε:

— Σιώπα, μην έξευτελίξῃς την ζωγραφίαν του βασιλέως: εύρίσκεις έπειτα και συ άλλον κανένα άνόητον, και την πωλείς εις την αύτην τιμήν.

(Εκ του γαλλικού.)

Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΤΤΙΓΓΗΣ.

(Συνέχεια, ιδε συλλάδιον 44.)

— Αλλά, mein herr, άπεκρίθη με τά δάκρυα εις τους όφθαλμούς ο Φορνάριος — δέν θ' άρνηθῃς τουλάχιστον δια την γραίαν Μάρθαν . . .

— Πάλιν την γυναίκα ταύτην μου φέρεις εις το μέσον! Παράδοξον πράγμα, μα την αλήθειαν, η έπιμονή των ανθρώπων, να αναμιγνύουν τάς μωρολογίας μετα σοβαρώτερα συμφέροντα, και να θέλουν ν' αναγκάζουν τους εις ύψηλάς θέσεις εύρισκομένους να συμμερίζωνται τάς μικρολόγους φροντίδας των . . . Λυπούμαι, αγαθέ μου Φορνάριε, ότι σε βλέπω να μου άποδίδῃς τόσον όλίγην δικαιοσύνην . . . Όλίγην ύπομονήν άκόμη, όλίγην άκόμη προσπάθειαν, και φθάνω εις τον σκοπόν, και αναβαίνω την τελευταίαν βαθμίδα της δυνάμεως . . . Τό έννοεις αυτό, σιβάσμιε σοφέ μου; Ο πρωθυπουργός — έπρόσθεσε χαμηλώνων την φωνήν — είναι ήδη κατεβεβλημένος από την ηλικίαν και τους κόπους: έχει ύπόληψιν προς σε, δόκτωρ: πρέπει να τον συμβουλεύσῃς να παραιτηθῇ. Και αυτός συνέλαβε κλίτην τινα προς έμέ, και ο ίδιος αυτοκράτωρ, λέγον, έκτιμᾷ όπωςσούν την ικανότητά μου. Ας ενεργήσωμαι ο καθεϊς ιδιαιτέρως προς τον φίλον σου, ώστε, όταν έλθῃ η άρμόδια στιγμή, να λαλήσῃ ὑπέρ έμού προς την Αὔτου Μεγαλειότητα . . .

Εκτοτε, ο Φορνάριος έπισκέφθη πολλάκις τον ένδοξον φίλον του, όστις τον ήγάπα δια τον άπλοῦν και τίμιον χαρακτήρα του, και τον έτίμα δια την μεγάλην παιδείαν του. Ο πρωθυπουργός αύτος τον έσυμβουλεύετο συχνάκις περι των ιδιαιτέρων του υποθέσεων, καθώς και περι πολλών ζητημάτων του δημοσίου συμφέροντος, και ο Φορνάριος, φροντίζων συγχρόνως περι της φιλοδοξίας του Φράγκ και της ύγείας του πρωθυπουργού, κατέφερε τον τελευταίον τούτον να πείθῃ τον αυτοκράτορα να δεχθῇ την παραίτησίν του, και να διορίσῃ τον προττατευόμενον του εις την θέσιν του.

Η τελευταία του φράγη έπιθυμία τέλος πάντων έξεπληρώθη: η τύχη τον έφερεν, ως δια της χείρας, εις τον κολοφώνωσών τιμών. Απεχαίρετήσε διαπαντός τον βίον του καθηγητοῦ, και, παραιτήσας την άπλην κατοικίαν του, κατέλυσεν εις έν των μεγαλοπρεπεστέρων παλατίων της Βιέννης.

Τόσον πλήθος αλλιών, ύπουργηματοληρῶν και έξόχων ὑποκειμένων πάσης τάξεως και παντός βαθ-

μου έπεσφρεύοντο εις τούς προθαλάμους του πρωθυπουργού κατά τās πρώτας τής καθιδρύσεώς του ήμέρας, ώστε όλοι οι άγωνες του Φορνάρου εις τὸ νά παρουσιασθῆ ένώπιόν του έστάθησαν μάταιοι. Τέλος πάντων, αί θύραι ήνοιγήθησαν εις τās επιμόνους αιτήσεις του, και, με φόβον πλήρη σεβασμού, ό άγαθός δόκτωρ άνέβη τήν πλουσιάν κλίμακα τής κατοικίας ταύτης τών μεγαλειών, τής όποιας τήν είσοδον αυτός ό ίδιος είχεν εύκολύνει εις τόν Φράγκ.

Καθ' ήν στιγμήν ό κλητήρ τής ύπηρεσίας άνήγγειλε τόν δόκτωρα Φορνάριον εις τόν πρωθυπουργόν, ή Εξοχότης Του ένευθεν εις δύο γραμματείς, γράφοντας καθ' ύπαγόρευσίν του, ν' άναχωρήσουν.

— Α! Εξοχώτατε, άνέκραξεν ό Φορνάριος άφου έξήλθαν' εύσπλαγγνίσου τόν παλαιόν σου διδάσκαλον . . . δέν ήμπορώ νά ειπώ τόν φίλον σο;

— Τί ζητείς άπ' έμέ; ήρώτησε ψυχρῶς ό πρωθυπουργός.

— Νά με φιλοξενήσης . . . Άφου μ' έπαραιτήσες μόνον εις τήν τελευταίαν οικίαν σου, ή οικία αυτή έπωλήθη κατά διαταγήν σου, και εύρίσκομαι σήμερα εις τούς πέντε δρόμους, στερούμενος και αυτού του έπιουσίου άρτου . . .

— Αί απαιτήσεις σου έκούρασαν τήν γενναιότητά μου, meinherr Φορνάριε, και μόνη ή άγαθότης μου ένεθάβη τήν νέαν αύθάδειαν, τής όποιας τήν στιγμήν ταύτην γίνεσαι ένοχος. Ένόμιζα ότι θα ένόεις τουλάχιστον τά χρέη τά όποια έπιβάλλει εις έμέ ή ύψηλή θέσις μου, και τήν άπόσασιν τήν ύποίαν έθεσαν διαπαντός μεταξύ σου και έμού. . .

— Μακράν άπ' έμέ ή ιδέα του νά λείψω ποτέ από τὸ χρεωστούμενον εις τὸ ύψηλόν σου αξίωμα σεβας. Αλλά καταδέξου, Εξοχώτατε, νά παρατηρήσης ότι είμαι ξένος εις τήν πόλιν ταύτην. . .

— Και ποιος σε κρατεί έδώ;

Ο Φορνάριος, τόν σκληρόν τούτον λόγον άκούσας, ματαιῶς έπροσπάθησε νά κρύψη θερμόν δάκρυον, τὸ όποιον, καταβαίνον εις τās βαθείας ρυτίδας τών παρειών του, έχάθη εις τās λευκάς τρίχας τής μακράς γενειάδος του.

— Εξοχώτατε, άπεκρίθη γονυπετήσας έμπροσθεν του πρωθυπουργού, έγκατέλιπα τά πάντα θελήσας νά σε άκολουθήσω. Πηραιτηθείς, κατά ζήτησί σου, από τήν θέσιν του καθηγητού, άφῆκα τās άσχολίαις μου, τās όποιας είχα και μόνον πόρον ζωής και μόνην μου εύχαρίστησιν. Δέν έχω σήμερα ούτε τά έξοδα τής έπιστροφής μου εις Γοττίγγην . . . Αλλην έλπίδα δέν έχω παρά τήν Εξοχότητά Σου. . .

— Και μήπως είμαι έγώ ταμίας σου;

— Έν τούτοις, Εξοχώτατε, έκείνας τās είκοσιπέντε χιλιάδας φλωρινίων, διά τās όποιας μου είχες δώσει τόν λόγον σου. . .

— Αύθαδέστατε! άν είχα τήν άδυναμίαν νά ύποσχεθῶ τούτο εις άύλιον νεκρομάντιν, νομίζεις ότι ό πρωθυπουργός θα έπικυρώσῃ ύποσχέσεις άρπασθείσας από τήν άπειρίαν τής νεότητος; Εξέλιθε, άθλιε, και έπίστρεψε εις τήν οικίαν σου, και εις τās διαβολικάς σου άσχολίαις. . .

— Έλεος, Εξοχώτατε, εις τὸ γῆρας μου! Η θύρα

παρήλθεν, άσέληνος είναι ή νύξ, και ή χιών σκεπάζει τās όδούς. . .

— Εξέλιθε, σου λέγω, ή τώρα προσκαλώ τούς ύπηρετάς μου.

— Είναι περιττόν, έπανέλαθεν ό Φορνάριος άνεγειρόμενος ύπερῆφάνως, και προσκλόνων επί του πρωθυπουργού τούς δύο μικρούς και διαπεραστικούς όφθαλμούς του· έπειδή ή Εξοχότης Σου δέν θέλεις νά με φιλοξενήσης εις τὸ παλάτιον σου, εις Βιέννην, βλέπω ότι είναι καλόν νά μείνω πλέον εις τήν μικράν μου οικίαν, εις Γοττίγγην. . .

Ταύτα είπεν ό Φορνάριος, και έσήμανε τόν κώδωνα· ό Φράγκ έστρεψε περι αύτόν βλέμμα πλήρες άπορίας, και άνεγνώρισεν άμέσως ότι εύρίσκετο ακόμη εις τήν αύτήν θέσιν, έντός του σπουδαστηρίου του δόκτωρος Φορνάρου. . .

— Μάρθα! άνέκραξεν ό δόκτωρ πρὸς τήν γραίαν ύπηρετιν του εισελθοῦσαν εις τὸ δωμάτιον, όδήγησε τόν meinherr Φράγκ έκτός τής οικίας μου· δέν είμαι τόσον άνόητος, ώστε νά παραχωρήσω τόν κοιτώνά μου και τήν κλίνην μου εις άπλόον φοιτητή τής Γοττίγγης.

(Εκ του γαλλικού.)

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Υπάρχει τρόπος πολύ ωφέλιμος, και μάλιστα εις τά μεγάλα ταξείδια, νά έχωμεν πάντοτε πρόχειρον τήν χρῆσιν τών γεωμήλων. Βράζονται πρώτον εις ζεστόν νερόν, μαδιζονται και κόπτονται εις μικρά κομμάτια· μετά ταύτα, ξηραίνονται καλά, έως νά σκληρυνθοῦν, φυλάττονται έπειτα εις θουσίον, άπ' εκείνα εις τά όποια φυλάττεται συνήθως τὸ αλεύριον, και διατηρῶνται οὔτω πολὺν καιρόν. Άρκει, πρὸ τής χρήσεως, νά κοπανισθοῦν εις σιδηρῶν γουδιόν.

— Επίσης, κατά τόν φεβρουάριον και μάρτιον, άν θέλωμεν νά έμποδίσωμεν τήν ελάστησιν τών γεωμήλων, ώστε νά μή χάσουν τήν ούσίαν των, μεταχειριζόμεθα τόν άκόλουθον τρόπον. Άφου τά βάλωμεν εις μέγα καθίον, τά σκεπάζομεν με θραστόν νερόν. Όταν άρχίσῃ τὸ νερόν νά κρυσθῆ, τά στραγγίζομεν και τά άπλόνομεν εις σανίδας έως νά ξηρανθοῦν· έπειτα, τά φυλάττομεν εις θουσία, πισπιλίζοντές τα με λεπτοπάτην άμμο, και οὔτω διατηρῶνται ὅλην τήν άνοιξιν και τὸ έπόμενον θέρος, χωρὶς νά ελασθήσουν, και έπομένως, χωρὶς διόλου ν' άνοστήσουν. Η άμμος προσέτι τά προφυλάττει και από τόν πάγον.

— Τά περισσότερα άνην αρχίζουν νά μαραίνωνται άφου σταθοῦν είκοσιτέσσαρας ὡρας εις τὸ νερόν. Μερικά ζωογονοῦνται ὀλίγον, άν άλλαχθῆ τὸ νερόν· άλλ' ὅλα, ως και ὅσα μαραίνονται εύκολώτερον, πολλά ὀλίγων εξαίρουμένων, επανέρχονται εις τήν πρώτην των άνηθράν κατάστασιν, άν θυθισθοῦν εις τὸ ζεστόν νερόν έως τήν κορυφήν του στελέχους. Ὅσο, καιρός χρειάζεται εις τὸ νά κρυσθῆ τὸ νερόν, άρκει και εις τὸ ν' αναλάβῃ τὸ άθος ὅλην τήν προτέραν του εϋθύτητα και ζωηρότητα.

— Έν κοιλίαριον χράνου εις καθίσκον γάλακτος άρκει νά διατηρήῃ τὸ γάλα τούτο πολλὰς ήμέρας, είτε φυλαχθῆ εις ύπόγειον, είτε μείνῃ έκτεθειμένον εις τόν αέρα.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Η Εύρώπη του 1848 και η του 1849. — Αγγλικά ἔθνη και ἔθιμα. — Ἑλληνική Κοινωνία. — Ἀθήναι. — Πειραιεύς. — Η Ἀπίτη. — Συνοικεσία. — Διανοητικὴ κίνησις τής Ἑλλάδος. — Ὑμνος Ἑλληνίδων κορασιῶν εις τήν άπουσαν βασίλισσαν. — Θέατρα: κορασιῶν, Ζακύνθου. — Νέα ταχυδρομικὰ συγκοινωνία τής Ἑλλάδος.

Τὸν παρελθόντα ακόμη μῆνα, άφήκαμεν τά πράγματα τής Εύρώπης εις μεγίστην περιπλοκὴν και αντίφασιν· άλλ' ό ιούλιος, έμελλε φαίνεται νά διευκρινίσῃ πλέον αυτά. Η δημοκρατικὴ τάξις τής Εύρώπης, ἥτις έδόθη διά τής Φεβρουαριανῆς επανάστασεως κατεστάλη· και αυτή ή Γαλλία δέν εἶναι πλέον ή κατ' ὄνομα δημοκρατία. Η συμβάσα εν Παρισίοις τήν 1|13 Ιουνίου άπόπειρα νέας επανάστασεως, άρχηγούς έχούσης τόν Λεδριού Ρολέν και Κονσιεδεράν διεσκεδάσθη εν άκαρεῖ, και άφρομῆν παρέσχεν εις τήν κυβέρνησιν νά λάβῃ πάντα τά καταθλιπτικά μέσα· οἷον νά κηρύξῃ τόν πολεμικόν νόμον, νά περιορίσῃ τās συναθροίσεις, τόν τύπον κλπ. Ἰδοῦ ὅποια αντίφασις υπάρχει ένίστε εις τ' ανθρώπινα πράγματα!

Ας ρίψωμεν δέ εν βλέμμα και επί τής λοιπῆς Εύρώπης. Τῷ 1848 επαναστατεῖ αύτη από τής μιᾶς άκρας μέχρι τής άλλης. Αλλά μεν κρήτη αύτῆς ζητοῦσιν έλευθερίαν, άλλα δέ άυτονομίαν. Η Γερμανία συνέρχεται εις Αμφικτιονίαν παγγερμανισμοῦ· Η Ἰταλία σφαδάζει άπασα εις τήν ιδεάν τής ένότητος· Η Ούγγαρία τινάσσει τόν ζυγόν της, ή Τσοκάνη και ή Ρώμη αναγορεύουσι δημοκρατικὰ πολιτεύματα. . . . Τί γίνονται τῷ 1849 ὅλαί αύται αἱ χῶραι; ή Ἰταλικὴ ανεξαρτησία καταβάλλεται εις τά πεδία τής Νοβάρας· τὸ Τουρίνον ὑποκύπτει εις τήν Αύστριαν, ἥτις ἀλλήλοδιαδόχως κυριεύει τὸ Μιλάνον, τὸ Λιβόρνον, τήν Βολωνίαν, τήν Αγκώνα, και εισέρχεται εις Φλωρεντίαν· ή Σικελία, ἥτις επί τοσοῦτον άντέσχεν εις τόν βασιλέα τής Νεαπόλεως, ή γενναία Σικελία ὑποδουλόνηται πάλιν μόνη ή Ρώμη κατά τών δημοκρατικῶν στρατῶν τής Γαλλίας, και ή Βενετία κατά τών αὐστριακῶν άντέχουσι ὑπέρ τής ανεξαρτησίας των μαχόμεναι. . . . και ή Ούγγαρία μάχεται άνδρείως κατά τών ἠνωμένων στρατῶν τής Αύστρίας και Ρωσίας, αλλά δύναται ν' αντιπαραταχθῆ μέχρι τέλους κατά δυνάμεων τοσοῦτων πολυαριθμῶν και ισχυρῶν; Επίσης κατεβλήθησαν εν τάχει ὑπό τών πρωσικῶν στρατευμάτων και τά επαναστατικὰ μέρη τής Γερμανίας, τὸ Βάδεν, τὸ Παλατηνάτον, διελύθη δέ και διεσκορπίσθη ή Γερμανικὴ έθνοσυνέλευσις του Φραγκφόρτου— και έξ ὅλων των πέρυσιν οικοδομηθέντων οὐδέν σχεδόν μένει πλέον! Και ὅμως ὀπίσσω αίματα και δυστυχήματα τὸ οὐδέν τούτο έπροξένησεν εις τήν δυστυχῆ Εύρώπην! Ας χρῆσιμώσῃ τουλάχιστον ὡς μάθημά τι δεινόν εις τούς λαούς, τούς άφινομένους εύκόλως εις τās γλυκειάς έλπίδας

των και άπερισκέπτως έπιχειροῦντες βίαια και άκαιρα κινήματα.

Σήμεραν ή Εύρώπη άπασα σχεδόν, από τās ὄχθας του Δουνάδεως μέχρι τών ὄχθων του Σικουάνα και Αίγαιρος, από τήν Αρκτικήν θάλασσαν μέχρι τής Μεσογείου παριστᾶ έκτεταμένον στρατόπεδον πολεμούντων και πολεμουμένων, σκηνήν λεηλασιῶν και σφαγῶν. Παντοῦ τρόμος, παντοῦ περιορισμός. Τά καταγωγεῖα τών Μουσῶν έκλείθησαν, οὔτε του λόγου, οὔτε τής διανοίας υπάρχει πλέον έλευθερία, ένεκρώθη δέ πάντα βιομηχανία και πᾶν εμπόριον! Πρόσθετε εις ταύτα πάντα και τήν καταμαστιζούσαν πολλὰς πόλεις γολέραν και θέλεις λάβει πλήρη ιδεάν τής ένεστώσης καταστάσεως τής Εύρώπης. . . .

Αλλ' ας αφήσωμεν τήν θλιβεράν ταύτην εικόνα τών πολιτικῶν τής Εύρώπης πραγμάτων, και ας μεταβῶμεν εις άντικείμενα άλλα δυνάμενα νά ἦναι ευαρεστότερα εις τόν ζητοῦντα στιγμήν αναψυχῆς εις τὰ Ἔργα και τās Ἡμέρας άναγνώστῃν.

Εἶδομεν, ότι ὀλίγα κράτη, ὀλίγα κοινωνίαί έμειναν σήμεραν εις τήν ὁμαλήν αὐτῶν κατάστασιν. Εκ τών ὀλίγων δέ τούτων ή κυριώτερα είναι ή αγγλική. Οἱ Άγγλοι, ως ὅλοι γνωρίζομεν, διαφέρουσιν εις ὅλας σχεδόν τās ἔξεις και ἔθιμά των από τὰ άλλα ἔθνη, ώστε νομίζομεν, ότι θέλομεν ευαρεστήσει τούς άναγνώστας μας περιγράφοντες σκηνὰς τινὰς του άγγλικού βίου.

Η μεγαλητέρα Άγγλου τινος διασκεδασίς δέν είναι οὔτε τὸ θέατρον, οὔτε ή μουσική, οὔτε ὅποιαδήποτε άλλη τοιοῦτου είδους διατριβή, είναι ή ίπποδρομία. Ο παγετός τής άγγλικῆς ψυχρότητος άναλύει εν τῇ περιστάσει ταύτη και τὸ άτίραχόν του μεταβάλλεται εις ζωηρότητα άπαρδειγματίστον. Ο ἵππος και τὸ πλοῖον μόνα δύνανται νά προσηλώσωσι τὸ βρετανικόν ἔθνος. Προέρχεται δέ τούτο εκ του πάθους τής άεικινήσις και πλανήσεως, τὸ κυριεύον τούς Άγγλους. Τὸ Λονδίον δέν είναι ὡς οἱ Παρίσιοι περιτειχοισμένον κύκλω, άλλ' άνοικτόν, και ή μεταβάσις από τής πόλεως εις τὰ προάστεια είναι άνεπαίσθητος. Η πόλις τών Παρισίων εις τὸ κέντρον μὲν είναι κομψή και μεγαλοπρεπής, εις δέ τὰ άκρα παριστᾶ θέαμα δυσειδές διά τών ακαθάρτων, κακοκτισμένων οικίσκων της, οἷτινες ὁμοιάζουσι μάλλον ὑπόγαια ὀστεντότων ή κατοικηματα έξευγενισμένων ὄντων· εν Λονδίνω ὅμως καθ' ὅσον μακρύνεσθε του κέντρον, τὰ πάντα παριστάνται κομψά, καθάρια, έπιμελημένα, άνθισμένα, ζωγραφικά.

Οὐδέν υπάρχει ὠραιότερον και κομψότερον τής μακράς έκείνης σειράς τών οικιῶν, τών παρῶδων, τών κήπων και φυτωρίων, αἷτινα άρχονται από του Hyde-Park και δέν τελευτῶσι πλέον. Η άγγλικὴ αρχιτεκτονική, άν και ὀλίγον άκολουθοῦσα τήν τέχνην, αλλά τὰ πάντα θυσιάζουσα εις τόν άνετον (comfortable), δι' αυτό τούτο άποτελεῖ πρωτοτύπου τινὰς θέας, πρὸ πάντων εις τήν έξοχήν. Η άγγλικὴ οικία ὠκοδομημένη διά τής μεγαλητέρας άπλότητος, παρουσιάζει εν μίσει τής πρασίας και μεταξὺ τών πυκνῶν δένδρων της, τών ροδοδάφνων

Τὰς χεῖρας ἡμῶν αἶρομεν
 Πρὸς τὸν Θεὸν καὶ φέρομεν
 Σπονδὴν θερμῆς λατρείας.

Τὰς κεφαλὰς ἄς κλίνωμεν,
 Μίαν εὐχὴν εὐθύνωμεν
 Μὲ πάλλουσαν καρδίαν,
 « Δάκρυ χαρᾶς θὰ κλαύσωμεν
 « Ταχὺ ἂν ἀπολαύσωμεν
 « Τὴν θείαν Ἀμαλίαν. »

Καὶ ἡ θερμὴ αὐτὴ εὐχὴ
 Ἦτις εἰς ἕαθος ἀντηγεῖ
 Καρδίας Ἑλληνίδων
 Εἰς οὐρανοὺς αἰθέριος
 Θὰ φθάσει πανημέριος
 Πλήρης θερμῶν ἐλπίδων.

Καὶ ἤδη πρὸς σὲ στρέφομεν
 Τὰς κεφαλὰς, ἄς στέφομεν
 Μετὰ εὐδύμων κρίνων,
 Καὶ ὑπὲρ Σου δεόμεθα
 Μέλλον εὐρὺ Σ' εὐχόμεθα
 Ὡ βασιλεῦ Ἑλλήνων !

Ὁμιλοῦντες δὲ περὶ Ἑλληνοκρασιῶν, οφείλομεν ν' ἀναφέρωμεν καὶ περὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου.

Ἐκεῖ ὅπου διεσώθη καὶ τὰ πρῶτα τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ φωτισμοῦ ζώοντα ὑπέθαλψεν ἡ ἑλληνικὴ παιδεία, συντηρεῖται διὰ τῶν προσπαθειῶν φιλογενῶν τιῶν μεγαλεμπόρων καὶ τῆς γενναίας χρηρηγείας τῆς δημοθέτου Ῥωσσίας τὸ μουσοτροφεῖον τοῦτο. Ἡ ἀξιοτιμὸς αὐτοῦ διευθύντρια πόνους ἀτρότους καταβάλλει ἵνα δώσει εἰς τὰ ἐμπειστευμένα αὐτῆ τυφεκὰ κοράσια γενναίων καὶ ἠθικῶν ἀγωγῶν. Ἡ ἡ πρώτη μίση. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ Παρθεναγωγεῖον παρίστατο ἀνθοστόλιστον καὶ φωτοβόλον· ἐντὸς δὲ μιᾶς αἰθούσας αὐτοῦ ὑψοῦτο κομψοτάτη θεατρικὴ σκηνή, ὅπου χαριτόβρυτα κοράσια παρέστησαν τὴν περιώνυμον τραγωδίαν τοῦ Ῥακίνα « Ἰριγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι. »

Ἦσαν δὲ αἱ χαλεπῶσαι ὑποκρίτριαι αἱ ἑξῆς:

Ἰριγένεια ἡ Κυρία	Χαρίκλεια Γ. Ψυχάρη.
Ἀχιλλεὺς	» Ἀσπασία Α. Φωτιάδου.
Κλυταιμνήστρα	» Ῥαλοῦ Α. Κοψιδᾶ.
Ἀγαμέμνων	» Πουλχερία Δ. Δημητρακοπούλου.
Ὀδυσσεὺς	» Καλυψὼ Κ. Βούρου.
Ἐριφύλη,	» Ἐριφύλη Π. Καλθοκορέση.
Δωρίς	» Πηνελόπη Ζ. Ζαχάρωφ
Ἀρκάδιος	» Καλλιόπη Δ. Δημητρακοπούλου.
Αἴγινη	» Ἐλένη Γ. Ψυχάρη
Εὐρυδάτης	» Αἰκατερίνη Τζινογλου.

Εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἀθῶν καὶ ἐρασμίων τούτων κορασιῶν ἐκτὸς τῶν γονέων, παρήσαν ὁ Κ. Πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας μετὰ τῆς συζύγου του, ἡ πριγκιπέσσα Γαλιίτζιν, ὁ πριγκιπὸς Χαντσερὸς καὶ ὅλοι οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς Ῥωστικῆς Πρεσβείας. Διάφορα τεμάχια μουσικὰ καὶ χοροὶ ἐξετελέσθησαν πρὶν καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως καὶ ἐν τῷ μεταξύ. Ἐνθουσιώδεις δὲ χειροκροτήσεις καὶ ζητοκραυγαὶ ὑπεδέχοντο ἐκάστους τὴν ἀριστεύουσαν.

Τὸ δὲ ἑσπέρας τῆς 28 Μαΐου τὸ κοινὸν τῆς Ζακύνθου παρευρέθη εἰς θέαμα τι οὐχ' ἦττον τοῦ ἀνωτέρου ἀξιοσημείωτον καὶ σχεδὸν πρωτοφανές. Εἰς τὸ θέατρον τῆς νήσου ταύτης παρεστάθη μίση σκηνὴ τοῦ λυρικοῦ δράματος «Ὁ Μάρκος Βότζαρης» ποιηθέντος ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ Κ. Λαγουιδάρα, τονισθέντος δὲ ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς Κ. Φ. Διομενιγίτη. Παρίσα ἡ σκηνὴ αὕτη τὸν Μάρκον καὶ Κώστα Βότζαρη διαλεγομένους πρὸ τῆς περιώνυμου συμπλοκῆς, διακοπτομένους δὲ ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν πολεμιστῶν καὶ τῆς γυναικὸς τοῦ ἥρωος. Τὸ τεμάχιον τοῦτο ἀρχίζει δι' ἐνὸς μέλους ἀργοῦ (andante) παθητικωτάτου καὶ ἐνθουσιώδους τῶν ἑλληνικῶν τῆς μουσικῆς τύπον. Μετὰ ταῦτα ἔρχεται ἡ μεταξὺ Μάρκου καὶ Κώστα Βότζαρη διφωνία (duo), ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ φλόγγος τῆς σάλπιγγος ἀναγγέλλει τὴν ἔλευσιν τῶν γενναίων μαχητῶν, οἵτινες μετὰ τῆς συζύγου τοῦ Μάρκου καταβαλοῦσιν ἀπὸ τὸν λόφον, ἀναπεπταμένην φέροντες τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν, καὶ ἐνοῦνται μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των. Τὸ ἐμβατήριον, λέγουσιν αἱ ἐφημερίδες τῆς Ζακύνθου, τὸ μέλος τῶν πρωτίστων προσώπων, καὶ τὸ ἄσμα τοῦ χοροῦ περιγῶσιν ἐν ὅλον τοσοῦτον τέλειον καὶ θελξικάρδιον, ὥστε οἱ θεαταὶ δι' ἀκρατήτων χειροκροτήσεων καὶ ζητοκραυγῶν ἐξέφρασαν τὸν ἐνθουσιασμόν των, ἔχοντας πρὸ πάντων ὑπ' ὄψιν τοιαύτην ἐθνικὴν σκηνήν! Ὅλοι ἐπήνεσαν τὴν μουσικὴν ιδέαν τοῦ Κ. Διομενιγίτη ὡς ὠραίαν καὶ ὑψηλὴν. Πρῶτην σχεδὸν φορὰν ὁμογενῆς ἐπεχειρίσει τοιαύτην μουσικὴν σύνθεσιν καὶ μεγίστης εὐχῆς ἔργον ἦτον ὁ εὐφυὲς οὗτος μελοποιὸς μας νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὠραίαν αὐτοῦ ἀρχήν.

Δὲν ἔχομεν περὶ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως νὰ εἴπωμεν καὶ τὴν φορὰν ταύτην πολλὰ καλὰ, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ νὰ μνημονεύσωμεν, τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἐκ Τουρκίας καθάρσεως εἰς μόνας ἡμέρας τέσσαρας. Τὸ σπουδαιότερον δὲ πάντων εἶναι ἡ συμφωνηθεῖσα μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ῥωσσίας ταχυδρομικὴ συνθήκη, κατὰ συνέπειαν τῆς ὁποίας συνιστᾶται ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸν ταχυδρομεῖον, δι' οὗ θέλουσι διευκολυνθῆ αἱ μετὰ τῆς Ῥωσσίας ἐμπορικαὶ ἡμῶν σχέσεις. Σημαντικὰς δὲ ἄλλας ὠφελείας θέλουσι χρεωσθῆ οἱ πολῖται καὶ τὸ ἐμπόριον εἰς τὸν Γ. Διευθυντὴν τῶν Ταχυδρομείων Κ. Γ. Σκουρόν, εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἰκανότητα κυρίως τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ τοσαύτη τελειοποίησις τῆς ταχυδρομικῆς ἡμῶν ὑπηρεσίας, διὰ τῶν εἰσαχθεῖτων νέων τροποποιήσεων εἰς τοὺς πλοῦς τῶν Αὐστριακῶν ἀεροπλοίων, δι' ὧν τοῦ λοιποῦ θέλομεν συγκατανοεῖ ἐξάκεις μὲν τοῦ μηνὸς μετὰ τῆς Τεργέστης, τετράκεις δὲ μετὰ τῆς Τουρκίας ἀπάσης, τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας· δις δὲ μετὰ τῆς Συρίας, Ἀλεξανδρείας κλπ. Μανθάνομεν ἐπιτέλους, ὅτι τὰ διὰ τῶν ἀεροπλοίων τούτων ταχυδρομικὰ τέλη θέλουσι ἐλαττωθῆ κατὰ τὸ ἥμισυ, ὥστε πᾶσα μὲν εὐκολία ἦν εἶναι γενομένη εἰς τὰς μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ συγκοινωνίας τῆς Ἑλλάδος, οὐδεμίαν δὲ φροντίδα ἐλήφθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἵνα συνηθῆ τοιαύτη καὶ μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν νήσων καὶ τῶν διαφόρων παραλίων τοῦ Κράτους πόλεων.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΑΡΧΕΛΙΑ.

Πρὸς τοὺς Κυρίους συνδρομητὰς τῆς Εὐτέρας.

ΔΙΕΤΡΕΘΑΜΕΝ ἤδη εὐτυχῶς καὶ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ παρ' ἡμῶν ἐκδομένου περιοδικοῦ συγγράμματος ἡ *Εὐτέρας*. Χάρης εἰς τὴν γενναίαν συνδρομὴν τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ὁμογενῶν, ἡ Εὐτέρας δύναται ὄχι μόνον θαρραλέως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ σταδίον τῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπεκταθῆ εἰς ἐελτιώσεις. Περιττὸν νομίζομεν τὴν ἐπανάληψιν τῶν ὅσα ἐγράψαμεν διὰ τῆς ἀγγελίας τῆς δημοσιευθείσης εἰς τὰ προλαβόντα φυλλάδια. Πιστεύομεν ὅτι ἐξελπίζομεν ἀκριβῶς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ προγράμματός μας, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἐπικαλούμεθα τὴν ὀρθὴν καὶ δικαίαν κρίσιν τῶν ΚΚ. συνδρομητῶν τῆς Εὐτέρας. Τὰ 24 φυλλάδια τῆς περιέχουσιν ἐκτὸς τῶν εἰκονογραφιῶν, κείμενον 60,000 στίχων, τὸ ὅποιον ἀντιστοιχεῖ μὲ 10 φύλλα τυπογραφικὰ τῶν συνήθων ἐκδόσεων. Πρὸς δὲ τὰ 48 φύλλα τοῦ παραρτήματος ἀντιστοιχοῦσιν ἐπίσης μὲ 120 φύλλα τυπογραφικὰ τῶν συνήθων ἐκδόσεων. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὸ παρελθόν.

Τὸ τρίτον ἔτος, ἡ ὁ τρίτος τόμος, τῆς Εὐτέρας, θέλει ἐτι μᾶλλον διαποικίλει τὴν δημοσιευμένην ὕλην. Ὁ γλαυρὸς κάλαμος πολλῶν φιλολόγων μᾶς ὑπόσχεται καὶ εἰς τὸ μέλλον πονήματα καὶ μεταφράσεις ἀξία τῆς εὐνοίας τῶν συνδρομητῶν μας.

Περὶ παραρτήματος

Ἐκπληρώσαντες τὴν ὑπόσχεσίν μας ἐξεδώκαμεν τὸ παράρτημα τῆς Εὐτέρας ἡ καλὴ ὑποδοχὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἀπὸ τὸ κοινὸν καὶ ὁ Πικουίλος Ἀλλιάγας, καὶ ὁ Πλοίαρχος Πάμπυλος, καὶ ὁ Ῥήγας Καρρῶ, μᾶς ἐνθαρρύνει εἰς τὸ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐκδοσὴν τοῦ παραρτήματος, ὑπὸ τὸ αὐτὸ σχῆμα ὡς καὶ μέχρι τοῦδε. Μυθιστορήματα ἀξία τῆς προσοχῆς τῶν συνδρομητῶν μας θέλουσι δημοσιεῖσθαι διὰ τοῦ παραρτήματος.

Περὶ συνδρομῶν ἐν γένει.

Αἱ συνδρομαί, ὡς εἶναι γνωστὸν, προπληρώνονται. Κάμνομεν ἐνταῦθα τὴν παρατήρησιν ταύτην διότι μετὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Α. φυλλαδίου θέλομεν διακόψει τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν φυλλαδίων εἰς τοὺς μὴ προπληρώσαντας συνδρομητὰς ἀνεξαιρέτως. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐλάδομεν μετὰ ὄριμον σκέψιν, διότι ἡ πείρα μᾶς ἀπέδειξεν ὅτι κἀνὲν περιοδικὸν σύγγραμμα δὲν θέλει διατηρηθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐὰν δὲν συμμορφωθῶμεν ἀκριβῶς μὲ τὸ σύστημα τῆς προπληρωμῆς τὸ παραδεδομένον ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς Εὐρωπαϊκὰς

κοινωνίας. Ὄταν τις τῶν συνδρομητῶν μας παρατήρησιν διακοπὴν εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν φυλλαδίων, ἄς εἶναι πεπεισμένος ὅτι δὲν ἐλάδομεν τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς του.

Πολλοὶ τῶν ΚΚ. συνδρομητῶν μᾶς ἐζήτησαν νὰ τοὺς ἀναπληρώσωμεν φυλλάδια τῆς Εὐτέρας τὰ ὅποια, κατὰ τὸ λέγειν των, δὲν ἔλαβον ἢ ἀπώλεισαν. Ἐκαστος εὐκόλως κατανοεῖ ὅτι μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνδώσωμεν εἰς τὴν ἀπαίτησιν ταύτην. Τὸ ἀτόπημα τοῦτο εἶναι δίκαιον νὰ παύτη. Βιαζόμεθα ἐπομένως νὰ κηρύξωμεν ἀπὸ τοῦδε ὅτι θέλομεν ἀρνηθῆ πᾶσαν ἀναπλήρωσιν φυλλαδίων ἀπολεσθέντων ὅσας ἢ ἀπαίτησις τῆς ἀναπληρώσεως δὲν γίνῃ ἐντὸς τῆς δεκαπενθημερίας τῆς παρακολουθούσης τὴν δημοσίευσιν ἐκάστου φυλλαδίου. Ἐτερον ἀτόπημα τοῦ ὁποίου ἐπικαλούμεθα τὴν ἐπικρότησιν. Πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν μας, μεταβαλόντες ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν, ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς μαντεύωμεν τοῦτο καὶ νὰ διευθύνωμεν τὰ φυλλάδια εἰς τὸν νέον τόπον τῆς διαμονῆς των. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον, παραπονοῦνται καὶ ἀπαιτοῦσι νὰ τοὺς διευθύνωμεν ἐκ δευτέρου τὰ ὅσα τυχόν δὲν ἔλαβον φυλλάδια. Πιστεύομεν ὅτι δικαιούμεθα νὰ γνωρίζωμεν τὰς μεταβολὰς ταύτας τῆς διαμονῆς τῶν συνδρομητῶν μας, διότι ἄλλως θέλομεν εἰσαθῆ νὰ ἀπορίψωμεν ὡς ἀπαραίτητον πᾶσαν αἴτησιν περὶ συμπληρώσεως ἐλλειπόντων φυλλαδίων.

Συνδρομαὶ Ἑλλάδος.

Αἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα συνδρομαὶ προσδιορίζονται.	
Εὐτέρας κατ' ἔτος	Δραχ. 12
Εὐτέρας μετὰ τοῦ Παραρτήματος	19
Παράρτημα μόνον	10

Συνδρομαὶ Τουρκίας.

Αἱ κατὰ τὴν Τουρκίαν συνδρομαὶ ἐλεύθεροι παντὸς ταχυδρομικοῦ δικαιώματος προσδιορίζονται.	
Εὐτέρας κατ' ἔτος	Γρῆνα 60
Εὐτέρας μετὰ τοῦ Παραρτήματος	100
Παράρτημα μόνον	50

Συνδρομαὶ Μολδοβλαχίας.

Αἱ συνδρομαὶ Μολδοβλαχίας ἐλεύθεροι παντὸς ταχυδρομικοῦ δικαιώματος προσδιορίζονται.	
Εὐτέρας κατ' ἔτος	Διτῆλα 3
Εὐτέρας μετὰ τοῦ Παραρτήματος	5
Παράρτημα μόνον	2 1/2

Συνδρομαὶ Ῥωσσίας.

Αἱ κατὰ τὴν Ῥωσικὴν ἐπικράτειαν συνδρομαὶ, ἐλευθεραὶ ἐξόδου ἢ ταχυδρομικοῦ δικαιώματος, προσδιορίζονται τοῦ λοιποῦ.

Εὐτέρπη κατ' ἔτος	Ρούβ. ἀργ.	5
Εὐτέρπη μετὰ τοῦ Παραρτήματος; "	"	6
Παράρτημα μόνον	"	4

Συνδρομαὶ Ἰόνων Νήσων.

Αἱ κατὰ τὰς Ἰονίους νήσους συνδρομαὶ προσδιορίζονται.

Εὐτέρπη κατ' ἔτος	φραγ.	12
Εὐτέρπη μετὰ τοῦ παραρτήματος "	"	19
Παράρτημα μόνον	"	10

Συνδρομαὶ κατὰ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Αἱ κατὰ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Εὐρώπης συνδρομαὶ, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, τὰ ὅποια εἶναι εἰς ἕαρος τῶν ΚΚ. συνδρομητῶν, προσδιορίζονται ὡς ἀκολούθως.

Εὐτέρπη κατ' ἔτος	φραγκ.	12
Εὐτέρπη μετὰ τοῦ Παραρτήματος "	"	19
Παράρτημα μόνον	"	10

Παρακαλοῦμεν τοὺς ΚΚ. συνδρομητὰς τῆς Εὐτέρης νὰ μὴν παρεμβάλλωσιν ἐμπόδια εἰς τὴν ἔγκαιρον πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς των, ἀναλογιζόμενοι τὸ μέτριον τῆς τιμῆς τὴν ὅσων πληρώουσιν ἀντὶ τόσης δαπάνης καὶ τόσων κόπων, τοὺς ὁποίους καταβάλλομεν διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσωμεν. Παρακαλοῦμεν ταυτοχρόνως τοὺς ἀπανταχοῦ ΚΚ. ἀνταποκριτὰς ἢ ἐπιτρόπους μας νὰ ἐπιστήσωσι σύντονον τὴν προσοχὴν των εἰς τὴν τακτικὴν καὶ ἀκριβῆ διανομὴν τῶν φυλλαδίων, καὶ εἰς τὴν ἔγκαιρον εἰσπραξίν καὶ ἀποστολὴν τῶν συνδρομῶν, διότι ἄλλως ὑποχρεούμεθα ἢ νὰ ζημιωθῶμεν, ἢ νὰ λύπην μας νὰ δυσαρεστήσωμεν τοὺς ΚΚ. συνδρομητὰς μας.

Περιμένομεν ἐγκαίρως τοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν τοῦ ἔτους, διὰ νὰ μὴ συμβῆ ἀργοπορία εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ πρώτου φυλλαδίου ἢ τοῦ Παραρτήματος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰουλίου 1849.

Ο Διευθυντὴς
Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.